

CĂRȚI ROMANTICE

O noapte de neuitat

LINDA
HOWARD

Linda Howard

O noapte de neuitat

Traducere din limba engleză

Alina Rogoian

Editura Lira

Mackenzie's Pleasure

Linda Howard

Copyright © 1996 Linda Howington

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

Tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

E-mail: comenzilitera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

O noapte de neuitat

Linda Howard

Copyright © 2014 Grup Media Litera

Pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Florentina Tudor

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României UNDA
HOWARD

O noapte de neuitat/Linda Howard; trad.: Graal Soft.

— București: Litera, 2014

ISBN 978-606-741-132-4

I. Soft, Graal (trad.)

Cartea le este dedicată tuturor cititorilor minunați care s-au îndrăgostit de seria Mackenzie la fel de mult ca mine.

Prolog

Wolf Mackenzie se strecură din pat, apropiindu-se neliniștit de fereastră, și rămase acolo studiind întinderea puternic reliefată, luminată de lună, a pământurilor lui. Aruncă o privire scurtă peste umărul gol și se asigură că Mary dormea mai departe netulburată, deși știa că nu avea să mai treacă mult timp până să-i simtă absența și să se foiască în somn, căutându-l. Când mâna ei nu avea să găsească fierbințeala corpului lui, urma să se trezească, ridicându-se în capul oaselor în pat și dându-și somnoroasă la o parte părul mătăsos de pe față. Când avea să-l vadă lângă fereastră, urma să coboare din pat și să vină lângă el, cuibărindu-se lângă corpul lui gol și sprijinindu-și adormită capul pe pieptul lui.

Un zâmbet slab îi poposi pe gura aspră. Cel mai probabil, dacă stătea la fereastră îndeajuns de mult ca ea să se trezească, aveau să se bage la loc în așternut nu pentru a dormi, ci pentru a face dragoste. După cum își amintea, Maris fusese concepută exact cu o astfel de ocazie, când nu-și putuse găsi liniștea din cauză că escadrila de avioane a lui Joe tocmai fusese trimisă peste ocean în timpul unui conflict izbucnit pe neașteptate. Fusese prima misiune a lui Joe, iar Wolf fusese la fel de tensionat ca în zilele când luptase el însuși în Vietnam.

Din fericire, el și Mary trecuseră de vremea în care pasiunea spontană putea da naștere unui nou copil. Acum aveau nepoți, nu propriii lor copii. Zece, la ultima numărătoare, mai exact. Dar în noaptea aceea era agitat și știa și de ce.

Lupul dormea întotdeauna mai bine când știa unde se aflau toți puii lui.

Nu conta că puii erau adulți, unii dintre ei având propriii copii. Nu conta că erau, fără excepție, perfect capabili să aibă grijă de ei înșiși. Erau *ai lui*, iar el era gata să sară în ajutorul lor dacă aveau nevoie de el. Și îi plăcea să știe, în mod rezonabil, unde își petreceau noaptea. Nu avea nevoie să cunoască exact locația – erau unele lucruri pe care era mai bine ca un părinte să nu le știe –, dar, dacă știa în ce stat se aflau, de obicei acest lucru îi era de-ajuns. Pe toți dracii, uneori s-ar fi bucurat și să știe prin ce țară rătăceau.

De data aceasta nu Joe era cel care îl neliniștea. Știa unde era Joe – la Pentagon. Joe purta patru stele acum și făcea parte din Statul Major al armatei americane.

Joe ar fi preferat și acum să urce în carlinga unei păsări de oțel și să zboare cu o viteză de două ori mai mare decât cea a sunetului, dar acea perioadă din viața lui se încheiase. Dacă tot era nevoit să piloteze un birou, atunci avea să se asigure că îl pilota al naibii de bine. În plus, după cum spusese chiar el odată, a fi căsătorit cu o femeie precum Caroline era mai dificil decât a se afla în mijlocul unei bătălii în aer, în inferioritate numerică de unu la patru.

Zâmbetul lui Wolf deveni mai amplu când gândurile îi alunecară spre nora lui. Inteligența unui geniu, doctorate în fizică și în informatică, ușor arogantă, oarecum ciudată. Obținuse licența de pilot la scurt timp după nașterea primului lor fiu, în ideea că soția unui pilot de vânătoare trebuia să știe câte ceva despre pilotarea avioanelor. Reușise să obțină permisul de pilotare pentru avioane de mici dimensiuni cam odată cu apariția celui de-al treilea fiu al lor. După nașterea celui de-al cincilea fiu, îi spusese morocănoasă lui Joe că renunța la misiune, fiindcă îi oferise cinci șanse și devenise

evident că nu era în stare să facă o fată.

La un moment dat i se sugerase cu amabilitate lui Joe că era mai bine ca soția lui să renunțe la locul ei de muncă. Compania la care era angajată se implicase masiv în contracte cu guvernul, iar orice suspiciune de favoritism ar fi dăunat carierei lui. Joe își îndreptase privirea ca de laser a ochilor lui albaștri și reci spre superiorii lui și spusese:

— Domnilor, dacă am de ales între soția mea și carieră, vă pun imediat la dispoziție demisia mea.

Acela nu era răspunsul la care se așteptaseră, iar subiectul muncii de cercetare și dezvoltare întreprinse de Caroline nu mai fu adus niciodată în discuție.

Wolf nu-și făcea probleme nici în privința lui Michael. Mike era cel mai liniștit dintre toți copiii lui, deși la fel de concentrat. Hotărâse încă de la o vârstă fragedă că voia să se ocupe de o fermă și exact asta făcea. Avea o fermă destul de întinsă undeva mai jos, spre Laramie, iar el și soția lui își creșteau în tihnă animalele și pe cei doi fii.

Singura tulburare pe care o provocase Mike vreodată fusese atunci când hotărâse să o ia de soție pe Shea Colvin. Wolf și Mary îi dăduseră binecuvântarea lor, dar problema era că mama lui Shea era Pam Hearst Colvin, una dintre fostele prietene ale lui Joe – iar tatăl lui Pam, Ralph Hearst, se opusese ideii ca scumpa lui nepoată să se mărite cu Michael Mackenzie cu tot atâta înverșunare ca atunci când fiica lui fusese prietena lui Joe Mackenzie.

Michael, cu hotărârea și concentrarea ce îl caracterizau, ignorase întreaga furtună. Singura lui preocupare era să se însoare cu Shea – și să ia naiba furtuna ce izbucnise în familia Hearst. Blânda și tăcuta Shea fusese sfâșiată, dar și-l dorise pe

Michael și refuzase să anuleze nunta, așa cum cerea bunicul ei. Pam însăși fusese cea care pusese capăt situației, într-un final, înfruntându-și tatăl în mijlocul magazinului lui.

— Shea se va căsători *oricum* cu Michael, tunase ea, când Ralph amenințase să o excludă pe Shea din testament dacă se căsătorea cu vreunul dintre bărbații din neamul acela nenorocit. Nu ai fost de acord nici cu relația mea cu Joe, deși era unul dintre cei mai decenti bărbați pe care îi cunoscusem vreodată. Acum, Shea îl vrea pe Michael și îl va avea. Modifică-ți testamentul, dacă așa vrei. Și ține-ți strâns în brațe ura, fiindcă n-ai să-ți mai strângi în brațe nepoata – nici strănepoții. Gândește-te la asta!

Așadar, Michael se căsătorise cu Shea, și, în ciuda bombănelilor și a mârâiturilor, bătrânul Hearst era nebun după cei doi strănepoți. Cea de-a doua sarcină a lui Shea se dovedise dificilă, și fusese cât pe ce să-și piardă viața și ea, și copilul. Doctorul îi sfătuisese să nu mai facă alți copii, dar ei hotărâseră deja că se mulțumeau cu doi. Cei doi băieți creșteau preocupați de activitățile legate de creșterea vitelor și a cailor. Pe Wolf îl amuza gândul că strănepoții lui Ralph Hearst purtau numele de Mackenzie. Cine naiba și-ar fi imaginat așa ceva?

Josh, cel de-al treilea fiu al lui, locuia în Seattle cu soția lui, Loren, și cu cei trei fii ai lor. Josh era la fel de pasionat de avioane ca Joe, dar el optase să intre în marină, în loc de aviație, poate fiindcă voia să se afirme prin forțe proprii și nu fiindcă fratele lui mai mare era general.

Josh era vesel și bun la suflet, cel mai sociabil dintre toți, dar avea și el acea vână de hotărâre îndârjită. Scăpase ca prin urechile acului din accidentul care îl lăsase cu o articulație înțepenită la genunchiul drept și care însemnase sfârșitul

carierei lui militărești, dar, după cum îi stătea în fire, lăsase accidentul în urmă și se concentrase asupra a ceea ce se afla în fața lui. La acea vreme, în fața lui se aflase doctorul lui – Loren Page. Nefiind genul care să se învârtă în jurul cozii, Josh îi aruncase o singură privire frumoasei și înaltei Loren și își începuse manevrele de curtare chiar de pe patul de spital. Încă purta cârje când se căsătoriseră. Acum, după ce i se născuseră trei fii, lucra la o firmă de aeronautică, punând la punct noi avioane militare, iar Loren își practica specializarea în ortopedie la un spital din Seattle.

Wolf știa unde se afla și Maris. Singura lui fiică era în acel moment în Montana, lucrând ca dresor la un fermier specializat în creșterea cailor. Se gândea să se angajeze în Kentucky, să lucreze la o fermă de cai pursânge. Încă de când fusese suficient de mare să stea singură în șa pe un cal, ambițiile ei se concentraseră toate în jurul acelor animale mari și elegante. Moștenise talentul lui în materie de cai, fiind în stare să îmblânzească și cele mai nărăvașe sau încăpățânate animale. În sinea lui, Wolf credea că Maris era, probabil, chiar mai talentată decât el. Ceea ce putea ea să realizeze cu un cal era magie pură.

Expresia îndârjită a lui Wolf se îmblânzi când se gândi la Maris. Îi furase inima cu un singur deget încă din clipa în care îi fusese pusă în brațe, la doar câteva minute după naștere, când ea ridicase spre el ochii întunecați și somnoroși. Dintre toți copiii lui, ea era singura care moștenise ochii lui întunecați. Fiii lui semănau toți cu el, cu excepția ochilor lor albaștri, dar Maris, care semăna cu Mary din toate celelalte puncte de vedere, avea ochii tatălui ei. Fiica lui avea părul de culoare deschisă, de un castaniu-argintiu, pielea atât de fină,

încât părea aproape translucidă și era înzestrată cu hotărârea mamei sale. Măsura cu totul un metru șaiszeci și cântărea vreo patruzeci și cinci de kilograme, dar Maris nu ținea niciodată câtuși de puțin cont de fragilitatea ei; când se hotăra să facă un lucru, insista cu o încăpățănare încrâncenată până reușea. Era mai mult decât capabilă să le țină piept fraților ei mai mari, mult mai masivi și mai dominatori.

Cariera pe care și-o alesese nu fusese una ușoară pentru ea. Oamenii aveau tendința să presupună două lucruri. În primul rând, că nu făcea decât să se folosească de numele de Mackenzie, iar în al doilea rând, că era prea delicată pentru meseria ei. Își dădeau seama în scurt timp cât de tare se înșelaseră în ambele privințe, dar era o bătălie pe care Maris era nevoită s-o ducă la nesfârșit. Însă nu se dădea bătută, câștigând treptat respect pentru talentele ei personale.

Parcurgând în minte lista copiilor lui, ajunsese la Chance. La naiba, știa chiar și unde se afla Chance, ceea ce era mare lucru. Chance rătăcea prin lume, deși se întorcea întotdeauna în Wyoming, la muntele pe care-l considera singurul lui cămin. Întâmplător, chiar sunase în ziua respectivă, cu câteva ore în urmă, din Belize. Îi spusese lui Mary că avea să se odihnească vreo câteva zile, înainte de a merge mai departe. Când îi venise lui rândul la telefon, Wolf se îndepărtase de Mary cât să nu poată fi auzit și îl întrebase încet pe Chance cât de grav era rănit.

— Nu prea rău, răspunsese Chance laconic. Câteva copci și câteva coaste fisurate. Ultima misiune a luat o întorsătură cam neplăcută pentru mine.

Wolf nu îl întrebase ce presupusese ultima lui misiune. Fiul lui mercenar îndeplinea uneori sarcini delicate primite din

partea guvernului, așa că Chance rareori se oferea să-i dea detalii. Cei doi bărbați aveau înțelegerea tacită de a nu-i permite lui Mary să afle despre pericolele pe care Chance le înfrunta cu regularitate. Pe lângă că voiau să o scutească de îngrijorare, știau și că, dacă ar fi aflat că Chance era rănit, probabil ar fi sărit într-un avion și l-ar fi adus acasă.

Când Wolf închisese telefonul și se întoarse, se lovise de ochii bleumarin ai lui Mary ațintiți asupra lui.

— Cât de grav e rănit? întrebuse ea aspru, cu mâinile înfipite în șolduri.

Wolf știa că nu era cazul să o mintă. În schimb, traversase camera până la ea și o trăsese în brațele lui, mângâindu-i părul mătăsos și cuibărindu-i corpul fragil în soliditatea musculoasă a corpului lui. Uneori intensitatea iubirii pe care o simțea față de această femeie aproape îl îngenunchea. Însă nu putea s-o apere de îngrijorare, așa că îi oferea respectul sincerității.

— Nu prea rău, după cum a spus chiar el.

Ea răspunsese instant:

— Îl vreau aici.

— Știu, scumpo. Dar e bine. Nu ne minte. În plus, îl cunoști pe Chance.

Mary încuviințase din cap oftând, apoi își lipise buzele de pieptul lui. Chance era ca o panteră elegantă, sălbatic și refuzând absolut orice fel de lanțuri. Îl aduseseră în casa lor și îl făcuseră parte din familie, legându-l de ei cu iubire, știind că niciun alt fel de legătură nu l-ar fi putut ține. Și, precum o creatură sălbatică doar pe jumătate îmblânzită, acceptase limitele civilizației, însă doar la nivel superficial. Cutreiera pământul în lung și în lat, dar întotdeauna se întorcea la ei.

Încă de la început însă, fusese neputincios în fața lui Mary.

Ea îl înconjurase din prima clipă cu atâta dragoste și grijă, încât nu fusese în stare să-i reziste, deși în ochii lui căprui-deschis se reflectase consternarea, chiar jena resimțită din pricina atenției ei. Dacă Mary ar fi plecat să-l aducă pe Chance, acesta s-ar fi întors fără să crâcnească, dar ar fi intrat în casă afișând o neajutorată, ușor panicată, de genul, „O, Doamne, scapă-mă de asta”. Apoi ar fi lăsat-o cuminte să-i îngrijească rănila, să-l răsfețe și, în general, să-l sufoce cu grija ei maternă.

Să o privească pe Mary agitându-se în jurul lui Chance era una dintre cele mai amuzante ocupații ale lui Wolf. Ea se agita în jurul tuturor copiilor ei, dar ceilalți crescuseră cu această atitudine și li se părea firească. Chance, pe de altă parte, era un copil de paisprezece ani pe jumătate sălbatic, atunci când îl găsisse Mary. Dacă avusese vreodată o casă, nu și-o amintea. Dacă avea un nume, nu și-l cunoștea. Reușise să se sustragă autorităților de protecție socială, bine intenționate, deplasându-se în permanență, furând tot ce îi trebuia: mâncare, haine, bani. Era foarte inteligent și învățase singur să citească din ziare și reviste aruncate ia gunoi. Bibliotecile deveniseră unul dintre locurile lui favorite pentru a-și petrece timpul, eventual chiar pentru a rămâne peste noapte, atunci când reușea, dar niciodată vreme de două nopți la rând. Din câte citise și din crâmpeiele de programe televizate pe care le văzuse, înțelegea conceptul de familie, însă doar atât și era pentru el – un concept. Nu avea încredere în nimeni în afară de el însuși.

Poate că ar fi ajuns astfel la vârsta adultă dacă nu ar fi contractat o gripă dezastruoasă. Întorcându-se cu mașina de la muncă, Mary îl găsisse zăcând pe marginea unui drum,

incoerent și încins de febră. Deși era cu treizeci de centimetri mai înalt decât ea și cântărea cu vreo douăzeci de kilograme mai mult, Mary reușise cumva să se lupte cu el și să-l facă să urce în camioneta ei, ducându-l la clinica locală, unde doctorul Nowacki descoperise că gripa se complicase cu o pneumonie și îl transferase rapid pe Chance la cel mai apropiat spital, aflat la o sută treizeci de kilometri distanță.

Mary se întorsese acasă și insistase ca Wolf să o ducă la spital – imediat.

Chance era internat la terapie intensivă când sosiseră ei. La început, asistentele refuzaseră să le dea voie să-l vadă, deoarece nu îi erau rude și, de fapt, nu știau nimic despre el. Serviciile de protecția copilului fuseseră anunțate și urma să sosească cineva să se ocupe de hârtii. Acestea se dovediseră rezonabile, chiar amabile, dar nu se așteptaseră să aibă de-a face cu cineva ca Mary. Ea rămăsese neînduplecată. În cele din urmă, asistentele, epuizate și depășite de o voință cu mult mai puternică decât a lor, cedaseră și le permisese lui Wolf și lui Mary să intre în mica rezervă.

De îndată ce îl văzuse pe băiat, Wolf înțeleșese de ce Mary se atașase atât de tare de el. Nu era vorba doar despre faptul că era grav bolnav, în pericol de moarte; era, totodată, evident, parțial amerindian. Probabil îi amintea atât de mult lui Mary de propriii ei copii, încât nu ar fi putut uita de el tot așa cum nu ar fi putut uita de niciunul dintre ei.

Ochiul expert al lui Wolf îl studiase pe băiat așa cum zăcea acolo, atât de nemișcat și de tăcut, cu ochii închiși, respirând gâfâit. Roșeața aprinsă a febrei îi păta pomeții înalți. Patru recipiente diferite pentru perfuzii picurau o soluție intravenoasă în brațul lui musculos drept, care era imobilizat

pe pat. Un alt recipient atârna într-o parte a patului, măsurând producția rinichilor lui.

Nu era pe jumătate amerindian, își spusese Wolf. Poate pe un sfert. Nu mai mult de atât. Dar, chiar și așa, nu încăpea îndoială în privința moștenirii lui. Unghiile îi păreau palide pe fondul pielii bronzate a degetelor, în timp ce acelea ale unui alb ar fi fost mai trandafirii. Părul bogat, castaniu-închis, lung până la umeri, era lins. Avea, în plus, pomeți înalți, buze clar conturate și nasul înalt specific. Era cel mai frumos băiat pe care îl văzuse Wolf vreodată.

Mary se apropiase de pat, cu întreaga atenție concentrată asupra băiatului care zăcea bolnav și neputincios pe așternuturile albe ca zăpada. Își pusese ușor mâna răcoroasă pe fruntea lui, apoi îi mângâiase părul.

— Ai să fii bine, murmură ea. O să am eu grijă de asta.

Băiatul deschisese pleoapele grele, cu un efort vizibil. Pentru prima dată, Wolf îi văzuse ochii căprui, aproape aurii, înconjurați de cercuri maronii atât de întunecate, încât păreau aproape negre. Confuz, băiatul își concentrase privirea mai întâi asupra lui Mary, apoi o lăsase să alunece asupra lui Wolf, și o scânteie de alarmă întârziată se aprinsese în ochii lui. Încercase să se ridice în capul oaselor, dar era prea slăbit chiar și pentru a-și smulge brațul prins de pat.

Wolf se mutase de cealaltă parte a băiatului.

— Nu-ți fie teamă, spusese el încet. Ai pneumonie și ești într-un spital. Apoi, ghicind ce se afla la baza reacției de panică a băiatului, adăugase: Nu o să-i lăsăm să te ia.

Ochii aceia de culoare deschisă se opriseră asupra chipului lui, și poate că aspectul lui Wolf îl liniștise. Precum un animal sălbatic, se relaxase treptat și alunecase înapoi în somn.

În decursul săptămânii următoare, starea băiatului se îmbunătățise, iar Mary intrase plină de avânt în acțiune. Era hotărâtă ca băiatul, care încă nu le spusese un nume, să nu ajungă în custodia statului nici măcar pentru o zi. Trăsese sfori, hărțuise oameni, apelase chiar la Joe, cerându-i să-și folosească influența, iar tenacitatea ei dăduse roade. Când băiatul fusese externat, se dusesse acasă cu Wolf și cu Mary.

Băiatul se obișnuise tratat cu ei, deși nu se arătase absolut deloc prietenos, nici măcar încrezător. Le răspundea la întrebări cu un singur cuvânt, dacă era posibil, dar nu vorbea efectiv niciodată. Mary nu se lăsase descurajată. Încă de la bun început, îl tratase pur și simplu pe băiat ca și cum ar fi fost copilul ei – și, în scurt timp, chiar devenise unul de-al lor.

Băiatul care fusese dintotdeauna singur se trezi brusc aruncat în mijlocul unei familii numeroase și volatile. Pentru prima dată avea un acoperiș deasupra capului în fiecare noapte, o cameră doar a lui, mâncare din belșug în stomac. Avea haine atârinate în dulap și ghete noi în picioare. Era încă prea slăbit pentru a participa la sarcinile din gospodărie, așa cum făceau toți ceilalți, dar Mary începuse imediat să-i dea lecții particulare pentru a-l aduce la același nivel școlar ca Zane, având în vedere că ambii băieți erau de aceeași vârstă, din câte își puteau da seama. Chance se apucase de studiat cu lăcomia unui cățeluș flămând ajuns la sânul mamei, dar, din orice alt punct de vedere, se încăpățânase să păstreze distanța. Privirea lui vicleană și ferită observa fiecare nuanță a relațiilor de familie, raportând ceea ce vedea la ceea ce cunoscuse în trecut.

În cele din urmă, cedase în fața lor suficient cât să le spună că i se spunea Haimana. Nu avea un nume adevărat.

Maris îl privise cu chipul lipsit de expresie.

— Haimana?

Gura lui se schimonosise și păruse cu mult prea bătrân pentru cei paisprezece ani ai lui.

— Da, ca un câine vagabond.

— Nu, spusese Wolf, căci numele era un indiciu. Știi că ești parțial amerindian. Mai degrabă ți s-a spus Haimana fiindcă hoinăreai fără casă prin Oklahoma – ceea ce înseamnă că ai, probabil, origini Cherokee.

Băiatul se mulțumise să-l privească, cu o expresie prudentă, dar, chiar și așa, ceva din el se luminase la gândul că nu fusese comparat cu un câine al nimănui.

Relațiile lui cu ceilalți membri ai familiei erau complicate. Cu Mary, ar fi vrut să rămână rezervat, dar pur și simplu nu reușea. Ea îl înconjura cu aceeași grijă maternă pe care o acorda celorlalte progenituri ale ei, ceea ce îl înspăimânta, deși o savura, absorbind prin toți porii atenția ei afectuoasă. Se ferea de Wolf, ca și cum s-ar fi așteptat ca bărbatul cel masiv să se repeadă asupra lui cu pumni și lovituri de picioare. Priceput în materie de sălbăticiuni, Wolf îl liniștise treptat pe băiat așa cum făcea și cu armăsarii, lăsându-l să se obișnuiască, dându-i timp să vadă că nu avea de ce să se teamă, apoi oferindu-i respectul și prietenia lui și, într-un final, afecțiune.

Michael plecase deja la facultate, dar, când se întorsese acasă, făcuse pur și simplu loc în cercul familiei lui pentru nou-sosit. Haimana își permise să fie relaxat cu Mike încă de la început, intuind acea acceptare tacită.

Se înțelegea bine și cu Josh, dar Josh era atât de vesel, încât era imposibil să nu te înțelegi cu el. Josh își asumă sarcina de

a-l învăța pe Haimana cum să îndeplinească multitudinea de sarcini existente la o fermă de cai. Josh fu cel care îl învăța să călărească, deși Josh era, fără putință de tăgadă, cel mai prost călăreț din familie. Asta nu însemna că nu era bun, ci doar că erau mai buni ceilalți, în special Maris. Lui Josh nu îi păsa, fiindcă dragostea lui cea mare erau avioanele, exact așa cum fusese și a lui Joe, deci poate că el se arătase mai răbdător cu greșelile nou-venitului decât ar fi fost oricine altcineva.

Maris era ca Mary. Îi aruncase o singură privire băiatului și îl luase imediat sub aripa ei feroce de protectoare, fără a ține cont de faptul că acesta era pe puțin de două ori mai mare ca ea. La doisprezece ani, Maris măsoara sub un metru cincizeci și cântărea treizeci și trei de kilograme. Dar nu conta pentru ea; Haimana deveni al ei tot așa cum și frații ei mai mari erau ai ei. Povestea neobosită cu el, îl tachina, îi făcea farse – pe scurt, îl scotea din minți, îndeplinindu-și conștiincioasă rolul de soră mai mică. Haimana habar nu avea cum să reacționeze în fața ei, tot așa cum nu știa cum să reacționeze față de Mary. Uneori o privea pe Maris ca și cum ar fi fost o bombă cu ceas gata amorsată, dar ea fusese cea care reușise să-i smulgă primul zâmbet, cu tachinările ei. Tot Maris fusese cea care îl determinase să se implice în conversațiile familiei: încet, la început, până învățase cum funcționau familiile, cum schimburile de informații realizate prin discuții îi legau unii de alții, apoi cu tot mai multă ușurință. Maris încă mai era capabilă să-l tachineze până îl scotea din sărite sau să-i smulgă un hohot de râs, mai repede decât oricine altcineva. O vreme, Wolf se întrebese dacă între cei doi avea să apară o atracție amoroasă după ce mai creșteau, dar acest lucru nu se întâmplase. Ceea ce venea să demonstreze cât de complet se

integrase Haimana în familie; amândoi se considerau pur și simplu frate și soră.

Situația fusese însă complicată cu Zane.

Zane era, în felul lui, la fel de prudent ca Haimana. Wolf cunoștea războinicii, căci fusese și el unul dintre ei, și ceea ce vedea în fiul lui cel mai mic era aproape înspăimântător. Zane era tăcut, intens, atent. Se mișca precum o felină, cu grație și fără un sunet. Wolf își învățase toți copiii, inclusiv pe Maris, strategii de autoapărare, dar cu Zane era ceva mai mult. Băiatul se dedicase artelor de autoapărare cu ușurința cu care ar fi încălțat un pantof îndelung purtat; era ca și cum ar fi fost făcute pentru el. Când venea vorba de tras la țintă, avea vederea unui lunetist și răbdarea mortală specifică.

Zane avea instinctul unui războinic: de a proteja. Devenise imediat neîncrezător și prudent în fața acestui intrus ce amenința sanctitatea căminului familiei lui.

Nu se purtase urât cu Haimana. Nu îl luase peste picior, nici nu se arătase fățiș dezagreabil, căci nu-i stătea în fire. În schimb, se ținuse departe de nou-sosit, fără a-l respinge, dar cu siguranță și fără a-l primi cu brațele deschise. Având în vedere că erau de aceeași vârstă, acceptarea din partea lui Zane era cea mai importantă, iar Haimana reacționase la răceala acestuia adoptând aceeași tactică. Se ignoraseră reciproc.

În timp ce copiii se străduiau să-și lămurească legătura, Wolf și Mary făcuseră mari eforturi pentru a-l adopta legal pe Haimana. Îl întrebaseră dacă asta era ceea ce își dorea, iar el răspunsese, tipic, ridicând din umeri și aruncându-le un „Sigur” sec. Interpretând corect răspunsul lui drept o rugămintă fierbinte, Mary accelerase demersurile pentru a finaliza adopția.

În cele din urmă, aflaseră că procedura de adopție fusese aprobată exact în aceeași zi în care Zane și Haimana reușiseră să rezolve situația dintre ei.

Praful fusese cel care îi atrase atenția lui Wolf.

La început, nu îi acordase atenție, căci aruncase o privire și o văzuse pe Maris așezată pe scândura de sus a gardului, urmărind calmă agitația. Gândindu-se că unul dintre cai se tăvălea în praf, Wolf se întorsese la muncă. Două secunde mai târziu însă, urechile lui fine surprinseseră sunetul unor gemete și un alt zgomot, ce aducea suspect de mult a lovituri.

Traversase curtea până ajunsese la celălalt Țarc. Zane și Haimana se retrăseseră în colț, unde nu puteau fi văzuți din casă, și se snopeau reciproc în bătaie cu sălbăticie. Wolf observase imediat că ambii băieți, în pofida forței loviturilor lor, se mulțumeau să-și împartă pumni, folosind un stil de luptă mai convențional decât tacticile mai rapide și mai murdare pe care le învățaseră tot de la el. Se sprijinise cu brațele de partea de sus a gardului, lângă Maris.

— Ce se întâmplă?

— Lămuresc treaba cu o bătaie, spuse ea pe un ton neutru, fără a-și lua ochii de la acțiune.

În scurt timp, Josh li se alăturase lângă gard, și urmăriseră toți bătaia. Zane și Haimana erau amândoi băieți înalți și musculoși, foarte puternici pentru vârsta lor. Lupta era strânsă, cei doi împărțindu-și pe rând pumni în față. Când unul dintre ei era pus la pământ, se ridica și se întorcea clătinându-se la încăierare. Erau aproape sinistru de tăcuți, cu excepția gemetelor involuntare și a sunetelor produse de pumnii tari lovind carnea.

Mary îi văzuse stând lângă gard și venise să vadă ce se

întâmpla. Se oprise lângă Wolf și își strecurase mâna mică într-a lui. Wolf o simțise tresărind de fiecare dată când o lovitură își atingea ținta, dar, când o privise, îi văzuse pe chip expresia de profesoară exemplară și știuse că Mary Elizabeth Mackenzie avea să facă liniște în clasă.

Ea îi lăsase cinci minute. Hotărând, evident, că încăierarea se putea întinde pe câteva ore și că ambii băieți erau prea încăpățânați pentru a se da bătuți, rezolvase personal situația. Folosind tonul clar și vioi la care apela la școală, le strigase:

— În regulă, băieți, hai să-i punem punct. Cina va fi pe masă în zece minute.

Apoi se întorsese calmă în casă, pe deplin încrezătoare că restabilise liniștea în țarc.

Și chiar așa fusese. Redusese bătaia la nivelul unei sarcini sau a unui proiect, le dăduse o limită de timp și un motiv pentru a-i pune punct.

Privirile ambilor băieți alunecaseră pentru o clipă spre silueta mărunță ce se îndepărta ținându-și spatele drept. Apoi Zane se întorsese spre Haimana, cu răceala ochilor lui albaștri știrbită oarecum de vânătăile din jur.

— Încă una, spusese el necruțător, și își izbise pumnul de fața lui Haimana.

Haimana se adunase de pe jos, își îndreptase umerii și îi plătise cu aceeași monedă.

Zane se ridicase, își scuturase praful de pe haine și îi întinsese mâna. Haimana i-o prinsese, deși se crispaseră amândoi de la durerea resimțită în încheieturile degetelor. Își dăduseră mâna, se priviseră ca egali, apoi se întorseseră în casă pentru a se spăla. În fond, nu mai era mult până să se așeze la cină.

La cină, Mary îi spusese lui Haimana că adopția fusese aprobată. Ochii lui căprui scânteiaseră pe fața învinețită, dar nu spusese nimic.

— Ești un Mackenzie acum, declarase Maris satisfăcută. Vei avea nevoie de un nume adevărat, așa că alege-ți unul.

Nu se gândise că alegerea unui nume avea să presupună o oarecare perioadă de reflecție, dar, întâmplător, Haimana nu făcuse decât să arunce o privire în jurul mesei, studiind familia în care ajunsese doar printr-un noroc chior, și un zâmbet mărunț și amar îi înflorise în colțul gurii învinețite și umflate.

— Chance, spusese el, iar băiatul necunoscut și fără nume deveni Chance Mackenzie.

Zane și Chance nu se împrieteniseră la cataramă imediat după bătaie. Descoperiseră însă între ei un respect reciproc, din care se născuse ulterior și prietenia. De-a lungul anilor, deveniseră atât de apropiați, încât păreau să se fi născut gemeni. Se mai bătuseră și altă dată, dar se știa peste tot în Ruth, Wyoming, că, dacă cineva se lega de vreunul dintre băieți, era nevoit să-i înfrunte pe amândoi. Erau în stare să se snopească reciproc în bătaie, dar, pe Dumnezeu, nimeni altcineva nu avea să o facă.

Intraseră în marină împreună, Zane devenind ofițer SEAL, în vreme ce Chance se încadrase în serviciile de informații ale marinei. Intre timp Chance se retrăsese și se lansase pe cont propriu, în vreme ce Zane era liderul unei echipe SEAL.

Ceea ce îl aduse pe Wolf la motivul pentru care era neliniștit. Zane.

Se întâmplase de multe ori în cursul carierei lui Zane să piardă legătura cu el, să nu știe unde se afla sau ce făcea. Wolf nu dormise bine nici atunci. Știa prea multe despre trupele

SEAL, căci le văzuse în acțiune când luptase în Vietnam. Dintre toate forțele speciale, trupele SEAL aveau cea mai bună pregătire, bucurându-se de un nivel de energie și spirit de echipă demonstrate în urma unor teste chinuitoare care frânseseră bărbați mai puțin pregătiți. Zane era remarcabil de potrivit pentru această carieră, dar, în fond și la urma urmei, trupele SEAL erau totuși formate din oameni. Oameni care puteau fi uciși. Și, dată fiind natura muncii lor, se aflau adesea în situații periculoase.

Pregătirea din cadrul trupelor SEAL nu făcuse decât să accentueze aspecte deja existente în firea lui Zane. Fusese șlefuit până devenise o mașină de luptă perfectă, un războinic care, pe lângă faptul că avea o condiție fizică excelentă, își folosea creierul mai mult decât mușchii. Era cu adevărat letal acum, dar învățase să-și tempereze caracterul fatal cu o atitudine mai relaxată, astfel încât majoritatea oamenilor nu conștientizau că aveau de-a face cu un bărbat care ar fi putut să-i ucidă în zeci de feluri diferite, doar cu mâinile goale. Având la dispoziție asemenea cunoștințe și abilități, Zane învățase să adopte un calm imperturbabil care îi permitea să se stăpânească. Dintre toți copiii lui Wolf, Zane era cel mai capabil să aibă grijă de el însuși, dar tot el era și cel mai expus pericolului.

Unde naiba era?

Se auzi zgomot de mișcare dinspre pat, și, când Wolf își întoarse privirea spre el, Mary se strecură din așternuturi și i se alătură la fereastră, încolăcindu-și brațele în jurul taliei lui puternice și zvelte și cuibărindu-și capul pe pieptul lui gol.

— Zane? întrebă ea încet în întuneric.

— Da.

Nu erau necesare alte explicații.

— E bine, spuse ea, cu încredere de mamă. Mi-aș da seama dacă nu ar fi.

Wolf își plecă ușor capul și o sărută, blând la început, apoi cu o intensitate crescândă. Îi răsuci corpul firav astfel încât s-o poată cuprinde mai bine în brațe și o simți înfiorându-se când se lipi de el, apăsându-și șoldurile peste ale lui, cuibărind umflătura sexului lui în moliciunea dintre picioarele ei. Existase pasiune între ei încă de la prima întâlnire, cu atâția ani în urmă, iar trecerea timpului nu le-o răpise.

O ridică în brațe și o duse la pat, abandonându-se în moliciunea primitoare și caldă a corpului ei. După aceea însă, zăcând somnoros lângă ea, își întoarse fața spre fereastră. Înainte de a se cufunda în somn, gândul îl cuprinse din nou. Unde era Zane?

Capitolul 1

Zane Mackenzie nu era fericit.

Nimeni dintre cei aflați la bordul portavionului american *Montgomery* nu era fericit; ei bine, poate că bucătarii erau, dar chiar și acest lucru era îndoielnic, căci bărbații pe care îi serveau erau posaci și agresivi. Nici marinarii nu erau fericiți, nici tehnicienii radar nu erau fericiți, nici artileriștii nu erau fericiți, nici infanteriștii marini nu erau fericiți, nici comandantul de escadrilă nu era fericit, nici piloții nu erau fericiți, nici comandorul nu era fericit, nici căpitanul-comandor nu era fericit, iar căpitanul Udaka nu era nici el cătuși de puțin fericit.

Nefericirea însumată a celor cinci mii de marinari aflați la

bordul portavionului părea însă un mărunțiș în comparație cu gradul de nefericire al locotenent-comandantului Mackenzie.

Căpitanul îl depășea în rang. Căpitanul comandor îl depășea în rang. Locotenent-comandantul Mackenzie li se adresa cu tot respectul datorat gradului lor, dar ambii bărbați erau deranjant de conștienți de faptul că o făcuseră lată și în joc erau chiar carierele lor. De fapt, carierele lor se duseseră deja de râpă, probabil. Nu avea să se ajungă la curtea marțială, dar nici nu aveau să se mai bucure de vreo avansare în grad, iar pe viitor nu aveau să mai primească decât misiunile cele mai neplăcute, până când fie se retrăgeau, fie își dădeau demisia, alegerea depinzând de cât de clar reușeau să priceapă aluziile superiorilor.

Chipul lat și agreabil al căpitanului Udaka era genul pe care responsabilitatea se putea întipări ușor, dar acum expresia lui era încremenită într-una de acceptare mohorâtă când întâlnește privirea înghețată a locotenent-comandantului. În general, ofițerii SEAL îi stârneau neliniștea căpitanului, căci nu avea încredere deplină în ei și în felul în care operau în afara reglementărilor normale. Acest ofițer, în special, îl făcea să-și dorească din tot sufletul să se afle altundeva – oriunde altundeva.

Făcuse cunoștință cu Mackenzie anterior, când atât el, cât și Boyd, căpitanul-comandor, fuseseră informați în legătură cu exercițiul de securitate. Echipa SEAL aflată sub comanda lui Mackenzie avea să încerce să străpungă securitatea portavionului, testând slăbiciunile ce ar fi putut fi exploatate de către oricare dintre sutele de grupări teroriste atât de comune în prezent. Era o versiune a exercițiilor efectuate cândva de SEAL Team Six Red Cell, o echipă atât de

faimoasă și atât de rebelă, încât fusese desființată după șapte ani de operare. Conceptul însă se păstrase, într-o manieră mai controlată. SEAL Team Six era o unitate antitero secretă, și una dintre cele mai bune căi de a combate terorismul era de a împiedica de la bun început producerea de acte teroriste, în loc de a reacționa la ele după ce oamenii își pierdeau viața. Întotdeauna existau slăbiciuni, puncte vulnerabile – trupele SEAL nu fuseseră încă niciodată respinse complet, deși atât comandanții de la bază, cât și căpitanii vaselor fuseseră întotdeauna anunțați dinainte.

La ședința de informare, Mackenzie păstrase un ton detașat, dar agreabil. Controlat. Majoritatea ofițerilor SEAL aveau o notă de sălbăticie și duritate în personalitatea lor, dar Mackenzie păruse mai mult un infanterist marin obișnuit, de o perfecțiune demnă de posterele de recrutare, în costumul de un alb proaspăt și cu atitudinea lui de o politețe rece. Căpitanul Udaka se simțise confortabil în preajma lui, crezând cu tărie că locotenent-comandantul Mackenzie era genul de ofițer administrativ, mai degrabă decât un membru adevărat al sălbaticelor trupe SEAL.

Se înșelase.

Își păstrase atitudinea politicoasă și controlul. Uniforma albă arăta la fel de impecabil ca înainte. Dar nu era nimic agreabil în Vocea lui profundă, nici în furia rece care îi lumina ochii de un albastru-cenușiu, făcându-i să sclipească precum lumina lunii pe lama unui cuțit. Aerul amenințător din jurul lui era atât de intens, încât ajunsese aproape palpabil, iar căpitanul Udaka își dădu seama că se înșelase amarnic în privința felului în care îl judecase pe Mackenzie. Nu era nicidecum genul care să piloteze un birou; era un bărbat care

trebuia tratat, într-adevăr, cu foarte multă delicatețe. Căpitanul simți că pielea îi era jupuită de pe corp, fâșie cu fâșie, de privirea lui de gheață. Totodată, nu se simțise niciodată mai aproape de moarte decât în clipa în care Mackenzie intrase în locuința lui după ce aflase ce se întâmplase.

— Căpitane, ai fost informat în privința exercițiului, spuse Zane rece. Toți cei aflați la bord au fost anunțați și notificați că oamenii mei nu vor avea niciun fel de arme asupra lor. Explică-mi, atunci, *cum naiba se face că doi dintre oamenii mei au fost împușcați!*

Căpitanul-comandor, domnul Boyd, își privi mâinile. Căpitanul Udaka își simți dintr-odată gulerul prea strâmt, deși era deja descheiat, și singurul lucru care îl sufoca era expresia din ochii lui Mackenzie.

— Nu există nicio scuză, spuse el răgușit. Poate că gărzile s-au speriat și au deschis focul fără să se gândească. Poate a fost o reacție stupidă, de apărare a teritoriului, o tentativă de a le arăta băieților celor răi din trupele SEAL că nu pot, până la urmă, să le străpungă securitatea. Nu contează. Nu există nicio scuză.

Tot ceea ce se întâmpla la bordul navei lui era, în ultimă instanță, responsabilitatea lui. Gărzile care se grăbiseră să deschidă focul aveau să plătească pentru greșeala lor – și la fel și el.

— Oamenii mei străpunseseră *deja* securitatea vasului, spuse Zane încet, tonul lui făcând să i se ridice căpitanului părul de pe ceafă.

— Sunt conștient de acest lucru.

Faptul că securitatea vasului fusese penetrată era sare pe rănile căpitanului, dar nu conta absolut deloc în comparație cu

greșeala enormă ce fusese făcută atunci când oamenii aflați sub comanda lui deschiseseră focul asupra ofițerilor SEAL neînarmați. Oamenii lui, responsabilitatea lui. Nu îl consola cu nimic nici faptul că, după neutralizarea a doi dintre membrii echipei SEAL, restul ofițerilor, *neînarmați*, reușiseră rapid să preia controlul și să securizeze perimetrul. Ceea ce însemna că gărzile care deschiseseră focul avuseseră parte de un tratament brutal și se aflau acum în infirmeria navei, alături de cei doi bărbați pe care îi împușcaseră. În realitate, expresia „tratament brutal” era un eufemism pentru faptul că ofițerii SEAL îi snopiseră în bătaie pe oamenii lui.

Dintre cei doi membri ai echipei SEAL, cel mai grav rănit era locotenentul Higgins, care încasase un glonț în piept și avea să fi evacuat pe calea aerului spre Germania imediat ce era stabilizat. Celălalt luptător SEAL, subofițer Odessa, fusese împușcat în coapsă; glonțul îi rupsese femurul. Și el avea să fie dus în Germania, dar starea lui era stabilă, chiar dacă temperamentul nu. Doctorul vasului fusese nevoit să îi administreze sedative pentru a-l împiedica să se răzbune pe gărzile bătute, dintre care două erau încă inconștiente.

Cei cinci membri rămași ai echipei SEAL se aflau în compartimentul de Planificare Misiuni, rătăcind agitați ca niște tigri furioși și căutând pe cineva pe care să-l chinuiască doar ca să se simtă mai bine. Nu le era permis să părăsească perimetrul, conform ordinului lui Mackenzie, iar echipajul vasului se ținea foarte departe de ei. Căpitanul Udaka și-ar fi dorit să poată face și el același lucru cu Mackenzie. Detecta în el o sălbăticie rece, ce se ascundea foarte aproape de suprafață, sub aparentul lui control. Avea să plătească amarnic pentru eșecul din noaptea aceea.

Telefonul de pe biroul lui scoase un țârâit aspru. Deși se simți ușurat de întrerupere, căpitanul Udaka smulse receptorul și latră:

— Am dat ordine clare să nu fiu... Se opri, ascultând, și expresia de pe fața lui se schimbă. Privirea i se mută asupra lui Mackenzie. Venim acum, spuse el și închise.

— Primim o transmisiune codată pentru dumneavoastră, îi spuse lui Mackenzie, ridicându-se. Urgentă.

Oricare ar fi fost mesajul conținut de transmisiune, căpitanul Udaka îl considera o amânare bine-venită.

Zane ascultă concentrat transmisiunea securizată prin satelit, și mintea i se puse imediat în mișcare cu viteză maximă, începând să plănuiască detaliile logistice ale misiunii.

— Echipa mea are doi oameni în minus, domnule, spuse el. Higgins și Odessa au fost răniți în cursul exercițiului de securitate.

Nu menționează *cum* anume fuseseră răniți. Era un aspect ce avea să fie discutat pe alte canale.

— La naiba, murmură amiralul Lindley.

Se afla într-un birou al Ambasadei Statelor Unite din Atena. Ridică privirea spre celelalte persoane din birou: ambasadorul Lovejoy, înalt și slab, cu un aer elegant dobândit în cursul unei vieți petrecute în privilegii și bunăstare, deși acum avea o expresie fixă și panicată în ochii căprui-deschis; șeful biroului CIA local, Art Sandefer, un bărbat cu aspect comun, cu păr cenușiu scurt și ochi obosiți și inteligenți; și, în sfârșit, Mack Prewett, aflat imediat pe locul doi după Sandefer în ierarhia locală a CIA. Mack era cunoscut în unele cercuri drept Mack Tăiosul; amiralul Lindley știa că Mack era în general

considerat genul de persoană care rezolva ceea ce era de rezolvat, un bărbat pe care era periculos să-l calci pe bătăături. În pofida caracterului lui hotărât însă, nu era ca un cowboy care ar fi pus oamenii în pericol reacționând pripit. Era pe cât de hotărât, pe atât de meticulos, și doar grație contactelor lui reușiseră să obțină informații atât de bune și de prompte în acest caz.

Amiralul îl trecuse pe Zane pe difuzor, astfel încât celelalte trei persoane din încăperea auziseră vestea proastă despre echipa SEAL, de care își legaseră toate speranțele. Ambasadorul Lovejoy păru și mai înnebunit.

— Va trebui să folosim o altă echipă, spuse Art Sandefer.

— Va lua prea mult timp! replică ambasadorul, cu o violență înăbușită. Dumnezeuule, ar putea fi deja...

Se opri, cu chipul schimonosit de neliniște. Nu reuși să termine propoziția.

— Intru cu echipa mea, spuse Zane. Vocea lui amplificată răsună clar în camera izolată fonic. Noi suntem cel mai aproape și putem fi gata de plecare într-o oră.

— Tu? întrebă amiralul, surprins. Zane, tu n-ai mai fost implicat în acțiuni pe viu de...

— De la ultima avansare în grad, încheie Zane sec. Nu îi făcuse plăcere să renunțe la acțiune în schimbul sarcinilor administrative, și se gândea serios să lase baltă munca pe care o făcea. Avea treizeci și unu de ani și începea să aibă impresia că succesul înregistrat în domeniul pe care și-l alesese avea să-l împiedice să-și facă meseria; cu cât un ofițer avansa mai mult în grad, cu atât era mai puțin probabil să ajungă în mijlocul acțiunii. Se gândise să încerce ceva în domeniul forțelor polițienești sau poate chiar să i se alăture lui Chance.

Cu el ar fi avut parte de acțiune nonstop, cu siguranță.

Deocamdată însă, se trezise cu o misiune în brațe și avea de gând să o îndeplinească.

— Mă antrenez cu oamenii mei, amirale, spuse el. Nu m-am ramolit și nu mi-am ieșit din formă.

— Nici nu credeam asta, răspunse amiralul Lindley și oftă. Întâlni privirea neliniștită a ambasadorului și citi în ea o rugămintă mută de ajutor. Consideri că șase oameni pot îndeplini misiunea? îl întrebă pe Zane.

— Domnule, nu aș risca viața oamenilor mei dacă nu aș considera că putem face treaba.

De data aceasta amiralul îi privi atât pe Art Sandefer, cât și pe Mack Prewett. Expresia de pe chipul lui Art rămase neutră, bărbatul loial doar agenției refuzând să-și bage gâtul în laț, dar Mack îi oferii amiralului o aprobare discretă din cap. Amiralul Lindley cântări rapid toți factorii. Era adevărat că echipa SEAL avea doi oameni în minus, iar liderul ei era un ofițer care nu mai participase la nicio misiune activă de mai bine de un an, însă întâmplarea făcea ca acel ofițer să fie Zane Mackenzie.

Ținând cont de toate acestea, amiralul nu ar fi putut indica niciun alt bărbat pe care ar fi preferat să-l știe implicat în această misiune. Îl cunoștea pe Zane de câțiva ani, și nu exista războinic mai bun, nimeni în care să aibă mai multă încredere. Dacă Zane spunea că era pregătit, atunci chiar era pregătit.

— În regulă. Mergeți și scoateți-o de acolo.

Când amiralul închise, ambasadorul Lovejoy i-o trânti sec:

— N-ar trebui să trimiți pe altcineva? E în joc viața fiicei mele! Omul ăsta n-a mai fost pe teren, și-a ieșit din formă, și-a pierdut exercițiul...

— Dacă am aștepta până am putea aduce o altă echipă pe poziție, ne-am reduce drastic șansele de a o găsi, sublinie amiralul, cât mai blând posibil. Ambasadorul Lovejoy nu se număra printre favoriții lui. În linii mari, era un nemernic și un snob, dar nu încăpea îndoială că își adora fiica. Iar în ceea ce-l privește pe Zane Mackenzie, nu există persoană mai potrivită pentru această misiune.

— Amiralul are dreptate, spuse Mack Prewett calm, pe tonul de autoritate ce părea atât de firesc la el. Mackenzie e atât de bun la ceea ce face, încât aproape că îți dă fiori. Aș sta liniștit și dacă l-aș trimite singur. Dacă vrei să-ți revezi fiica, nu încerca să-i pui bețe în roate.

Ambasadorul Lovejoy își trecu mâinile prin păr, un gest nespecific pentru un bărbat atât de pedant; era un semn al neliniștii lui.

— Dacă se întâmplă ceva rău...

Nu era clar dacă intenționa să exprime o amenințare sau pur și simplu își rostise cu voce tare îngrijorarea, dar nu reuși să încheie fraza. Mack Prewett schiță un zâmbet.

— Întotdeauna se întâmplă ceva rău. Dacă există cineva care să găsească o rezolvare, acela e Mackenzie.

După ce încheie convorbirea securizată, Zane străbătu rețeaua de coridoare pentru a ajunge la compartimentul de Planificare Misiuni. Simțea deja adrenalina pompându-i prin mușchi când începu să se pregătească, mental și fizic, pentru misiunea pe care o avea de îndeplinit. Când intră în încăperea ce conținea hărți, diagrame și sisteme de comunicare, precum și scaune confortabile grupate în jurul unei mese mari, cinci chipuri ostile se întoarseră imediat spre el, iar el simți dinspre

oamenii lui un val de energie proaspătă amestecat cu furie.

Doar unul dintre ei, Santos, era așezat la masă, însă acesta era medicul echipei – de regulă, cel mai calm dintre toți. Sublocotenentul Peter „Rocky” Greenberg, adjunctul lui în echipă, un tip cu un bun autocontrol, atent la detalii, stătea sprijinit de peretele de compartimentare, cu brațele încrucișate și cu dorința de-a ucide în ochii lui căprui mijiiți. Antonio Withrock, poreclit Iepurașul fiindcă nu i se termina niciodată energia, se învârtea între cei patru pereți ai camerei ca o felină agresivă și flămândă, cu pielea lui întunecată întinsă într-o expresie tensionată peste pomeții înalți. Paul Drexler, lunetistul echipei, era așezat turcește pe masă, trecând drăgăstos o cârpă cu ulei peste părțile dezasamblate ale îndrăgitei lui carabine cu închizător cilindric rotativ, o Remington de calibrul 7.62. Zane nici măcar nu ridică din sprâncene când îl văzu. Oamenii lui ar fi trebuit să fie neînarmați, și chiar așa și fuseseră în cursul exercițiului de securitate care luase o întorsătură atât de al naibii de proastă, dar a-l ține pe Drexler neînarmat era o cu totul altă poveste.

— Intenționezi să preiei controlul asupra navei? îl întrebă Zane blând pe lunetist.

Cu ochii lui albaștri ca de gheață, Drexler își plecă într-o parte capul, ca și cum ar fi analizat opțiunea.

— S-ar putea.

Winstead „Fantomaticul” Jones stătuse așezat pe jos, cu spatele sprijinit de peretele de compartimentare, dar, când intrase Zane, se ridicase fără pic de efort. Nu spuse nimic, dar privirea lui se fixă asupra feței lui Zane și o scânteie de interes înlocui o parte din furia din ochii lui.

Fantomaticului nu prea îi scăpau multe, iar ceilalți membri

ai echipei se obișnuiseră să-l urmărească, culegând indicii din limbajul lui corporal. Nu se scurseră nici trei secunde, și deja toți oamenii îl priveau pe Zane cu o concentrare deplină.

Greenberg fu cel care rupse în cele din urmă tăcerea:

— Cum se simte Bobcat, șefule?

Observaseră tensiunea Fantomaticului, dar interpretaseră greșit cauza, își dădu seama Zane. Credeau că Higgins murise în urma rănilor. Drexler începu să-și reasambleze carabina cu mișcări tăioase, chibzuite.

— E stabilizat, îi liniști Zane. Își cunoștea oamenii, știa cât erau de apropiați. O echipă SEAL trebuia să fie apropiată. Încrederea lor unul în celălalt trebuia să fie absolută, iar dacă vreunul dintre ei pătea ceva, toți ceilalți erau direct afectați. Îl transferă acum. Situația este delicată, dar sunt gata să pariez pe Bobcat. Odie va fi bine și el. Se cățără într-o rână pe marginea mesei, în ochii lui deschiși la culoare lucind intensitatea ce îi atrăsese atenția Fantomaticului. Ascultați, copii. Fiica unui ambasador a fost răpită acum câteva ore, iar noi vom merge în Libia după ea.

Șase siluete îmbrăcate în negru se strecurară în tăcere pe străzile înguste și pustii din Benghazi, Libia. Comunicaau prin semne sau prin șoapte în căștile Motorola pe care le purtau toți pe sub cagulele negre din tricot. Zane era în starea de spirit specifică luptei; rămase complet calm cât timp își croiră drum spre clădirea de patru etaje în care Barrie Lovejoy era ținută prizonieră la etajul superior, dacă informațiile pe care le aveau erau corecte și dacă nu fusese mutată în ultimele câteva ore.

Acțiunea avea întotdeauna acest efect asupra lui, ca și cum fiecare fibră din ființa lui și-ar fi descoperit adevărata rațiune

de a exista. Îi lipsise această stare atât de mult, încât își dădea seama că nu ar fi putut să rămână în marină fără ea. Când era în misiune, toate simțurile i se ascuțeau, chiar dacă spre exterior radia un miez profund de calm. Cu cât era mai intensă acțiunea, cu atât devenea mai calm, iar timpul părea să se prelingă cu încetinitorul. În acele momente, putea să vadă și să audă fiecare detaliu, să analizeze și să prezică deznodământul, să ia decizia și să acționeze – toate într-o fracțiune de secundă ce părea să se întindă pe durata a câteva minute. Adrenalina îi inunda corpul – își simțea sângele gonindu-i prin vene –, dar mintea îi rămânea detașată și calmă. I se spusese că aspectul lui în astfel de momente era înspăimântător de distant, zguduitor prin lipsa totală de expresie.

Echipa înaintă într-o tăcere bine orchestrată. Fiecare știa ce avea de făcut și ce urmau să facă ceilalți. Acesta era rolul încrederii și al spiritului de echipă care le fuseseră inoculate în cursul celor douăzeci și șase de săptămâni de iad cunoscute oficial sub numele de pregătire BUD/S. Legătura dintre ei le permitea să facă mai multe decât ar fi putut realiza dacă ar fi acționat fiecare individual. Munca în echipă nu era doar un concept teoretic pentru trupele SEAL, era esența lor.

Fantomaticul Jones era vârful de atac. Zane prefera să-l folosească pe sudistul cel slăbănog în acest scop fiindcă avea nervi indestructibili și se putea strecura nevăzut oriunde, ca un linx. Iepurașul Withrock, care aproape vibra de energie nervoasă, încheia formația. Nimeni nu se putea furișa neobservat pe lângă Iepuraș – poate cu excepția Fantomaticului. Zane venea imediat după Jones, cu Drexler, Greenberg și Santos mergând între el și Iepuraș. Greenberg era silențios, constant, de mare încredere. Drexler avea un talent

supranatural în mânăuirea carabinei, iar Santos, pe lângă faptul că era un membru SEAL al naibii de bun, avea totodată abilitatea de a-i petici și de a-i pune pe picioare, dacă mai avea ce să peticească la ei. Per total, Zane nu lucrase niciodată cu un grup mai bun.

Prezența lor în Benghazi se datora în întregime norocului, iar Zane știa acest lucru. Noroc pentru ei și, spera el, noroc pentru domnișoara Lovejoy, dar ghinion pentru teroriștii care o răpiseră de pe stradă din Atena cu cincisprezece ore în urmă. Dacă vasul Montgomery nu s-ar fi aflat în largul coastei sudice a Cretei, într-o poziție perfectă pentru a lansa o misiune de salvare, dacă trupele SEAL nu s-ar fi aflat la bordul portavionului pentru a exersa infiltrații speciale, precum și pentru a realiza exercițiul de securitate, atunci s-ar fi pierdut câteva ore prețioase, poate chiar o zi întreagă, până când o altă echipă ar fi apucat să se echipeze și să ajungă pe poziții, în situația de față, infiltrarea specială pe teritoriu străin pe care tocmai o realizaseră fusese o misiune adevărată, nu doar un exercițiu.

Domnișoara Lovejoy nu era doar fiica ambasadorului, ci și o angajată a ambasadei. Aparent, ambasadorul era foarte strict și obsedat când venea vorba despre fiica lui, căci își pierduse soția și fiul într-un atentat terorist în Roma cu cincisprezece ani în urmă, când domnișoara Lovejoy era doar o copilă de zece ani. După acel eveniment, el o ținuse izolată în școli particulare, iar după ce terminase facultatea, îndeplinise pentru el rolul de stăpână a casei, pe lângă „munca” pe care o făcea în cadrul ambasadei. Zane suspecta că munca ei era mai mult de fațadă, ceva menit să o țină ocupată. Nu muncise niciodată cu adevărat, nicio zi din viața ei, nici nu ieșise de sub protecția

tatălui ei vreodată – până în ziua respectivă.

Însoțită de o prietenă, plecase de la ambasadă pentru a face cumpărături. Trei bărbați o înhățaseră, o băgaseră cu forța într-o mașină și plecaseră cu ea. Prietena ei raportase imediat răpirea. În pofida eforturilor de a securiza aeroporturile și porturile – Zane suspecta, cinic, că autoritățile grecești trăsese intenționat de timp –, un avion privat decolase din Atena și zburase direct în Benghazi.

Grație reacției prompte a prietenei domnișoarei Lovejoy, sursele aflate la fața locului în Benghazi fuseseră imediat alertate. Li se confirmase că o tânără cu semnalmentele domnișoarei Lovejoy fusese coborâtă din avion și furișată în oraș, exact în clădirea în care se pregăteau să intre Zane și echipa lui.

Numai ea putea fi; nu existau prea multe femei occidentale cu părul roșcat în Benghazi. De fapt, ar fi putut să pună pariu că nu exista decât una singură – Barrie Lovejoy.

Miza pariului era chiar viața ei.

Capitolul 2

Barrie zăcea într-un întuneric aproape deplin, draperiile grele ce acopereau unica fereastră blocând cea mai mare parte din lumina care ar fi putut intra, oricât de puțină ar fi fost aceasta. Își dădea seama că era noapte; nivelul de zgomot de pe stradă se redusese treptat, astfel că acum era, în cea mai mare parte, liniște. Bărbații care o răpiseră plecaseră în sfârșit, probabil pentru a dormi. Nu își făceau griji că ar fi putut să scape; era goală pușcă și legată strâns de patul de campanie pe care zăcea. Încheieturile mâinilor îi erau prinse laolaltă,

brațele trase deasupra capului și legate de rama patului. Gleznele îi erau și ele legate laolaltă și prinse de cadru. Nu putea să se miște aproape deloc; toți mușchii din corp o dureau, dar cei ai umerilor ardeau într-atât încât ajunsese la un pas de agonie. Ar fi țipat, ar fi implorat să vină să-i dezlege careva frânghiile ce-i țineau mâinile deasupra capului, dar știa că singurii oameni care ar fi putut apărea ar fi fost cei care o legaseră în poziția aceea, și ar fi făcut orice, ar fi dat orice ca să nu mai fie nevoită să îi vadă vreodată.

Îi era frig. Răpitorii nici măcar nu se obosiseră să arunce o pătură peste corpul ei gol, și era străbătută încontinuu de fiori prelungi, convulsivi, deși nu-și dădea seama dacă tremurul era ca urmare a răcorii nopții sau a șocului. Își spuse că probabil nu conta. Frigul era tot frig.

Încercă să gândească, să ignore durerea, să nu se lase pradă șocului și terorii. Nu știa unde se afla, nu știa cum ar fi putut să scape, dar, dacă i se oferea chiar și cea mai mică oportunitate, avea să fie pregătită să profite de ea. Nu avea cum să evadeze în noaptea aceea; era legată mult prea strâns, mișcărilor îi erau prea limitate. Dar a doua zi – o, Doamne, a doua zi...

Teroarea îi contractă gâtul, aproape lăsând-o fără aer. A doua zi aveau să se întoarcă fiind însoțiți de încă cineva, persoana pe care o așteptau. Un fior violent o zgudui din cap până în picioare când se gândi la mâinile lor aspre pe corpul ei gol, la ciupiturile, plesniturile și pipăitul grosolan, și stomacul i se întoarse pe dos. Ar fi vomitat dacă ar fi avut ce să dea afară, dar nu se obosiseră să o hrănească.

Nu putea să mai treacă prin așa ceva din nou.

Cumva, trebuia să scape de acolo.

Se luptă cu disperare să-și înăbușească panica. Gândurile îi goneau nebunește în toate direcțiile, ca niște veverițe înnebunite, în vreme ce încerca să plănuiască, să se gândească la ceva, orice, ce ar fi putut face pentru a se apăra. Dar ce ar fi *putut* să facă la cum zăcea acolo ca un curcan cu picioarele legate, pregătit pentru cina de Ziua Recunoștinței?

Sentimentul de umilință îi ardea în tot corpul. Nu o violaseră, dar îi făcuseră alte lucruri, lucruri menite să o rușineze, să o înspăimânte și s-o secătuiască de energie. A doua zi, când sosea liderul lor, era sigură că deznodământul nu avea să se mai lase așteptat. Amenințarea violului, apoi actul propriu-zis aveau s-o distrugă, lăsând-o maleabilă în mâinile lor, disperată să facă orice pentru a evita să fie violată din nou. Cel puțin acesta era planul lor, credea ea. Dar a naibii să fie dacă avea să le facă jocul.

Fusese cufundată într-o ceață de teroare și șoc încă din clipa când fusese înhățată și aruncată într-o mașină, dar, cum zăcea acolo în întuneric, înfrigurată, nefericită și dureros de vulnerabilă în goliciunea ei, simți acea ceață ridicându-se – sau poate că se mistuia. Nimeni dintre cei care o cunoșteau pe Barrie nu ar fi descris-o ca temperamentală, însă ceea ce simțea acumulându-se în ea acum nu era ceva atât de volatil și de trecător ca o simplă izbucnire de mânie. Era furie, la fel de pură și de plină de forță ca un șuvoi de lavă croindu-și drum în sus din măruntaiele pământului până exploda în afară și mătura totul în calea ei.

Nimic din viața ei nu o pregătise pentru ceea ce se petrecuse în ultimele câteva ore. După ce mama și fratele ei muriseră, se bucurase de un răsfăț și de o protecție de care prea puțini copii avuseseră parte. Își văzuse o parte dintre colegile de școală –

majoritatea, de fapt – chinuite de nefericirea promisiunilor părintești încălcate, a vizitelor rare și stresante, a faptului de a fi ignorate și izolate, dar ea nu fusese ca ele. Tatăl ei o adora, iar ea știa acest lucru. Era profund interesat de siguranța ei, de prietenele ei, de ceea ce învăța la școală. Dacă spunea că avea să sune, atunci primea întotdeauna un telefon la ora anunțată. Fiecare săptămână îi adusesese un mic dar prin poștă, necostisitor, dar ales cu grijă. Înțelesese de ce își făcea atâtea griji în privința siguranței ei, de ce voia să studieze într-o școală exclusivistă de fete din Elveția, cu securitatea asigurată de locația izolată, în loc să o trimită la o școală publică, cu talmeș-balmeșul asociat.

Ea era tot ce mai avea pe lume.

Și el era tot ce mai avea ea pe lume. În copilărie, după incidentul care le înjumătățise familia, se agățase temătoare de tatăl ei timp de câteva luni, urmărindu-l pas cu pas când putea, plângând nepotolită atunci când munca i-l răpea. În cele din urmă, teama că avea să dispară și el din viața ei pălise, dar obișnuința de protecție exagerată se înstăpânise deja.

Avea douăzeci și cinci de ani acum, era femeie în toată firea, și, deși în ultimii ani atitudinea lui protectoare începuse să o sufoce, îi plăcuse prea mult cursul lin al vieții ei pentru a protesta cu adevărat. Îi plăcea munca pe care o făcea la ambasadă, atât de mult, încât se gândea să-și construiască o carieră propriu-zisă în domeniul serviciilor externe. Îi plăcea să joace rolul de gazdă pentru tatăl ei. Își cunoștea la perfecție îndatoririle și protocolul, și existau tot mai multe femei ambasador pe scena internațională. Era o comunitate bogată și exclusivistă, dar ea era potrivită pentru o astfel de carieră și prin temperament, și prin descendență.

Era calmă, chiar senină, și înzestrată cu o fire politicoasă și diplomată.

Dar acum, zăcând goală și neputincioasă pe un pat de campanie, cu vânătăi pătându-i pielea palidă, furia ce ardea în ea era atât de profundă și de primitivă, încât simțea că modificase ceva esențial în ea, o transformare mareică a propriei firi. *Refuza* să îndure ceea ce ei – acei necunoscuți malefici – plănuiseră pentru ea. Dacă hotărau să o ucidă, așa să fie. Era pregătită pentru moarte; indiferent cu ce aveau s-o amenințe, nu avea să cedeze.

Draperiile grele fâlfâiră.

Mișcarea îi atrase atenția, și aruncă o privire spre fereastră, dar o făcu din reflex, fără curiozitate. Îi era deja atât de frig, încât nici măcar un vânt suficient de puternic să miște acele draperii grele nu ar fi putut s-o răcească și mai mult.

Vântul era negru și avea formă.

Respirația i se opri în piept.

Urmări mută silueta masivă și neagră, silențioasă ca o umbră, strecurându-se prin fereastră. Nu putea fi om; oamenii făceau *un oarecare* zgomot când se mișcau. Cu siguranță, în tăcerea deplină a camerei, ar fi auzit foșnetul ușor al draperiei când se mișcase materialul sau șuierul discret, ritmic, al respirației. Un pantof zgâriind podeaua, foșnetul hainelor, orice – dacă ar fi fost om.

După trecerea siluetei negre printre ele, draperiile nu căzură la loc perfect aliniată, astfel încât să blocheze complet lumina; rămase o mică deschizătură între ele, o despicătură ce permise intrarea unei raze de lumină de la lună, de la stele sau de pe stradă – orice ar fi fost –, care mai atenua întunericul dens. *Barrie* se strădui să-și concentreze privirea asupra siluetei

întunecate, și ochii o usturau în vreme ce-i urmărea înaintarea silențioasă prin încăpere. Nu țipă; oricine sau orice ar fi fost ființa care se apropia de ea, nu putea fi mai rău decât singurii bărbați care ar fi putut sări la strigătele ei.

Poate că adormise, de fapt, și nu făcea decât să viseze. Cu siguranță nu i se părea real. Dar nimic din ceea ce se petrecuse în acele ore lungi, îngrozitoare, de când fusese răpită nu i se păruse aievea, și îi era prea frig pentru a fi adormit. Nu, totul era cât se poate de real.

Fără un sunet, silueta întunecată se strecură până lângă patul ei și se opri. Se înalță uriașă deasupra ei, înaltă și puternică, și păru să studieze priveliștea oferită de goliciunea ei.

Apoi se mișcă din nou, ducându-și mâna la cap, și își dezveli chipul, trăgând în sus pielea neagră ca și cum ar fi fost o simplă coajă de banană.

Era o mască. Fiind atât de extenuată, Barrie avu nevoie de o clipă până să găsească o explicație logică pentru acea imagine de coșmar. Clipi spre el. Un bărbat cu o mască. Nici animal, nici fantomă, ci un bărbat în carne și oase. Îi vedea licărirea ochilor, îi distingea creștetul capului și paloarea feței, deși părea bizar de masiv, într-o manieră care nu afecta nicidecum fantomatica grație silențioasă a mișcărilor lui.

Doar un alt bărbat.

Nu intră în panică. Ajunsese dincolo de teamă, dincolo de orice altceva în afară de furie. Se mulțumi să aștepte – aștepta să se lupte, aștepta să moară. Dinții erau singura armă pe care o avea, așa că urma să se folosească de ei, dacă putea. Avea să sfâșie carnea atacatorului ei, să încerce să-i provoace răni cât mai grave înainte de a muri. Dacă avea noroc, poate reușea să îl prindă de gât cu dinții și să-l ia cel puțin pe unul dintre acei

ticăloși cu ea în moarte.

Bărbatul zăbovi lângă ea, studiind-o. Măinile ei legate își strânseseră pumnii. Naiba să-l ia! Naiba să-i ia pe toți!

Apoi bărbatul se lăsă pe vine lângă patul de campanie și se aplecă în față, apropiindu-și foarte mult capul de al ei. Surprinsă, Barrie se întrebă dacă intenționa să o sărute – era ciudat că ideea i se părea atât de insuportabilă – și se pregăti sufletește, gata să se repeadă în sus când el se apropia suficient încât să aibă șansa să ajungă la gâtul lui.

— Mackenzie, Marina Statelor Unite, spuse el cu o șoaptă mută care de-abia îi ajunsese la ureche, aflată la doar câțiva centimetri distanță.

Vorbise în *engleză*, cu un accent american clar. Bărne tresări violent, atât de uluită, încât îi luă o clipă să înțeleagă ce îi spusese. Mărind. Marina Statelor *Unite*. Nu mai scosese niciun sunet de câteva ore, refuzând să vorbească sau să le răspundă în orice fel răpitorilor ei, dar acum un sunet mărunț, neputincios, îi scăpă dintre buze.

— Șșt, nu face zgomot, o avertiză el, cu aceeași șoaptă mută. Chiar în timp ce vorbea, întinse mâinile deasupra capului ei, iar tensiunea din brațele ei se relaxă brusc. Mica mișcare produse junghiuri de agonie în articulațiile umerilor ei, și inspiră șuierător, icnind tăios.

Înăbuși rapid sunetul, scrâșnind din dinți pentru a nu lăsa să-i scape strigătul de durere:

— Scuze, șopti ea când își recăpătă glasul.

Nu văzuse cuțitul din mâna lui, dar simți răceala lamei pe pielea ei când bărbatul introduse abil lama sub legături și tăie în sus, simți smucitura ușoară care îi eliberă mâinile. Încercă să-și miște brațele și constată că nu putea; rămaseră întinse

deasupra capului ei, fără a-i răspunde la comenzi.

El înțelese, fără a i se spune. Își strecură cuțitul în teacă și își așează mâinile înmănușate pe umerii ei, frământându-i ferm timp de o clipă înainte de a o prinde de antebrațe pentru a-i coborî blând brațele. Barrie își simți articulațiile cuprinse de flăcări; era ca și cum brațele i-ar fi fost smulse din umeri, deși el le trase atent direct în jos, menținându-le aliniat cu restul corpului ei, pentru a-i atenua durerea. Barrie scrâșni din nou din dinți, refuzând să mai lase să-i scape vreun alt sunet. Picături de transpirație rece îi înfloriră pe frunte și senzația de greutate îi arse gâtul din nou, dar îndură în tăcere valul de durere.

El își înfipse degetele mari în capsula rotatorie umerilor ei, masând ligamentele și tendoanele umflate și dureroase, intensificând durerea. Corpul ei gol se întinse într-un arc tensionat, palid, de suferință, ridicându-se de pe patul de campanie. El o ținu jos, apăsând nemilos articulațiile și mușchii traumatizați, forțându-i să-și revină. Lui Barrie îi era atât de frig, încât căldura ce emana din mâinile lui, dinspre corpul lui când se aplecă peste ea era dogoritor de fierbinte pe pielea ei goală. Durerea o străbătu în fiori uriași, înceteșându-i vederea și gândurile, și prin această ceață își dădu seama că tocmai acum, când avea cea mai mare nevoie să rămână conștientă, urma să leșine.

Nu putea să-și piardă cunoștința. Refuza să o facă. Rezistă cu îndârjire, și după doar câteva momente, care părură mult mai lungi, durerea începu să se retragă. El își continuă masajul intens, trecând-o prin agonie și scoțând-o la liman. Corpul lui Barrie se detensionă, relaxându-se pe patul de campanie, și începu să respire pe gură, inspirând adânc și prelung ca un om

care tocmai a terminat o cursă.

— Bravo, șopti el, dându-i drumul.

Lauda aceasta scurtă avu efectul unui balsam asupra emoțiilor ei rănite. Bărbatul se îndreptă și scoase din nou cuțitul, apoi se aplecă peste piciorul patului de campanie. Barrie simți din nou răceala lamei, de data aceasta lipită de glezne, și o nouă smucitură ușoară, apoi se trezi cu picioarele eliberate și, involuntar, se strânse într-un ghem protector, corpul ei reacționând fără instrucțiuni din partea minții, într-o încercare întârziată și inutilă de a se feri și de a-și salva pudorea. Coapsele i se strânseseră cu forță laolaltă, brațele i se încrucișară peste sâni, ascunzându-i, și își îngropă fața în materialul îmbâcsit al saltelei neînvelite. Nu era în stare să ridice privirea spre el; pur și simplu nu putea. Lacrimile îi ardeau în ochi, îi blocau gâtul.

— Ai fost rănită? întrebă el, șoapta fantomatică mângâind-o aspru pe piele ca o atingere adevărată. Poți umbla?

Nu era momentul potrivit să se lase pradă nervilor ei traumatizați. Încă mai trebuiau să iasă din clădire neobservați, iar o criză de isterie ar fi distrus totul. Barrie înghiți în sec de două ori, luptându-se să-și țină sub control emoțiile la fel de îndârjit cum se luptase să controleze durerea. Lacrimile se revărsară, dar se forță să se îndrepte din poziția ghemuită de autoapărare și să-și coboare picioarele peste marginea patului de campanie. Se ridică tremurătoare în capul oaselor și își impuse să îl privească. Nu făcuse nimic de care să-i fie rușine; avea să treacă și peste asta.

— Sunt bine, răspunse ea, bucuroasă că tonul șoptit impus de situație îi ascundea slăbiciunea din voce.

El se lăsă pe vine în fața ei și începu să-și dea jos în tăcere

plasa cu care îi era acoperit echipamentul pentru a-l ține la loc. Încăperea era prea întunecată ca Barrie să poată distinge exact fiecare obiect, dar recunoscua forma unui pistol automat când îl puse pe podea între ei. Îl urmări din priviri, fără a înțelege, până când începu să se dezbrace de cămașă. O teroare sălbatică o lovi în acel moment, izbind-o ca un ciocan în creștetul capului. Dumnezeu, doar nu voia și *el* să...

Cu mișcări blânde, el își puse cămașa în jurul ei, trăgându-i brațele prin mâneci ca și cum ar fi fost un copil, apoi încheind fiecare nasture, având grijă să țină materialul departe de corpul ei, ca degetele lui să nu se atingă accidental de sânii săi. Haina încă mai păstra căldura corpului lui; se înfășură în jurul ei ca o pătură, încălzind-o și acoperind-o. Sentimentul brusc de siguranță o înspăimântă aproape la fel de mult ca goliciunea ei de mai devreme. Inima îi tresări în piept și simți un ghem în stomac. Ezitând, întinse mâna într-un gest de scuză și de implorare. Lacrimile i se scurgeau încet pe față, lăsând dăre sărate în urma lor. Avusese parte de atât de multă brutalitate masculină pe parcursul zilei ce trecuse, încât blândețea lui aproape îi distrugea controlul, în condițiile în care loviturile și grosolănia lor nu făcuseră decât să-i întărească hotărârea de a rezista. Se așteptase la același lucru și din partea lui, și, în schimb, se bucurase de o grijă tandră care o zguduia prin simplitatea ei.

Se scurse o secundă, apoi două, pe urmă, cu multă grijă, el își închise degetele înmănușate peste mâna ei.

Mâna lui era mult mai mare decât a ei. Îi simți mărimea și fierbințeala înghițindu-i degetele reci și ghici stăpânirea de sine a unui bărbat care își cunoștea exact propria forță. O strânse ușor, apoi îi eliberă mâna.

Barrie se zgâi la el, încercând să străpungă voalul de întuneric și să-i vadă trăsăturile, dar fața i se vedea foarte vag, iar imaginea era și mai încețoșată din cauza lacrimilor ei. Reuși să distingă câteva detalii însă și să-i urmărească mișcările. Purta un tricou negru și își puse la loc echipamentul, într-o tăcere la fel de deplină ca atunci când și-l scosese. Desprinse o clapă neagră de pe încheietura mâinii, și ea surprinse licărirea slabă a unui ceas de mână luminos.

— Avem la dispoziție exact două minute jumătate să ieșim de aici, murmură el. Fă ce îți spun, *când*. Îți spun.

Înainte nu ar fi fost în stare să o facă, dar acel scurt moment de înțelegere, acea conexiune creată îi dăduseră aripi. Barrie încuviință din cap și se ridică. Genunchii îi tremurau. Se forță să-i țină drepti și își dădu părul la o parte de pe față.

— Sunt gata.

Făcuse exact doi pași, când, sub ei, o rafală de împușcături sfâșie noaptea.

Bărbatul se răsuci instant pe călcâie, în tăcere, alunecând de lângă ea atât de rapid, încât Barrie clipi surprinsă, nereușind să-l urmărească. În spatele ei, ușa se deschise. Un val aspru de lumină pătrunzătoare o orbi, și o siluetă amenințătoare se profilă în pragul ușii. Paznicul – bineînțeles că exista un paznic. Urmară o serie de mișcări precipitate, un geamăt, apoi paznicul se prăbuși pe două brațe pregătite să-l prindă. La fel de silențios cum părea să facă orice altceva, salvatorul ei târî paznicul înăuntru și îl întinse pe jos. Apoi pași peste cadavru, o prinse de încheietura mâinii cu o strângere ca de menghină și o trase afară din cameră.

Holul era îngust, murdar și plin de gunoaie. Lumina care păru-se atât de intensă provenea de la un singur bec neacoperit.

Noi focuri de armă izbucniră sub ei și în stradă. Din stânga se auzi tropăit de pași. În dreapta se afla o ușă închisă, iar dincolo de ea se vedea prima treaptă a unei scări neiluminate.

Bărbatul închise ușa camerei din care tocmai ieșiseră și o ridică pe Barrie, prinzând-o sub brațul lui stâng ca și cum n-ar fi fost decât un sac de făină. Barrie se agăță năucită de piciorul lui în timp ce el porni cu pași mari și rapizi spre camera următoare și se strecură în întunericul ei protector. De-abia închisese ușa, când un torent de strigăte și de înjurături de pe hol o făcu să-și îngroape fața în materialul negru al cracului pantalonilor lui.

El o îndreptă și o puse pe picioare, împingând-o în spatele lui și scoțându-și arma de pe umăr. Rămaseră lângă ușă, nemișcați, ascultând vacarmul iscat de cealaltă parte a panoului de lemn. Barrie identifică trei voci diferite și le recunosc pe toate. Izbucniră noi strigăte și înjurături, în limba pe care o auzise, cu întreruperi, toată ziua, dar pe care nu o înțelegea. Înjurăturile deveniră violente când fu descoperit cadavrul paznicului și absența ei. O bubuitură răsună în perete când unul dintre răpitorii ei își descărcă nervii.

— Aici Unu. Mergem pe B.

Șoapta lui mută o făcu să tresară. Derutată, se zgâi la el, încercând să înțeleagă cuvintele. Era atât de obosită, încât îi luă o clipă până să-și dea seama că probabil transmisese un mesaj codat prin stația radio. Bineînțeles că nu era singur; lucra cu o întreagă echipă de salvatori. Nu aveau altceva de făcut decât să iasă din clădire, apoi urmau să fie așteptați undeva de un elicopter, de o camionetă sau de un vas. Nu o interesa nici măcar dacă sosiseră pe biciclete; era dispusă chiar să umble pe jos – desculță, dacă era nevoie.

Dar mai întâi trebuiau să iasă din clădire. Evident, planul fusese de a o scoate pe furiș pe fereastră, fără ca răpitorii ei să afle nimic până dimineață, dar ceva decursese prost, iar ceilalți fuseseră observați. Acum erau prinși în această cameră, fără nicio posibilitate de a se întâlni cu restul echipei lui.

Corpul ei începu să se răzvrătească împotriva stresului pe care îl îndurase timp de atâtea ore îndelungate, împotriva terorii, a foametei, a efortului. Cu un fel de interes distant, își simți fiecare mușchi începând să tremure slab, fiorii urcându-i dinspre picioare spre trunchi până fu cuprinsă de un tremur incontrollabil.

Ar fi vrut să se sprijine de el, dar îi era teamă că avea să-i stânjenească mișcărilor. Viața ei – și a lui – depindeau în întregime de experiența lui. Ea nu putea să-l ajute, așa că măcar trebuia să încerce să nu-i încurce. Dar avea nevoie disperată de sprijin și, prin urmare, se împletici câțiva pași până la perete. Se strădui să nu facă deloc zgomot, dar el o simți mișcându-se și se întoarse pe jumătate, întinzând în spate mâna stângă și prinzând-o. Fără un cuvânt, o trase spre el, lipind-o de spatele lui, ținând-o aproape în caz că erau nevoiți să-și schimbe locația în grabă.

Apropierea lui fizică avu un efect bizar de calmare în profunzime. Răpitorii ei îi insuflaseră asemenea teamă și dezgust, încât fiecare instinct feminin din ea se scandalizase, și, după ce o lășaseră în sfârșit singură în frig și întuneric, se întrebase cu o oarecare mâhnire dacă avea să mai fie vreodată capabilă să aibă încredere într-un bărbat. Răspunsul, cel puțin în ceea ce îl privea pe acest bărbat, era da.

Se sprijini recunoscătoare de spatele lui, atât de obosită și de slăbită, încât, doar pentru o clipă, fu nevoită să-și odihnească

și capul pe el. Căldura corpului lui trecea prin materialul aspru al vestei din plasă, încălzindu-i obrazul. Chiar și mirosul lui era fierbinte, remarcă ea printr-un fel de ceață; parfumul lui era un amestec de transpirație proaspătă și curată, dar și virilitate moscată, efortul și tensiunea încingându-le până ajunseră să capete o aromă la fel de îmbătătoare ca a celui mai fin whisky. *Mackenzie*. Îi spusese că numele lui era Mackenzie, i-l șoptise când se lăsase pe vine pentru a i se prezenta.

O, Doamne, el era atât de cald, iar ei încă îi era atât de frig. Podeaua nisipoasă de piatră de sub picioarele ei goale părea să emită valuri de răceală spre tălpile ei.

Cămașa lui era atât de mare, încât o făcea să pară pitică, atârându-i aproape până la genunchi, dar era totuși goală pe sub ea. Tremura din tot corpul.

Rămaseră nemișcați în întunericul silențios al camerei goale timp de o eternitate, ascultând focurile de armă îndepărtându-se și devenind tot mai slabe, ascultând strigătele și înjurăturile care începură și ele să pălească; ascultară atât de mult timp, încât Barrie alunecă într-un somn iepuresc, sprijinindu-se cu capul de spatele lui. El rămase ca o stâncă, neclintit, dovedind o răbdare mai presus de orice și-ar fi imaginat ea că e posibil. Nu se foi agitat pentru a-și ajusta poziția, nu dădu niciun semn că mușchii lui ar fi obosit. Ritmul lent și uniform al respirației lui era singura mișcare pe care o putea ea detecta, și, așa cum stătea sprijinită de el, senzația îi aminti de plutirea unei bărci pe o baltă, ridicându-se și coborând blând...

Se trezi când el întinse mâna în spate și o scutură ușor.

— Ei cred că am scăpat, șopti el. Nu te mișca și nu scoate niciun sunet cât mă duc să verific.

Ascultătoare, Barrie se desprinsese de el, deși mai că îi veni să plângă când pierdu căldura corpului lui. El aprinse o lanternă ce emitea doar un fascicul îngust de lumină, cea mai mare parte a lentilei fiind acoperită cu fâșii de bandă neagră. Plimbă lumina prin încăpere, constatând că era goală cu excepția unor cutii vechi îngrămădite lângă un perete. Toate colțurile erau pline de pânză de păianjen, iar podeaua era acoperită cu un strat gros de praf. Barrie nu reuși să vadă decât o singură fereastră pe peretele îndepărtat, dar el avu grijă să nu lase fasciculul de lumină prea aproape de ea, pentru a nu risca să le trădeze prezența. Camera părea să fi stat nefolosită de foarte mult timp.

Se aplecă spre ea și își lipi gura de urechea ei. Răsuflarea lui caldă i se revărsă pe piele cu fiecare cuvânt.

— Trebuie să ieșim din clădirea asta. Oamenii mei au făcut să pară ca și cum am fi evadat, dar probabil nu vom reuși să ne reîntâlnim cu ei decât mâine-noapte. Avem nevoie de un loc în care să așteptăm în siguranță. Ce știi despre amenajarea interioară a clădirii?

Barrie clătină din cap și îi urmă exemplul, ridicându-se pe vârfuri pentru a-și apropia buzele de urechea lui.

— Nimic, șopti ea. Am fost legată la ochi când m-au adus aici.

El aprobă scurt din cap și se îndepărtă de ea. Barrie se simți din nou pierdută, abandonată, fără apropierea lui fizică. Știa că era doar o slăbiciune temporară, acest impuls de a se agăța de el și de siguranța pe care o reprezenta el, dar avea nevoie de el acum cu o intensitate aproape dureroasă. Nu-și dorea nimic mai mult decât să se lipească din nou de el, să simtă acea căldură animalică ce îi spunea că nu era singură; voia să poată

atinge acea forță de oțel care stătea scut între ea și ticăloșii care o răpiseră.

Temporară sau nu, Barrie detesta acea slăbiciune din partea ei; îi amintea prea mult de felul în care se agățase de tatăl ei după moartea mamei și a fratelui ei. Ce-i drept, fusese doar o copilă pe atunci, iar apropierea care se născuse între ea și tatăl ei fusese, în cea mai mare parte, un lucru bun. Însă văzuse și cât putea fi de înăbușitoare și, discret, după cum îi stătea în fire, începuse să se îndepărteze treptat de el. Acum apăruse acest incident, iar primul ei instinct era de a se agăța de altcineva. Oare avea să devină o povară pentru cineva de fiecare dată când apărea o traumă în viața ei? Nu voia să fie așa, nu voia să fie neputincioasă. Acest coșmar îi arătase mult prea intens că orice securitate, oricât de solidă ar fi părut, avea punctele ei slabe. În loc să depindă de alții, ar fi fost mai bine să-și dezvolte propriile puncte forte, știind că ele existau, dar rămăseseră inactive cea mai mare parte a vieții ei. De acum încolo însă, lucrurile aveau să se schimbe.

Poate chiar se schimbaseră deja. Furia incandescentă care o copleșise în vreme ce zăcuse goală și legată pe acel pat de campanie încă mai ardea în ea, un miez mic, încins, pe care nici măcar extenuarea ce îi amorțea mintea nu îl putea stinge. Grație acestei furii, refuză să se abandoneze slăbiciunii, refuză să facă orice ar fi putut să-l încurce pe Mackenzie, indiferent cum. În schimb, se întări sufletește, forțându-și genunchii să rămână rigizi și îndreptându-și umerii.

— Ce vom face? îi șopti ea. Cu ce pot să ajut?

Fiindcă această fereastră murdară nu era acoperită de draperii grele, reuși să-i vadă o parte din trăsături când se întoarse să o privească. Jumătate din față îi era în umbră, dar

lumina sărăcăcioasă licări pe linia oblică a unui pomel înalt și sculptat, dezvăluind o bărbie puternică, și dansă pe o gură la fel de clar sculptată ca a unei statui grecești din antichitate.

— Va trebui să te las singură o vreme, spuse el. Vei fi în regulă?

Panica explodează în stomacul și în pieptul ei. De-abia reuși să-și înghită țipătul de protest care i-ar fi trădat. Scrâșnind din dinți și hotărând să nu vorbească, fiindcă țipătul i-ar fi zburat de pe buze dacă ar fi deschis gura, încuviință din cap.

El ezită, iar Barrie îi simți atenția concentrându-se asupra ei când îi detectă neliniștea și înțelese că încerca să decidă dacă ar fi fost sau nu sigur să o părăsească. După câteva clipe, dădu scurt din cap, ca pentru a-i recunoaște determinarea, sau cel puțin acordându-i încredere.

— Mă întorc într-o jumătate de oră, spuse el. Promit.

Scoase ceva dintr-un buzunar al vestei. Desfășură obiectul, dând la iveală un fel de pătură subțire. Barrie rămase nemișcată, în vreme ce el o înfășură strâns în jurul ei. Deși era foarte subțire, pătura începu imediat să reflecte puțina căldură a corpului ei. Când el își luă mâinile de pe margini, acestea se depărtară, iar Barrie se agăță înnebunită de ele, în încercarea de a păstra acea căldură fragilă. Până să reușească să-și tragă pătura în jurul ei, el deja dispăruse, întredeschizând ușa foarte puțin și strecurându-se prin ea la fel de silențios cum intrase pe fereastră în camera în care fusese ea ținută. Apoi ușa se închise, iar ea rămase din nou singură în întuneric.

Nervii ei țipară în semn de protest, dar îi ignoră, în schimb, se concentrează să rămână cât mai tăcută posibil, ciulind urechea la orice zgomot din clădire care ar fi putut să-i spună ce se petrecea. Încă se mai auzeau sunete vagi din stradă, rezultatul

schimbului de focuri care alarmase locuitorii din apropiere, dar și acestea începeau să pălească. Zidurile groase de piatră ale clădirii atenuau orice sunet. Din interiorul clădirii nu detecta decât tăcere. Oare răpitorii ei abandonaseră locul după presupusa ei fugă? Porniseră în urmărirea echipei lui Mackenzie, crezând că era cu ei?

Se clătină pe picioare și de-abia atunci își dădu seama că se putea așeza pe podea și să-și înfășoare pătura în jurul ei, conservând astfel și mai multă căldură. Picioarele îi erau aproape amorțite de frig. Atentă, se coborî la podea, îngrozită să nu facă vreun zgomot fără să vrea. Se așază pe pătura subțire și o strânse în jurul ei cât de bine putea. Oricare ar fi fost materialul din care era confecționată, pătura bloca răceala podelei de piatră. Strângându-și genunchii la piept, Barrie își petrecu brațele în jurul lor și își sprijini capul pe ei. Se simțea mai confortabil acum ca niciodată în ultimele ore prelungi de teroare, și, inevitabil, pleoapele îi deveniră grele. Stând singură în camera întunecată, murdară și goală, adormi.

Capitolul 3

Cu pistolul în mână, Zane se mișcă în tăcere prin clădirea veche și dărăpănată, evitând grămezile de moloz și piatră spartă. Se aflau deja la etajul superior, prin urmare, cu excepția acoperișului, singura direcție în care se putea deplasa era în jos. Știa deja unde se aflau ieșirile, dar nu și unde erau băieții răi. Își aleseseră acea clădire doar ca ascunzătoare temporară și o abandonaseră atunci când crezuseră că victima lor scăpase? Sau era acesta locul lor de întâlnire obișnuit? Dacă da, câți erau în total? Și unde erau? Trebuia să știe toate

aceste detalii înainte de a risca să o mute pe domnișoara Lovejoy.

Nu mai rămăsese decât vreun ceas până la ivirea zorilor; trebuia s-o ducă într-un loc sigur până atunci.

Se opri într-un punct în care coridorul cotea, lipindu-se de perete și petrecându-și ușor capul pe după colț, doar cât să poată vedea. Era gol. Fără un sunet, avansă pe hol, verificând la fel de atent cele câteva camere ce se deschideau din el.

Își trăsese la loc cagula neagră și se mânjise cu praf peste brațele goale pentru a-și atenua strălucirea pielii și a fi mai puțin bătător la ochi. Faptul că îi dăduse cămașa domnișoarei Lovejoy, rămânând cu brațele goale, îl făcuse oarecum mai vizibil, dar considera că brațele lui puternic bronzate nu erau nicidecum la fel de probabil a fi observate precum corpul ei gol. Chiar și în bezna din camera în care fusese ținută, văzuse clar licărirea palidă a pielii ei. Cum nu-i văzuse prin preajmă hainele, faptul că-i oferise cămașa lui fusese singurul lucru pe care l-ar fi putut face. O văzuse tremurând de frig – dovadă a șocului, căci noaptea era caldă și probabil ar fi devenit isterică dacă ar fi încercat s-o scoată de acolo așa cum era, goală-pușcă. Fusese pregătit ca, la nevoie, să îi aplice o lovitură care s-o adoarmă. Dar fusese foarte curajoasă până în acel moment și nici măcar nu țipase când el se înălțase pe neașteptate deasupra ei în întuneric. Grație simțurilor lui atât de ascuțite însă, Zane ghicise cât de fragil era controlul ei, cât de mult îi erau întinși nervii.

Era de înțeles. Cel mai probabil, fusese violată, nu doar o dată, ci de mai multe ori, de la răpire. Poate că avea să cedeze psihic după încheierea crizei, odată ajunsă în siguranță, dar deocamdată se ținea bine. Curajul ei îi făcu inima să se strângă

cu un amestec de tandrețe și hotărâre nestrămutată de a o proteja. Prima lui prioritate era să o scoată din Libia, nu să se răzbune pe răpitorii ei – dar, dacă vreunul dintre ticăloși ajungea întâmplător să-i stea în cale, atunci așa să fie.

Hăul negru al unui șir de scări se căscă în fața lui. Întunericul era liniștitor; nu doar indica absența oricărui paznic, ci avea să-i ofere și protecție. Oamenii încă se agățau de instinctele primitive ale locuitorilor din peșteri. Dacă erau treji, voiau în jurul lor confortul luminii, ca să poată vedea dușmanii când se apropiau. Întunericul era o armă pe care torționarii o foloseau pentru a frânge spiritul prizonierilor lor, fiindcă le scotea în evidență neputința, ațâțându-le nervii. Dar el era ofițer SEAL, iar întunericul era pur și simplu o circumstanță de care se putea folosi. Pășea atent pe scări, rămânând cu spatele spre zid pentru a evita eventualele margini prăbușite ale treptelor de piatră. Era destul de sigur că scările erau utilizabile în siguranță, altfel răpitorii nu le-ar fi folosit, dar nu își asumă riscuri. Ca niște idioți, oamenii își depozitau diverse lucruri pe trepte, blocându-și singuri căile de ieșire în caz de urgență.

O ușoară atenuare a întunericului chiar în fața lui îi dădu de înțeles că se apropia de capătul scărilor. Se opri cât încă se afla în umbra protectoare, încercând să prindă cel mai mic zgomot. Reuși. Auzi ceea ce căutase, sunetul îndepărtat al unor voci, voci furioase ce se suprapuneau, aruncând înjurături și explicații. Deși Zane știa araba, era prea departe pentru a înțelege ce spuneau. Nu conta; fusese interesat să le descopere locația, iar acum o aflase. Își înăbuși impulsul de a se răzbuna în numele domnișoarei Lovejoy. Misiunea lui era să o salveze, nu să o pună și mai mult în pericol.

Exista câte o casă a scării la fiecare capăt al clădirii. Știind acum că răpitorii se aflau la parterul părții de est, Zane începu să-și croiască drum spre scările din partea de vest. Nu dădu peste niciun paznic; după cum sperase, răpitorii credeau că fusese deja salvată și nu mai vedeau rostul să posteze paznici.

Din experiența lui, misiunile perfecte erau foarte rare, atât de rare, încât putea număra pe degetele de la o singură mână cele la care participase și unde totul mersese șnur. Încerca să se pregătească pentru defecțiunile mecanice, pentru accidente, pentru forțele naturii, dar nu avea cum să se pregătească dinainte pentru factorul uman. Nu știa cum fuseseră avertizați răpitorii de prezența trupelor SEAL, dar se gândise la această posibilitate încă de la început și făcuse un plan alternativ în caz că mergea prost ceva. Și chiar mersese prost – și nu avea să afle decât mai târziu ce anume; cu excepția scurtului mesaj transmis echipei lui, în care le spunea să se retragă și să treacă la planul alternativ, nu comunicaseră prin radio.

Probabil era doar ghinion pur, vreun locuitor întârziat care dăduse pe neașteptate peste unul dintre oamenii lui. Se întâmplau și astfel de lucruri. Prin urmare, pregătise un plan B, planul lui pentru orice eventualitate, fiindcă, în timp ce își croiau drum spre clădire, fusese cuprins de un sentiment de neliniște. Când intuiția îi spunea ceva, Zane asculta. Iepurașul Withrock îi aruncase o dată o privire pe sub sprâncene și îi spusese: „Șefule, ești chiar mai fantomatic decât Fantomaticul”. Dar aveau încredere în instinctele lui, atât de mult încât, în mintea lor, probabil trecuseră la planul B imediat ce îi dăduse glas, chiar înainte ca el să fi intrat în clădire.

Fiind nevoit să țină cont de domnișoara Lovejoy, optase

pentru varianta mai sigură. De aceea preferase să între singur pe fereastră, după ce Fantomaticul îi raportase, în urma recunoașterii, că răpitorii puseseră paznici la intervale regulate pe tot cuprinsul etajului întâi. Nu se vedeau lumini în niciuna dintre camerele de la etajul patru, unde fuseseră informați că era ținută domnișoara Lovejoy, ceea ce însemna probabil că nu exista niciun paznic efectiv în cameră cu ea; un paznic ar fi refuzat să stea în întuneric.

Fără să vrea, răpitorii îi indicaseră exact camera: o singură fereastră fusese acoperită cu draperii. Când Zane ajunsese la camera respectivă, întredeschisese atent draperiile grele pentru a se asigura că nu ascundeau o lumină din interior, dar descoperise că încăperea de dincolo de ele era cufundată într-un întuneric total. Iar domnișoara Lovejoy se aflase acolo, exact așa cum se așteptase.

Acum, când credeau că nu mai aveau ce să păzească, răpitorii păreau să se fi grupat toți laolaltă. Zane se furișă prin camerele de jos până ajunse la cealaltă casă a scării, apoi urcă în tăcere înapoi. Grație Fantomaticului, știa un loc destul de sigur unde putea s-o ducă pe domnișoara Lovejoy cât timp așteptau o altă oportunitate de a fi ridicați; nu avea altceva de făcut decât să o ducă acolo neobservată. Ceea ce însemna că trebuia s-o facă înainte de ivirea zorilor, fiindcă o femeie occidentală pe jumătate goală și cu părul roșu s-ar fi făcut cu siguranță remarcată într-o țară islamică. Nici el nu s-ar fi integrat complet în peisaj, în pofida părului negru și a pielii bronzate, din cauza costumului de camuflaj, a plasei cu echipamente și a armamentului. Majoritatea oamenilor ar fi remarcat un bărbat cu vopsea de camuflaj pe față și o carabină automată agățată de umăr.

Ajunse la camera unde o lăsase pe domnișoara Lovejoy și intră la fel de încet cum ieșise. Camera era goală. Un sentiment de alarmă îl zgudui din cap până în picioare, făcând să i se contracte toți mușchii, apoi văzu grămăjoara mică și întunecată de pe podea și își dădu seama că se strânsese ghem și se acoperise cu pătura subțire. Nu se mișca. Zane îi ascultă respirația regulată, aproape inaudibilă, și înțelese că adormise. Simți din nou acea strângere de inimă subtilă. Fusese ținută în tensiune și teroare timp de câteva ore, vizibil extenuată, dar incapabilă să doarmă; puțina siguranță pe care reușise să i-o asigure oferindu-i cămașa lui, o pătură și o ascunzătoare temporară, precară, fusese suficientă pentru a-i permite să se odihnească. N-ar fi vrut să o deranjeze, dar trebuiau să se miște.

Cu blândețe, își puse mâna pe spatele ei, masând-o ușor, încercând să o trezească fără să o zgâlțâie, readucând-o treptat în simțiri, astfel încât să nu se sperie. După o clipă, fata începu să se foiască sub atingerea lui și simți momentul când se trezi, îi simți tresărirea scurtă de panică, apoi hotărârea calmă cu care se luptă să se controleze.

— Ne mutăm într-un loc mai sigur, îi șopti el, desprinzându-și mâna de pe ea imediat ce se asigură că se trezise.

Având în vedere prin câte trecuse, probabil nu voia să fie nevoită să îndure atingerea unui bărbat mai mult decât ar fi fost necesar. Gândul îl înfurie, căci instinctul lui era să o aline; femeile din familia lui, mama, sora și cumnatele, erau toate adorate și prețuite de bărbați. Ar fi vrut s-o cuibărească pe Barrie Lovejoy în brațele lui, să îi promită că avea să-i facă bucați, personal, pe toți ticăloșii care îi făcuseră rău, dar nu voia să facă nimic care să-i afecteze controlul fragil. Și,

oricum, nu aveau timp pentru gesturi de alinare.

Barrie se ridică greoi în picioare, continuând să strângă pătura în jurul ei. Zane se întinse spre ea, și degetele ei se închiseră strâns peste material, apoi se relaxară treptat. Nu era nevoie să-i explice motivul pentru care ezita să renunțe la bucata de material ce o proteja. Zane știa că încă era înfrigurată și totodată dureros de rușinată de nuditatea ei aproape completă.

— Poart-o așa, îi șopti el, înfășurând pătura în jurul taliei ei ca pe un sarong, astfel încât aceasta îi ajunse până la picioare.

Legă bine capetele păturii peste șoldul ei stâng, apoi se aplecă să verifice că materialul nu era prea strâns în partea de jos a picioarelor, lăsându-i suficientă libertate de mișcare dacă erau nevoiți să alerge.

Când se îndreptă, ea îi atinse brațul, apoi își desprinse rapid mâna, ca și cum chiar și acea atingere scurtă ar fi fost prea mult pentru ea.

— Mulțumesc, șopti ea.

— Urmărește-mă cu atenție, o instrui el. Respectă semnalele pe care ți le fac cu mâna. Îi explică rapid cele mai simple semnale, ridicarea pumnului încleștat care însemna „Stop!” și mâna deschisă care însemna doar „Așteaptă”, semnalul pentru a înainta și semnalul pentru a se ascunde. Ținând cont de starea ei de spirit, la care se adăuga extenuarea evidentă, se îndoia că ar fi putut reține mai mult de acele patru comenzi simple. Oricum nu aveau de mers prea mult; dacă aveau să descopere că le erau necesare mai multe comenzi de atât însemna că dăduseră de belele.

Barrie ieși după el din cameră și coborî scara din partea de vest a clădirii, deși Zane îi simți ezitarea când pași în

adâncimea de coșmar. Îi arată cum să stea cu spatele spre perete, cum să testeze cu piciorul marginea treptei. O simți împiedicându-se o dată, îi auzi răsuflarea șuierată. Se răsuci pe călcâie pentru a o stabiliza; în mâna dreaptă avea pistolul, dar brațul stâng îi țâșni rapid spre ea, încolăcindu-se în jurul șoldurilor ei pentru a o echilibra când se clătină cu două trepte mai sus de el. Prin gestul acesta o săltă cu totul de la pământ, trăgând-o spre partea stângă a trunchiului lui. O simțea moale în strânsoarea lui, cu șoldurile înguste, dar frumos rotunjite, iar nările i se lățiră când detectă dulceața caldă a pielii ei.

Era aproape așezată pe brațul cu care o înconjurase, sprijinindu-și mâinile pe umerii lui. Ezitând, se aplecă și o lăsă iar cu picioarele pe trepte, iar ea se îndepărtă imediat de el.

— Scuze, îi șopti ea în întuneric.

Admirația lui Zane pentru ea crescuse. Nu scâncise în brațele lui, în ciuda faptului că aproape căzuse, în ciuda felului în care o prinsese. Se ținea bine, concentrându-și atenția asupra realizării unui singur țel: eliberarea.

Mișcărilor ei erau și mai prudente acum, după acel pas greșit, lăsând mai mult spațiu între ei decât i-ar fi plăcut lui. La ultimul șir de trepte, Zane se opri, așteptând-o să-l ajungă din urmă. Știa că nu-l putea vedea, așa că, atunci când ea se apropie, el îi vorbi încet, pentru a evita ca Barrie să se izbească de el.

— Aici, șopti el.

Coborî atent ultimele câteva trepte și ieși în lumina slabă. Nu se vedea nimeni. Fluturând scurt din mână, îi făcu semn lui Barrie să înainteze, iar ea ieși din obscuritatea casei scărilor și se opri lângă el.

Ieșirea spre stradă era marcată de un set de uși duble uriașe

din lemn, dar Zane era conștient de zgomotele tot mai puternice de afară, datorate apropierii zorilor, și știa că era prea riscant să folosească acea ieșire. Din stânga lor se auzi o voce ridicată, strigând în arabă, și o simți pe Barrie crispându-se. Rapid, înainte ca sunetul vreunuia dintre răpitorii ei să apuce să o înpăimânte, o conduse într-o debara aglomerată, unde o singură fereastră mică licărea sus pe perete.

— Ieșim pe fereastra asta, murmură el. O să ai de sărit cam un metru douăzeci până la sol, nimic exagerat. O să te ajut să urci. După ce aterizezi, te ferești de stradă, dar rămâi lipită de partea asta a clădirii. Lasă-te pe vine ca să ai o siluetă cât mai mărunță. Bine?

Barrie încuviință din cap în semn că înțelesese, și își croiră drum peste cutiile amestecate și peste moloz până ajunseră sub fereastră. Zane se întinse spre pervaz, se agăță cu degetele de tencuială și se ridică până ajunse să se sprijine cu un genunchi pe pervaz și cu un bocanc pe un vraf șubred de cutii. Era evident că fereastra nu mai fusese folosită de multă vreme; geamul devenise opac de la praf, balamalele erau ruginite și înțepenite. Deschise fereastra cu forță, crispându-se la scârțâitul pe care îl scoase, deși știa că nu avea să se audă până la locul unde se aflau răpitorii. Un val de aer proaspăt inundă încăperea îmbâcsită. Ca o felină, sări pe podea, apoi se întoarse spre Barrie.

— Poți să-ți sprijini piciorul pe palma mea sau poți să te urci pe umerii mei. Ce preferi?

Cu fereastra deschisă, încăperea devenise mai luminoasă. Îi văzu expresia nesigură cu care se zgâi spre fereastră și pentru prima dată aprecie cât de uniforme îi erau trăsăturile. Știa deja cât de dulce era conturul corpului ei, dar acum aflase și că

domnișoara Lovejoy era o încântare pentru ochii lui.

— Poți să treci pe acolo? șopti ea, ignorându-i întrebarea și studiind din priviri mai întâi lățimea umerilor lui, apoi cât de îngustă era fereastra.

Zane făcuse deja aceste măsurători în minte.

— Va fi strâmt, dar am trecut și prin altele mai mici.

Barrie îi privi chipul întunecat, apoi încuviință hotărâtă din cap, dând de înțeles că era gata să meargă mai departe. Acum Zane o văzu calculând dificultatea de a trece prin fereastră cu pătura legată în jurul taliei și observă exact momentul când se hotărî. Își îndreptă umerii și ridică bărbia, dezlegându-și pătura și încolăcind-o în jurul ei ca un fular lung, petrecând-o în jurul gâtului și aruncând capetele peste umeri, lăsându-le să-i atârne dezinvolt pe spate.

— Cred că ar fi mai bine să mă urc pe umerii tăi, spuse ea. Mă voi putea împinge mai bine astfel.

Zane îngenunche pe podea și ridică mâinile, ca Barrie să se poată prinde și sprijini. Ea se duse în spatele lui și pași îndrăzneată cu piciorul drept pe umărul lui drept, apoi se ridică într-o poziție pe jumătate ghemuită. Imediat ce piciorul ei stâng își găsi locul pe umărul lui, iar mâinile ei se fixară între ale lui, Zane se ridică încetișor până ajunse complet în picioare. Greutatea ei era neglijabilă în comparație cu cea ce îndurase în timpul antrenamentelor. Se apropie de perete, iar ea își eliberă mâna dreaptă pentru a se sprijini de pervaz.

— Gata, șopti și se împinse prin fereastră.

Trecu prin ea cu capul înainte. Era cel mai rapid mod, dar nu și cel mai ușor, fiindcă nu avea cum să-și atenueze căderea pe cealaltă parte. Zane ridică privirea și văzu licărirea picioarelor ei palide și goale, dar și rotunjimile dezgolite ale

feselor; apoi dispăru de sub ochii lui, și se auzi o bufnitură când ajunse la sol.

Rapid, Zane se ridică din nou la fereastră.

— Ești bine? întrebă el cu vocea aspră.

Preț de o clipă, nu auzi nimic, apoi primi un răspuns tremurat, șoptit:

— Așa cred.

— Ia carabina.

Îi întinse arma, apoi se lăsă la podea și-și scoase echipamentul prins în plasă, pe care-l aruncă apoi pe fereastră. La final veni el, cu picioarele înainte, răsucindu-și umerii într-un unghi care să-i permită să treacă prin fereastra îngustă și aterizând în poziție ghemuită. Ascultându-l, Barrie se trăsese într-o parte și stătea așezată lângă zid, strângând din nou pătura în jurul ei și ținând în brațe carabina lui.

Zorile se apropiau rapid, rămășițele de întuneric abia aducând cu un amurg adânc.

— Grăbește-te, spuse el, îmbrăcându-și vesta cu plasă și luând carabina de la ea.

O puse la locul ei, apoi scoase din nou pistolul. Senzația patului greu al armei în palma lui era liniștitoare și teribil de familiară. Cu arma în mâna dreaptă și cu mâna ei strânsă în stânga, o trase pe cea mai apropiată alee.

Benghazi era un oraș modern, destul de occidentalizat, și principalul port al Libiei. Se aflau aproape de docuri și simțea puternic mirosul mării în nări. Ca marea majoritate a zonelor de coastă, era unul dintre locurile cele mai neplăcute din oraș. Din câte reușise să-și dea seama, nu apăruseră deloc autorități care să cerceteze schimbul de focuri, chiar presupunând că ar fi fost raportat. Guvernul libian nu era prietenos – nu existau

relații diplomatice între Statele Unite și Libia –, dar asta nu însemna că guvernul ar fi închis neapărat ochii la răpirea fiicei unui ambasador. Desigur, era la fel de probabil să o facă, acesta fiind și motivul pentru care nu se încercase o rezolvare pe căi diplomatice. Cea mai bună opțiune fusese să se intervină pur și simplu, ca domnișoara Lovejoy să fie salvată cât de repede posibil.

Zona de coastă era presărată din abundență cu o serie de clădiri părăginite, abandonate. Restul echipei se retrăsese într-una dintre ele, distrăgându-le atenția urmăritorilor de la Zane și domnișoara Lovejoy, în timp ce ei se ascundeau într-alta. Aveau să se reîntâlnească la ora unu fix, în dimineața următoare.

Fantomaticul alesese locurile, așa că Zane avea încredere că erau relativ sigure. Acum, el și domnișoara Lovejoy își croiră drum printr-o rețea întortocheată de alei. Ea scoase un sunet înăbușit de dezgust la un moment dat, iar Zane bănuie că probabil călcase în ceva neplăcut, dar, în afară de acel incident, avansă curajoasă în tăcere.

După doar câteva minute, ajunseră la ascunzătoarea aleasă. Clădirea arăta mai mult prăbușită decât în picioare, dar Fantomaticul o cercetase și raportase existența unei camere intacte în interior. Unul dintre pereții exteriori era fărâmițat, nerămânând din el decât ceva mai mult de o grămadă de moloz. Zane îl încălecă, apoi o prinse pe domnișoara Lovejoy în jurul taliei și, fără niciun efort, o ridică peste grămadă, răsucindu-și trunchiul pentru a o depune pe cealaltă parte. Apoi i se alătură, conducând-o pe sub bârne pe jumătate căzute și pe lângă pânze de păianjen pe care voia să le lase neatins. Faptul că putea vedea acele pânze îi dădea de înțeleș

că trebuiau să se ascundă rapid.

Ușa camerei din interior atârna haotic într-o singură balama, iar lemnul începuse să putrezească în partea de sus. O trase pe Barrie în interiorul zidurilor protectoare.

— Stai aici până mă ocup de urmele noastre, îi șopti el, apoi se lăsă pe vine și înaintă spre locul unde trecuseră peste rămășițele zidului exterior.

De acolo se întoarse pe unde veniseră, împrăștiind noroi uscat pentru a ascunde semnele trecerii lor. Observă pete întunecate și umede pe bucățile sparte de piatră care erau tot ce mai rămăsese din podea. Se încruntă, știind ce însemnau acele pete întunecate. La naiba, de ce nu spusese nimic? Oare lăsase o dâră de sânge ce ducea direct la ascunzătoarea lor?

Cu multă grijă, șterse urmele. Nu era în întregime vina ei; ar fi trebuit să se gândească și el mai bine la picioarele ei goale. Adevărul era că mintea lui zăbovise mai mult asupra fundului ei gol și asupra altor detalii ale corpului ei pe care le văzuse deja. Era mult prea conștient de sexualitatea ei; dovada îi atârna greu între picioare. După toate prin câte trecuse Barrie, era ultimul lucru de care avea nevoie; așadar, hotărî să-și ignore dorința, dar asta nu o făcu să dispară.

Când se întoarse, ridică fără un cuvânt ușa și o puse la locul ei în cadru, sprijinind-o să nu cadă din nou. De-abia apoi se întoarse spre ea.

— De ce nu mi-ai spus că te-ai tăiat la picior? Când s-a întâmplat? întrebă el pe un ton jos și foarte calm.

Barrie stătea în picioare unde o lăsase, cu fața palidă în lumina slabă ce se strecura prin obloanele deschise ale ferestrei, cu ochii atât de mari de epuizare și de efort, încât semăna cu o mică bufniță abandonată și murdară. O încruntare

de nedumerire îi strânse sprâncenele laolaltă când își privi picioarele.

— O, spuse ea cu uimire când examină petele întunecate de pe laba piciorului stâng. Nu mi-am dat seama că m-am tăiat. Probabil s-a întâmplat când am călcat în acea... treabă... pe alee. Mi-aduc aminte că m-a durut, dar am crezut că era doar o piatră tăioasă sub... chestia aia.

Cel puțin nu se întâmplase mai devreme. Teoretic, poziția lor rămânea sigură. Acționează stația radio, transmițând, așa cum se înțeleșeseră, un singur clic, care îi anunța echipa că ajunseseră la ascunzătoare, și primind două clicuri drept răspuns, ceea ce însemna că și oamenii lui erau în siguranță în poziția stabilită. Aveau să se contacteze reciproc la intervale regulate, dar în cea mai mare parte urmau să-și petreacă ziua odihnindu-se. Ușurat, Zane își concentrează gândurile asupra altor aspecte.

— Așează-te și lasă-mă să mă uit la piciorul tău, îi ceru el.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Barrie să meargă șontâc, deși, din câte văzuse până în acel moment, nu ar fi deschis gura nici în ruptul capului să se plângă, ci s-ar fi mulțumit să îl urmeze șchiopătând, înaintând cât de repede putea.

Nu avea nimic pe care să se așeze, în afară de piatra spartă a podelei, pe care se și așeză de fapt, strângând cu grijă pătura în jurul taliei. Picioarele îi erau murdare, acoperite cu același amestec de gunoaie ce acoperea și bocancii lui. Sângele se scurgea încet dintr-o tăietură de la scobitura piciorului ei stâng.

Zane își dădu jos gluga neagră și casca, se dezbracă de vesta cu plasă și își scoase mânușile; apoi își despachetă

echipamentul de supraviețuire, care includea o trusă de prim ajutor foarte mică, dotată doar cu lucrurile esențiale. Se așeză turcește în fața ei și îi ridică piciorul stâng, sprijinindu-l pe coapsa lui. După ce desfăcu un mic pachet ce conținea un tampon îmbibat cu dezinfectant, curăță temeinic rana și locul din jurul ei, prefăcându-se că nu observă tresăririle ei involuntare de durere, pe care încercă rapid să și le controleze.

Tăietura era suficient de adâncă pentru a avea nevoie, probabil, de câteva copci. Scoase un alt tampon dezinfectant și îl apăsă cu forță peste rană, până când sângerarea se opri.

— Cât timp a trecut de la ultimul tău vaccin antitetanos? o întrebă.

Barrie își spuse că nu auzise niciodată nimic atât de calm ca vocea lui. Îl vedea clar acum; era probabil bine că nu reușise să-l vadă mai devreme, fiindcă era foarte posibil ca nervii ei să nu fi rezistat presiunii. Își drese vocea și reuși să spună:

— Nu-mi amintesc. Câțiva ani, murmură ea, fără a se putea concentra la ceea ce spunea.

Părul lui negru și bogat era încâlcit de transpirație, iar fața îi era mânjită cu vopsea neagră și verde. Tricoul negru pe care îl purta era jegos, îmbibat de praf și transpirație, deși nici cămașa pe care o purta ea nu era într-o stare mult mai bună. Materialul tricoului era gata să crape peste umerii lui ce păreau să aibă aproape un metru lățime, se lipsea de un piept lat și de un abdomen plat, întinzându-se peste bicepsii puternici. Brațele îi erau formate din mușchi lungi, de oțel, iar încheieturile mâinilor lui erau aproape de două ori mai groase decât ale ei; mâinile lui cu degete lungi erau frumos conturate, asprite de bătăături, mai puternice decât ar fi trebuit să fie vreodată mâinile unui om – și peste măsură de blânde când îi

curățară rana de la picior.

Capul îi era aplecat asupra a piciorului ei. Barrie îi văzu genele negre și dese, curbura îndrăzneță a sprâncenelor, puntea subțire și arrogant de înaltă a nasului, planul sculptat al pomeților lui. Îi văzu gura, atât de clar conturată și de severă, ca și cum nu ar fi zâmbit decât rareori. Un început de barbă îi umbrea bărbia sub vopseaua de camuflaj. Apoi privirea lui alunecă în sus spre ea pentru o clipă, rece și apreciativă, ca și cum ar fi încercat să îi măsoare reacția la usturimea produsă de dezinfectant, iar Barrie fu uluită de frumusețea limpede a ochilor lui albaștri-cenușii. Îl omorâse eficient și în deplină tăcere pe paznic, apoi pășise peste cadavru ca și cum nici n-ar fi existat. Un cuțit negru amenințător, de douăzeci și cinci de centimetri, se odihnea într-o teacă prinsă de coapsa lui, și mânuia atât pistolul, cât și carabina cu o ușurință care trăda o familiaritate cu mult dincolo de limita normalului. Era cea mai sălbatică, periculoasă și letală creatură, om sau animal, pe care o întâlnise vreodată – și se simțea în deplină siguranță cu el.

Îi dăduse propria lui cămașă, tratând-o cu o politețe și cu o tandrețe care îi atenuaseră din șoc, îi calmaseră temerile. O văzuse goală; reușise să ignore acest lucru cât timp erau prinși în aceeași clădire cu răpitorii ei, dar acum că, ajunseseră în relativă siguranță și singuri, Barrie deveni usturător de conștientă atât de masculinitatea lui intensă, cât și de goliciunea ei pe sub cămașă, își simțea pielea neobișnuit de sensibilă, ca și cum ar fi fost prea fierbinte și întinsă, iar ușoara trecere a materialului peste sfârcurile ei era aproape dureros de acută.

Piciorul ei părea mic și fragil în mâinile lui mari. El se încruntă concentrat, aplicând o alifie cu antibiotic peste rană,

apoi confecționând un bandaj în fluture pentru a închide rana. Lucra cu dexteritate, rapid și sigur, și nu dură mai mult de o clipă să o panseze. Cu blândețe, îi ridică piciorul de pe coapsa lui:

— Gata! Ar trebui să poți umbla fără probleme, dar, imediat ce ajungem la vas, cere-i doctorului să-ți pună câteva copci și să-ți facă o injecție antitetanos.

— Da, domnule, spuse ea încet.

Zane ridică imediat privirea, oferindu-i un zâmbet slab și scurt.

— Fac parte din marină. Se spune „Da, căpitane”.

Zâmbetul aproape îi tăie răsuflarea. Dacă zâmbea vreodată cu adevărat, își dădu ea seama, era posibil să-i provoace un atac de cord. Pentru a-și ascunde reacția, îi întinse mâna.

— Barrie Lovejoy. Îmi face plăcere să te cunosc.

Zane își strânse degetele în jurul degetelor ei, și își dădură solemn mâna.

— Locotenent-colonel Zane Mackenzie, Marina Statelor Unite, trupele SEAL.

Un ofițer SEAL. Inima îi tresări în piept. Așa se explica totul. Membrii trupelor SEAL erau cunoscuți drept cei mai periculoși oameni de pe pământ, bărbați atât de abili în artele războiului, încât reprezentau o categorie aparte. Nu doar părea letal, ci chiar *era* letal.

— Mulțumesc, șopti ea.

— Cu plăcere, doamnă.

Un val de roșeață fierbinte îi inundă fața când își coborî privirea spre poala acoperită de pătură.

— Te rog, spune-mi Barrie. În fond, cămașa ta e singurul

lucru care... Vocea i se pierdu, și își mușcă buza. Adică formalitățile, în momentul de față, sunt...

— Înțeleg, spuse el blând, întrerupându-i explicația stângace. Nu vreau să te simți prost, așa că circumstanțele vor rămâne strict între noi, dacă preferi. Dar te sfătuiesc să discuți cu medicul de pe vas sau cu propriul tău medic, de dragul sănătății tale.

Barrie clipi spre el derutată, întrebându-se cum naiba putea să existe vreo legătură între sănătatea ei și faptul că o văzuse goală. Apoi înțelese brusc; dacă nu ar fi fost atât de obosită, și-ar fi dat seama imediat ce concluzie trăsese el din întreaga situație.

— Nu m-au violat, șopti ea. Fața ei deveni chiar mai roșie și mai fierbinte. M-au... m-au atins și m-au rănit, și mi-au făcut și... și alte lucruri, dar nu m-au violat efectiv. Asta urma să se întâmple azi. Trebuia să sosească un tip important din organizația lor, și presupun că plănuiau un fel de petrecere.

Expresia lui Zane rămase calmă și serioasă, iar Barrie își dădu seama că nu o credea. De ce ar fi făcut-o? O găsisese legată și goală, după ce își petrecuse cea mai mare parte a zilei în mâinile răpitorilor. Cavalerismul nu făcea parte din codul lor moral; se abținuseră să o violeze la ordinele liderului lor, fiindcă voia să fie el primul care să-și facă poftele cu ea, înainte să le vină rândul celorlalți.

Zane nu spuse nimic, iar Barrie își făcu de lucru cu tampoanele dezinfectante folosite, care mai erau încă suficient de umede cât să-și poată curăța restul de murdărie dezgustătoare de pe picior. Tânjea după o baie, dar aceasta era o posibilitate atât de îndepărtată, încât nici măcar nu-și exprimă dorința.

În timp ce ea era ocupată să se curețe, Zane explorează mica încăpere, ceea ce nu-i luă mult, căci nu se afla nimic în ea. Închise obloanele stricate; plăcile de lemn erau putrezite în partea de sus, lăsând să treacă puțină lumină, dar împiedicând trecătorii să vadă înăuntru.

Cu încăperea cufundată din nou în semiîntuneric, se creă senzația unei peșteri confortabile. Barrie își înăbuși un căscat, luptându-se cu epuizarea ce o apăsa asemenea unor greutate de plumb. Nu dormise decât foarte puțin, cât timp Zane căutase o cale de a ieși din clădire, și era atât de obosită, încât chiar și foamea pălea prin comparație.

El observă, desigur; nu-i scăpa nimic.

— Ce-ar fi să te culci? sugeră el. Peste câteva ore, când vor fi mai mulți oameni pe străzi și nu voi ieși prea tare în evidență, am să merg să fac rost de ceva de mâncare și să-ți găsesc niște haine.

Barrie studie vopseaua cu care era mânjit pe față.

— Cu un asemenea machiaj, nu cred că ai să rămâi neobservat, oricât de aglomerate ar fi străzile.

Acel zâmbet vag îi înflori din nou pe buze, apoi dispăru.

— Am să mă curăț mai întâi.

Zâmbetul aproape o împiedică să adoarmă. Aproape, își simți mușchii relaxându-se treptat, ca și cum permisiunea lui de a dormi fusese singurul lucru de care mai avusese nevoie corpul ei. Își simțea pleoapele prea grele pentru a le mai ține deschise; era ca și cum s-ar fi coborât un voal de întuneric deasupra ei. Cu ultima frântură de conștientă, îi simți brațele încolăcindu-se în jurul ei și întinzându-o blând pe podea.

Adormise ca un copil, își spuse Zane, privind-o. Văzuse acest lucru destul de frecvent la cei zece nepoți ai lui, felul în care copiii mici se prăbușeau în somn atât de abrupt, corpurile lor părând aproape lipsite de oase când se răsturnau în brațele care îi așteptau. Privirea lui alunecă peste fața ei. Acum, că se iviseră zorile, chiar și cu obloanele închise, îi vedea clar epuizarea întipărită pe chip; era de mirare că rezistase atât de mult, nu că adormise acum.

I-ar fi prins bine și lui să se odihnească. Se întinse lângă ea, păstrând o mică distanță între ei; nu se atingeau, dar era suficient de aproape să se poată întinde imediat după ea dacă ascunzătoarea le era descoperită. Era încă sub tensiune, prea plin de adrenalină pentru a putea dormi, dar era plăcut să se relaxeze și să-și permită să se detensioneze cât timp aștepta ca orașul să se trezească pe deplin.

Acum vedea și focul din părul ei, nuanța de roșcat-închis care, când stătea în lumina soarelui, licărea în auriu și bronz. Ochii ei erau de un verde profund, delicat, sprâncenele și genele – ca blana de nurcă. Nu ar fi fost surprins să observe și pistrii, dar pielea ei era curată și catifelată, cu excepția vânătăii ce îi păta un obraz. Avea vânătăi și pe brațe și, deși nu le putea vedea, știa că materialul cămășii acoperea și alte urme lăsate de bărbații brutali. Insistase că nu o violaseră, dar probabil îi era rușine și nu voia să știe nimeni altcineva, ca și cum ar fi avut de ales. Poate voia să treacă totul sub tăcere de dragul tatălui ei. Pe Zane nu îl interesau motivele ei; spera doar că urma să aibă parte de îngrijiri medicale corespunzătoare.

Se gândi calm să se strecoare în clădirea unde o ținuseră și

să-iucidă pe toți ticăloșii care mai erau acolo, fără excepție. Dumnezeu îi era martor că o meritau, iar conștiința lui nu avea să tresară nicio clipă, pentru niciunul dintre ei. Dar misiunea lui era să o salveze pe domnișoara Lovejoy – Barrie – și nu realizase încă acest lucru. Dacă se întorcea în clădire, exista riscul să fie ucis, ceea ce i-ar fi pus în pericol și pe ea, și pe oamenii lui. Învățase cu mult timp în urmă să-și separe emoțiile de acțiune, pentru a putea să gândească clar, și nu avea de gând să compromită o misiune acum... Dar, *la naiba*, cât de tare își dorea să îiucidă.

Îi plăcea cum arăta. Nu era o frumusețe răpitoare sau ceva de genul acesta, dar trăsăturile ei erau regulate, iar în somn, uitând momentan de suferințele îndurate, expresia ei era de o seninătate dulce. Era o femeie mică și drăgălașă, la fel de fină ca o figurină scumpă de porțelan. De fapt, presupunea că avea o înălțime medie pentru o femeie, circa un metru șaiszeci și cinci, dar el măsoara un metru nouăzeci și avea cu cel puțin patruzeci și cinci de kilograme mai mult ca ea, deci pentru el era mică. Nu la fel de mică precum mama și sora lui, dar ele erau cu adevărat mărunțele și delicate ca niște Zane. Barrie, în ciuda descendenței aristocrate, avea constituția solidă a unui pionier. Majoritatea femeilor ar fi cedat, pe bună dreptate, nervos cu mult timp în urmă. Spre surprinderea lui, simți că îl cam ia somnul, în pofida situației în care se aflau, îl calma oarecum prezența ei acolo, întinsă lângă el, îl liniștea s-o privească dormind. Deși era solitar din fire și preferase întotdeauna să doarmă singur după ce apetitul lui sexual fusese satisfăcut, i se păru elementar corect, cumva, să o apere cu trupul lui în timpul somnului. Oare tot astfel procedaseră și oamenii din peșteri, punându-se scut între gura peșterii și

trupurile adormite ale femeilor și ale copiilor lor, urmărind somnoroși ritmul blând al respirației lor în timp ce focurile începeau să se stingă și noaptea lua în stăpânire pământul? Dacă era un instinct antic, reflectă Zane, cu siguranță nu îl mai simțise până atunci.

Dar voia să o atingă, să îi simtă moliciunea cărnii sub mâna lui. Voia s-o strângă în cuibul protector și cald al corpului lui, s-o tragă lângă el, să se ghemuiască în jurul ei și s-o țină acolo cu un braț petrecut peste talie. Doar gândul că ultimul lucru din lume pe care și l-ar fi dorit în acel moment era atingerea unui bărbat îl împiedică să dea curs acelui impuls.

Voia s-o țină în brațe. Tânjea dureros s-o țină în brațe.

Părea pitică sub cămașa lui, dar văzuse corpul ascuns de pliurile materialului. Vederea lui pe timp de noapte era foarte bună; reușise să îi observe sânii înalți și rotunzi, nu foarte mari, dar cu siguranță apetisanți, și sfârcurile mici și tensionate din vârful lor. Avea o siluetă rotunjită, feminină, cu o talie îngustă, șolduri pline și un mic triunghi de păr pubian. Îi văzuse fesele. Simplul gând îl făcu să se simtă sfâșiat de dorință; fundul ei era într-adevăr foarte ațâțător. I-ar fi plăcut să-l simtă lipit strâns de coapsele lui.

Până la urmă, nu avea să reușească să adoarmă. Era complet excitat, dorința pulsându-i în carnea tumefiată și rigidă. Crispându-se, se întoarse pe spate și se așeză într-o poziție mai confortabilă, dar confortul era relativ. Singura modalitate prin care ar fi putut să se elibereze cu adevărat de tensiune ar fi fost în strânsoarea moale și fierbinte a corpului ei, ceea ce nu era probabil să se întâmple.

Micuța cameră deveni tot mai luminoasă și mai caldă pe măsură ce zorii zilei lăsară locul dimineții propriu-zise. Pereții

de piatră aveau să-i protejeze în mare măsură de căldura de peste zi, dar în scurt timp aveau să aibă nevoie de apă. Apă, mâncare și haine pentru ea. O burqa ar fi fost mai potrivită decât hainele occidentale, fiindcă ținuta islamică tradițională i-ar fi acoperit părul, și existau destui tradiționaliști în Benghazi ca un astfel de veșmânt să nu atragă atenția.

Străzile erau gălăgioase acum, zona de țărm zbârnâind de activitate. Zane își spuse că era timpul să pornească în căutare de provizii. Își șterse vopseaua de camuflaj de pe piele cât mai bine posibil și ascunse ceea ce mai rămase din ea mânjindu-se cu praf pe față. Nu avea de gând să meargă neînarmat, așa că își scoase poalele tricoului din pantaloni și vârî pistolul sub betelie, în spate, apoi își lăsă tricoul să cadă peste el. Dacă cineva ar fi privit cu atenție umflătura astfel formată, și-ar fi dat seama imediat ce anume reprezenta, dar, la naiba, nu era neobișnuit ca oamenii să umble înarmați în această parte a lumii. Grație faptului că era pe sfert indian Comanche, pielea lui avea o nuanță intensă de bronz, plus că se întunecase și mai mult după nenumăratele ore de antrenamente în soare, apă și vânt. Nimic din aspectul lui nu ar fi putut atrage atenția nedorită, nici măcar ochii, căci existau destui libieni cu un părinte european.

Îi aruncă o privire lui Barrie, asigurându-se că dormea adânc. Îi spusese că avea să iasă puțin, ca să nu se sperie dacă se trezea cât el era plecat. Părăsi sanctuarul lor în paragină la fel de silențios cum intrase.

Trecură mai bine de două ore până se întoarse și se apropia ora desemnată pentru a lua legătura cu oamenii lui. Era evident talentat la șterpelit, își spuse el, deși termenul de furt propriu-zis ar fi fost probabil mai potrivit. Adusese cu el o

burqa neagră cu voal pentru cap și, înfășurate în ea, câteva fructe, bucăți de brânză și pâine, precum și o pereche de balerini care, spera el, aveau să-i fie buni lui Barrie. Apa fusese cel mai dificil de procurat, fiindcă nu avusese un recipient. Rezolvase problema furând o carafă de circa trei litri, cu dop, de vin – băutură interzisă de Coran, dar disponibilă oricum pe scară largă. Aruncase vinul ieftin și acru și umpluse carafa cu apă. Gustul vinului avea să se simtă clar în apă, dar era totuși apă, și asta era tot ce le trebuia.

Dacă tot i se oferise ocazia, ascunse puțin intrarea în cuibul lor, îngrămădind câteva pietre în fața ei, aranjând o bârnă putrezită astfel încât să pară că bloca ușa. Ușa rămânea oricum vizibilă, dar părea mult mai puțin accesibilă. Testă rezultatul eforturilor lui, pentru a se asigura că ar fi putut ieși cu ușurință, apoi se strecură înăuntru și sprijini din nou ușa în cadrul ce stătea să se prăbușească.

Se întoarse să o vadă pe Barrie. Dormea în continuare. Aerul din încăpere se încălzise considerabil, așa că dăduse pătura la o parte. Cămașa lui i se ridicase în jurul taliei.

Dorința îl izbi ca o lovitură în piept. Aproape că se clătină sub efectul ei, cu inima gonindu-i și cu respirația gătită. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte și i se scurseră pe tâmplă. „Dumnezeule.”

Ar trebui să se întoarcă. Ar trebui s-o acopere cu pătura. Ar trebui să uite complet de sex. Erau multe lucruri pe care ar trebui să le facă, dar, în schimb, se zgâi la ea cu o foame dureros de intensă ce îi provoca fiori. Privirea lui alunecă lacomă peste fiecare centimetru de carne femeiască. Sexul îi pulsa ca o măsea dureroasă. O dorea mai intens decât dorise orice altă femeie până atunci. Faimoasa lui detașare rece îl

părăsise – nu mai era absolut nimic rece în el, iar dorința era atât de al naibii de puternică și de urgentă, încât începu să tremure din pricina efortului de a i se împotrivi.

Cu mișcări lente, țepene, puse bunătațile furate pe jos. Expiră șuierător printre dinții încleștați. Nu știuse că frustrarea sexuală putea fi atât de dureroasă. Nu avusese niciodată dificultăți în a-și face rost de o femeie când voia una. Dar această femeie îi era interzisă, nu avea voie nici măcar să încerce să o seducă. Trecuse prin destule suferințe ca să nu mai fie nevoită să se apere și de salvatorul ei.

Având în vedere cât de cald era în încăperea, dacă întindea pătura peste ea, avea să se dezvelească din nou în scurt timp. Cu mare atenție, se lăsă într-un genunchi lângă ea și, cu mâini tremurânde, trase în jos poalele cămășii pentru a o acoperi. Ușor surprins și nevenindu-i să creadă, privi tremurul mărunț al degetelor lui. El nu tremura niciodată. Rămânea neclintit ca o stâncă în toiul celor mai tensionate și mai periculoase situații, păstrând un control de gheață în luptă. Sărise cu parașuta dintr-un avion în flăcări, înotase printre rechini și își cususe singur carnea. Călărise cai neîmblânziți și chiar și tauri, o dată sau de două ori. Omorâse oameni. Făcuse toate aceste lucruri păstrându-și un control desăvârșit, dar această femeie roșcată care dormea în fața lui îl făcuse să tremure.

Cu înverșunare, se forță să se întoarcă într-o parte și luă stația radio. Ținând casca la locul ei, transmise un clic, și i se răspunse imediat cu două clicuri. Totul era în ordine.

Poate puțină apă avea să-l răcorească. Cel puțin să se gândească la acest lucru era mai bine decât să se gândească la Barrie. Puse câteva tablete de purificare a apei în carafă, în caz că puținul vin ce rămăsese în ea nu era suficient pentru a ucide

toate micile creaturi invizibile. Tabletele nu aveau să-i dea nicidecum un gust mai bun – chiar dimpotrivă dar era mai bine decât să riște să se strice la burtă.

Bău doar atât cât să-și astâmpere setea, apoi se așază cu spatele lipit de un perete. Nu avea ce altceva să facă decât să aștepte privind pe pereți, fiindcă era al naibii de sigur că nu se simțea suficient de stăpân pe el cât s-o privească pe Barrie.

O trezi sunetul vocilor. Erau puternice și răsunau din apropiere. Barrie se ridică fulgerător în capul oaselor, cu ochii mari de panică. Fu prinsă de două brațe puternice, și o mână și mai puternică se închise peste gura ei, înăbușind orice sunet pe care ar fi putut să-l scoată. Confuză, dezorientată, pradă unei terori pure, începu să se lupte din răspuțeri. Dinți. Ar fi putut să-și folosească dinții. Dar degetele lui o strângeau cu forță peste bărbie, și nu putea deschide gura. Disperată, încercă să miște din cap, dar el se mulțumi s-o tragă mai aproape, cuibărind-o lângă el într-un gest ciudat de protector.

— Șșșt, auzi șoapta aproape mută, și familiaritatea aceluia ton străpunse panica și ceața rămasă în urma somnului.

Zane.

Se relaxă imediat, slăbită de ușurare. Simțind tensiunea scurgându-se din mușchii ei, Zane îi înălță chipul spre el, ținându-și în continuare mâna peste gura ei. Privirile li se întâlneau în semiobscuritate, și Zane dădu scurt din cap când văzu că se trezise și înțelegea ce se petrecea. Îi eliberă bărbia, degetele lui aspre mângâindu-i pentru o clipă pielea ca pentru a-și cere iertare fiindcă o strânsese așa tare. Umbra de mângâiere o străbătu ca un fulger. Se înfioră când atingerea lui croi un drum de foc de-a lungul terminațiilor ei nervoase și,

instinctiv, își întoarse fața spre scobitura caldă formată de curba umărului lui.

Brațul din jurul ei își relaxase imediat strânsoarea când se înfiorase, dar la gestul ei îl simți ezitând o fracțiune de secundă, apoi strângând-o din nou la pieptul lui.

Vocile se apropiară, adăugându-li-se bocănituri și zgomot de piatră spartă. Barrie ascultă silabele rapide, fluente, în arabă, străduindu-se să se concentreze asupra vocilor. Erau oare aceleași pe care le auzise pe tot parcursul coșmarului îndelungat din ziua precedentă? Îi era greu să-și dea seama.

Nu înțelegea limba; educația ei fusese orientată spre formarea de abilități sociale, așa cum se cuvenea în cazul fiicei unui ambasador. Vorbea franceza și italiana fluent, spaniola ceva mai puțin. După ce tatăl ei fusese trimis la Atena, se hotărâse să studieze și greaca și învățase suficient cât să poată purta o conversație simplă, deși înțelegea mai mult decât vorbea.

Își dori cu îndârjire să fi insistat să ia și lecții de arabă. Detestase fiecare clipă pe care o petrecuse în mâinile răpitorilor, dar faptul că nu înțelegea limba o făcuse să se simtă și mai neputincioasă, și mai izolată.

Ar fi preferat să moară decât să-i lase să pună din nou mâna pe ea.

Probabil corpul i se tensionase, căci Zane o strânse ușor pentru a o liniști. Aruncă rapid o privire spre fața lui. Nu o privea, ci se concentra asupra ușii fragile, pe jumătate putrezită, care apăra intrarea în sanctuarul lor, și asupra vocilor de dincolo de ea. Expresia lui era complet calmă și distantă. Brusc, Barrie își dădu seama că *el* înțelegea araba și că, indiferent de ceea ce discutau oamenii care își croiau drum

printre ruinele clădirii, Zane nu era alarmat. Era atent, fiindcă ascunzătoarea lor putea fi descoperită în orice clipă, dar era, în mod evident, sigur că ar fi fost în stare să rezolve problema.

Și pe bună dreptate, fără îndoială. Din câte văzuse ea, considera că era capabil să se descurce în aproape orice situație. Și-ar fi lăsat viața în mâinile lui – și chiar o făcuse.

Vocile răsunară timp îndelungat, uneori apropiindu-se atât de mult de ascunzătoarea lor, încât Zane luă în mână pistolul cel mare și îl îndreptă fără șovăială spre ușă. Barrie se zgâi la mâna lui, atât de zveltă, de puternică și de capabilă. Nu tremura câtuși de puțin; era aproape imposibil, aproape inuman, ca un bărbat să fie atât de calm și să își controleze atât de bine corpul.

Rămăseră așezați în tăcere în micuța cameră caldă și umbrită, singura lor mișcare fiind, pentru mult timp, dată doar de ritmul respirației. Barrie observă că pătura nu îi mai acoperea picioarele, dar cămașa, slavă Domnului, îi asigura o decență rezonabilă. Era oricum prea cald pentru a sta sub pătură.

Timpul se târa în ritm de melc. Căldura și tăcerea aveau un efect hipnotizant, adormind-o ușor, aducând-o într-o stare de semivisare ce îi permitea să rămână conștientă, dar și distantă în același timp. Simțea o foame violentă, dar nu o afecta, ca și cum n-ar fi făcut decât să conștientizeze foamea altcuiva. După o vreme, mușchii începură să o doară din cauză că rămăseseră în aceeași poziție atâta timp, dar nici asta nu conta. Setea însă era altă poveste. În căldura tot mai intensă, nevoia de apă începu s-o macine. Răpitorii îi dăduseră apă de câteva ori, dar nu mai băuse nimic de câteva ore – de fapt, de când aflase că aceștia voiau s-o vadă ușurându-se în prezența lor.

Preferase să se lipsească de apă decât să le ofere un asemenea amuzament.

Transpirația șiroia pe fața lui Zane și îi uda tricoul. Barrie era perfect mulțumită să rămână unde era, cuibărită lângă el. Brațul din jurul ei o făcea să se simtă mai în siguranță decât dacă ascunzătoarea lor ar fi fost construită din oțel, în loc de piatră, tencuială spartă și lemn putrezit.

Nu mai avusese niciodată de-a face cu un bărbat ca el. Singurul ei contact cu personalul militar fusese cu ofițerii de rang înalt care luau parte la dineurile de la ambasadă, colonei și generali, amirali – superiorii; și mai erau și infanteriștii marini care păzeau ambasada, cu uniforme lor perfecte și manierele impecabile. Deși presupunea că acești infanteriști marini trebuiau să fie soldați exemplari, altfel nu ar fi fost aleși să păzească ambasada, tot nu semănau deloc cu bărbatul care o îmbrățișa atât de protector. Ei erau soldați; el era un războinic. Se deosebea la fel de mult de ei precum cuțitul negru și letal de douăzeci și cinci de centimetri prins de coapsa lui de un briceag de buzunar. Era o armă excelent finisată.

În ciuda acestui fapt, nu era nemuritor, iar ei nu erau în siguranță. Ascunzătoarea lor putea fi descoperită. Zane ar fi putut fi ucis; ea ar fi putut fi recapturată. Realitatea acestui gând era ceva ce nu putea fi ignorat așa cum putea ignora teama și crampele musculare.

După mult, mult timp, vocile se îndepărtară. Zane îi dădu drumul și se apropie fără un sunet de ușă pentru a privi afară. Nu mai văzuse niciodată pe nimeni mișcându-se cu o asemenea grație silențioasă, ca o felină uriașă din junglă, avansând pe labe catifelate, în loc de un războinic oțelit

încălțat în bocanci.

Barrie nu se mișcă până nu se întoarse Zane, ușoara relaxare a expresiei lui arătându-i că pericolul trecuse.

— Ce făceau? întrebă ea, având grijă să vorbească încet.

— Scormoneau după materiale de construcție, alegeau blocuri de piatră, bucăți de lemn neputrezit. Dacă ar fi avut un baros, probabil ar fi dărâmat zidurile. Au pus toate materialele într-o roabă. Dacă vor mai avea nevoie, probabil se vor întoarce.

— Noi ce vom face?

— Același lucru pe care l-am făcut și acum – vom sta pitiți și vom păstra liniștea.

— Dar dacă intră aici...

— Am să mă ocup eu de asta. Îi alungă îngrijorarea înainte să apuce să o exprime complet, dar o făcu pe un ton liniștitor. Am adus niște mâncare și apă. Ești interesată?

Barrie se ridică grăbită în picioare, fiecare linie a corpului ei trădându-i nerăbdarea.

— Apă! Mi-e atât de sete! Apoi se opri, amintindu-și experiența recentă. Dar, dacă bea ceva, unde am să merg să... știi tu.

Zane o privi cu o expresie de vagă nedumerire, iar Barrie roși ușor când își dădu seama că era o problemă cu care el nu se confrunța în mod normal. Când el și oamenii lui erau în misiune, se ușurau oriunde și oricând aveau nevoie.

— Am să-ți găsesc un loc unde să mergi, spuse el într-un final. Nu lăsa asta să te împiedice să bei atâta apă cât ai nevoie. Am găsit și niște haine pentru tine, dar, având în vedere cât de cald se face aici, probabil vei dori să aștepți până la noapte să te îmbraci cu ele.

Arătă spre grămada neagră de lîngă echipamentul lui, iar Barrie își dădu seama că era vorba despre o burqa. Se gândi cât de decent avea să o acopere și fu cuprinsă de un val de recunoștință; cel puțin nu avea să fie nevoită să dea ochii cu oamenii lui acoperită doar de cămașa lui. Dar avea dreptate; în căldura zilei, și în intimitatea acelei camere mici, prefera să poarte cămașa lui. Știau amândoi că nu avea nimic pe dedesubt; el o văzuse deja goală și își dovedise decența oferindu-i cămașa lui și ignorându-i goliciunea, așa că nu avea niciun rost să se înfofolească de pe acum într-o tunică până la glezne.

Zane dădu la iveală o carafă mare căreia îi scoase dopul.

— Va avea un gust ciudat, o avertiză el, întinzându-i carafa. Din cauza tabletelor de purificare.

Chiar avea un gust ciudat – călduță, cu aromă de chimicale. Dar era minunată. Bău câteva înghițituri, pentru a evita să-și provoace crampe la stomac după ce fusese gol atîta timp. Cât timp Barrie bău apă, Zane despachetă bucățelele de mâncare de care făcuse rost – o franzelă tare, o bucată de brînză și mai multe portocale, prune și curmale. Păreau un adevărat festin.

Îtinse pătura ca Barrie să se poată așeza pe ea, scoase cuțitul și tăie porții mici atît din pâine, cât și din brînză, apoi i le oferii ei. Barrie dădu să protesteze că era mult prea înfometată ca să mănânce doar atît, dar înțelese că ceea ce adusese el trebuia să-i țină toată ziua – și poate chiar mai mult de atît. Nu avea de gând să se plîngă în privința cantității de mâncare pe care o *avea*.

Nu fusese niciodată mare amatoare de brînzeturi și presupunea că, dacă n-ar fi fost atît de flămîndă, nu prea i-ar fi plăcut nici această brînză, dar în acei moment i se păru

delicioasă. Mușcă mărunț atât din pâine, cât și din brânză, simțind satisfacția dată de simplul act de a mesteca. Constată că își supraestimase apetitul. Mica porție pe care i-o oferise Zane se dovede mai mult decât suficientă.

El mănâcă mai cu poftă și devoră una dintre portocale. Insistă să mănânce și ea câteva felii zemoase și să mai bea puțină apă. Simțindu-se sătulă, Barrie căscă și îl refuză când îi oferi o nouă felie de portocală.

— Nu, mulțumesc, m-am săturat.

— Ai vrea să te împrăștezi puțin?

Barrie ridică brusc capul, făcându-și părul roșcat să fluture prin aer. O licărire de amuzament apăru în ochii lui când îi văzu expresia imploratoare și nerăbdătoare.

— Avem destulă apă?

— Destulă cât să udăm o bandană.

Ea nu avea o bandană, desigur, dar el da. Cu mare grijă, turnă exact atâta apă din carafă cât să ude bucata pătrată de material, apoi se întoarse politicos cu spatele și își făcu de lucru cu echipamentul lui.

Încet, Barrie își trecu materialul ud peste față, oftând de plăcerea senzației de prospețime. Nu își dăduse seama cât de murdară se simțise până în acel moment, când i se oferise șansa de a îndrepta lucrurile. Descoperi un loc dureros pe obraz, unde o lovise unul dintre bărbați, și alte vânătăi sensibile pe brațe. Aruncând o privire spre spatele lat al lui Zane, își descheie rapid cămașa doar atâta cât să-și poată strecura batista înăuntru și s-o treacă peste trunchi și peste brațe. După ce își închise haina, picioarele ei prăfuite se bucurară de aceeași atenție. Umezeala avea un efect minunat de răcorire, aproape voluptuos prin încântarea senzuală pe

care i-o oferea.

— Am terminat, spuse ea, dându-i înapoi bandana când se întoarse spre ea. A fost minunat. Mulțumesc.

Apoi inima îi tresări violent în piept, căci, evident, Zane simțea aceeași nevoie de a se răcori ca ea, dar, spre deosebire de ea, el nu-și păstră tricoul pe el. Se dezbracă de tricoul negru mulat, trăgându-l peste cap, și îl aruncă pe pătură, umezi bandana și începuse să-și frece fața cu ea.

„Vai, Doamne.” Nereușind să-și desprindă privirea de la el, se zgâi la unduirea mușchilor pieptului și ai abdomenului lui, urmărind felul în care se contractau și se relaxau în ritmul mișcărilor lui. Lumina slabă surprindea bronzul întunecat al pielii lui, strălucind pe rotunjimea netedă și puternică a umărului lui. Privirea ei fascinată alunecă spre linia oblică a omoplaților lui, spre rombul de păr întunecat ce se întindea de la un sfârc la celălalt. Zane se răsuci pentru a se întinde după ceva, iar Barrie îi găsi spatele la fel de fascinant, cu brazda adâncă a coloanei lui vertebrale separând cele două planuri musculare.

Avea o cicatrice de câțiva centimetri pe obrazul stâng. Nu o observase până atunci fiindcă fața lui fusese extrem de murdară, dar acum îi vedea clar linia argintie a cicatricii. Nu îi desfigura deloc chipul, era doar o mică tăietură dreaptă, la fel de precisă ca incizia unui chirurg. Cicatricea ce se întindea de-a lungul cutiei lui toracice era diferită, măsurând cel puțin douăzeci de centimetri în lungime, crestată, cu țesutul cicatrizat gros și neregulat. Mai avea și două cicatrici rotunde, zbârcite, una chiar deasupra taliei, cealaltă sub omoplatul drept. Răni provocate de gloanțe. Nu mai văzuse niciodată astfel de răni, dar le identifică acum corect. Mai avea o

crestătură ce se întindea peste bicepsul drept, și doar Dumnezeu știa câte alte cicatrici pe restul corpului. Războinicul nu-și trăise viața în puf; corpul lui purta urmele bătăliilor.

Zane se lăsă pe vine pe jumătate gol, frecându-și relaxat batista umedă peste pieptul transpirat, ridicând brațele pentru a se spăla, expunând axilele netede și peticele de păr ce îi stârneau lui Barrie curiozitatea. Era atât de fundamental, elementar viril și atât de pur războinic, încât lui Barrie i se tăie răsuflarea, respirația rămânându-i strangulată în plămâni când îl privi.

Valul de căldură ce îi străbătu corpul îi arată că era mai femeie decât și-ar fi imaginat vreodată.

Ușor buimacă, se așeză cu spatele lipit de perete. Distrată, se asigură că poalele cămășii o acopereau decent, dar gândurile i se prăvăleau prin minte, amețitor de rapid, și totuși foarte clare.

Încă nu scăpaseră de pericol.

În cursul ultimelor douăzeci și patru de ore de coșmar, nu-și petrecuse prea mult timp întrebându-se care putea fi motivul din spatele răpirii ei. Avusese destule pe cap și fără acest gând: teroarea pură, confuzia, durerea pe care i-o provocaseră loviturile.

Fusese legată la ochi mare parte din timp și dezorientată. Fusese umilită, dezgolită și pipăită, amenințată cu posibilitatea unui viol, însă se opriseră cu puțin înainte de-a se ajunge la așa ceva – dintr-un motiv anume. Pura tortură psihologică fusese, fără îndoială, unul dintre scopuri, dar mai presus de toate fusese faptul că primiseră ordine să o păstreze pentru bărbatul care urma să sosească în ziua aceea.

Cine era el? El se afla în spatele răpirii ei, fără îndoială. Dar de ce?

Pentru recompensă? Acum, că se gândea la acest aspect, calmă și cu mintea limpede, nu i se părea prea probabil. Da, tatăl ei era bogat. Numeroși diplomați proveneau din medii cu bani; nu era ceva ieșit din comun. Dar dacă banii ar fi fost motivul, existau alții mult mai bogați, deși poate fusese aleasă tocmai fiindcă se știa că tatăl ei ar fi fost dispus să se ruineze doar pentru a o ști în siguranță. Poate.

Dar de ce s-o fi scos din țară? Nu ar fi fost mai bine s-o țină undeva aproape, pentru a face mai ușor schimbul pe bani? Nu, simplul fapt că o scosese din țară însemna că o răpiseră dintr-un alt motiv. Poate intenționaseră să ceară și bani dacă tot o aveau, de ce nu? Dar nu banii reprezentau obiectivul principal. Atunci care?

Nu știa și, cum nu știa nici cine era liderul lor, nu avea cum să ghicească ce voia cu adevărat.

Nu o voia pe ea ca persoană. Respinsese acest gând din start. Nu era ținta unei obsesii, fiindcă niciun bărbat atât de obsedat de o femeie încât să fie în stare de așa ceva nu și-ar fi lăsat oamenii să o chinuiască. Și nici nu era genul care să inspire obsesii, reflectă ea ironic. Cu siguranță niciunul dintre bărbații cu care ieșiseră nu dăduse semne de comportament obsesiv.

Deci... era altceva la mijloc, o piesă din puzzle care îi lipsea. Era vorba despre ceva ce știa ea? Ceva ce văzuse sau citise?

Nu-i veni nimic în minte. Nu era implicată în intrigi, deși știa, desigur, care dintre angajații ambasadei lucrau pentru CIA. Așa era procedura-standard, nimic neobișnuit. Tatăl ei discuta adesea între patru ochi cu Art Sandefer și, în ultima

vreme, și cu Mack Prewett. Barrie își spusese adesea că Art era mai mult birocrat decât spion, deși inteligența din privirea lui obosită arăta că petrecuse destul timp și pe teren. Nu știa ce să creadă despre Mack Prewett. Avea un aer ce-i trăda neliniștea și duritatea, ceva ce o făcea să nu se simtă în largul ei.

Tatăl ei îl considera pe Mack un om bun. Nu era sigură în această privință, dar nu părea nicio persoană malefică. Totuși, se întâmplase o dată, cu câteva săptămâni în urmă, să intre relaxată peste el fără a bate la ușă, neștiind că tatăl ei avea companie. Îl surprinsese pe acesta întinzându-i un plic gros lui Mack; ambii păruseră speriați și jenați, dar tatăl ei făcuse apel la talentele lui de diplomat. Reușise să anihileze momentul de ușoară stinghereală, iar Mack părăsise biroul aproape imediat, luând plicul cu el. Barrie nu pusese întrebări legate de acel episod, fiindcă, dacă era ceva ce ținea de CIA, nu era treaba ei.

Acum se întrebă ce se afla în acel plic.

Acel mic incident era singurul lucru oarecum nelalocul lui pe care și-l putea aminti. Art Sandefer spusese cândva că nimic nu era o coincidență, dar era oare posibil ca acel moment să aibă legătură cu răpirea ei? Să fi fost oare chiar *cauza* ei? Ar fi însemnat să meargă prea departe.

Nu știa ce conținea acel plic, nu se arătase câtuși de puțin interesată de el. Dar îl văzuse pe tatăl ei dându-i-l lui Mack Prewett. Ceea ce însemna... Ce anume?

Avea impresia că încerca să-și croiască drum pe pipăite printr-un labirint mintal, cotind unde nu trebuia, nimerind în fundături, apoi revenind treptat la logică. Tatăl ei nu ar fi făcut niciodată nimic care s-o rănească, în niciun fel. Prin urmare, plicul nu avea relevanță – doar dacă nu cumva era implicat în

ceva periculos și voia să se retragă. Răpirea ei avea logică doar dacă cineva se folosea de ea ca de o armă pentru a-i forța mâna tatălui ei, pentru a-l determina să facă ceva ce el nu voia.

Nu putea accepta gândul că tatăl ei ar fi făcut ceva care să aducă a trădare – cel puțin nu voluntar. Nu era oarbă la slăbiciunile lui. Era puțin snob, nu agrea deloc nici măcar gândul că într-o bună zi era posibil să se îndrăgostească și să se căsătorească și era sufocant de protector. Dar era un bărbat onorabil, un bărbat cu adevărat patriot. Poate că răpitorii încercau să-l forțeze pe tatăl ei să facă ceva, să le ofere anumite informații, iar el se opusese; poate că ea era mijlocul de care se foloseau pentru a-l forța să se supună voinței lor.

I se părea logic. Plicul nu avea probabil absolut nicio legătură cu răpirea ei, iar Art Sandefer se înșela în privința coincidențelor.

Dar dacă nu se înșela?

Atunci, în pofida a ceea ce-i spuneau instinctele despre el, tatăl ei era implicat în ceva în care n-ar fi trebuit să fie. Gândul îi stârnea o senzație de greață fizică, dar trebuia să înfrunte această posibilitate, trebuia să ia în calcul toate variantele. Trebuia să înfrunte gândul, apoi să-l lase deoparte, căci nu putea face nimic în privința lui în acel moment.

Dacă răpitorii intenționaseră să se folosească de ea ca de o armă împotriva tatălui ei, atunci nu aveau să renunțe. Dacă ar fi fost vorba doar despre răscumpărare, și-ar fi aruncat mâinile în aer când își dăduseră seama că le scăpase și ar fi rostit echivalentul arab al „Ei, naiba s-o ia de treabă”.

Liderul lor nu se aflase acolo. Nici măcar nu știa unde anume însemna acest „acolo”; avusese prea multe pe cap pentru a pune întrebări despre localizarea ei geografică.

— Unde suntem? murmură ea, gândindu-se că era important să știe.

Zane ridică din sprâncene. Stătea așezat, sprijinit de perete în unghi drept față de ea, acum că se spălase, iar Barrie se întrebă cât timp fusese pierdută în gânduri.

— Cartierul de pe țărm, spuse el. Este o zonă mai dură a orașului.

— Mă refer la oraș, explică ea.

Înțelegerea îi luminează ochii limpezi precum cristalul.

— Benghazi, spuse el încet. Libia.

„Libia.” Uluită, Barrie reflectă asupra informației, apoi se întoarce la șirul de gânduri de mai devreme.

Liderul urma să aterizeze azi. De unde? De la Atena? Dacă ținuse legătura cu oamenii lui, știa deja că reușise cumva să fugă. Dar, dacă avea acces la ambasadă – și la tatăl ei –, atunci avea să știe și că nu fusese adusă înapoi. Prin urmare, era logic să se afle încă în Libia. Era la fel de logic ca ei să o caute cu îndârjire.

Îl privi pe Zane din nou. Își ținea ochii pe jumătate închiși – părea aproape adormit. Din cauza căldurii, nu se mai îmbrăcase cu tricoul. Dar, în ciuda expresiei lui somnoroase, Barrie intuitiv că era profund conștient de tot ce se petrecea în jurul lor, că nu făcea decât să-și odihnească trupul, în vreme ce mintea îi rămăsese alertă.

După umilința și durerea pe care le îndurase din partea răpitorilor, grija și atenția lui Zane fuseseră ca un balsam, alinând-o și ajutând-o să-și gestioneze emoțiile chiar înainte să apuce să-și dea seama cât de profund era rănită. Aproape pe negândite, se trezise reacționând față de el ca o femeie în fața unui bărbat, ceea ce, cumva, i se părea firesc.

Zane era exact opusul brutelor cărora le făcuse atât de multă plăcere să o umilească. Acele brute scormoneau probabil orașul în căutarea ei, și, până nu părăsea țara, exista posibilitatea de a fi recapturată. Iar dacă se întâmpla acest lucru, nu avea să se mai bucure de vreo amânare.

Nu. Era intolerabil. Dar, dacă se întâmpla ceea ce era de neconceput, a naibii să fie dacă avea să le ofere satisfacția la care se așteptau ei. A naibii să fie dacă avea să le dea voie să-i răpească virginitatea.

Nu își considerase niciodată virginitatea altceva decât o lipsă de experiență și dispoziție. La școală, în Elveția, nu avusese decât foarte puține ocazii de a cunoaște băieți și nu fusese deosebit de interesată de cei pe care îi cunoscuse. După ce terminase școala, posesivitatea protectoare a tatălui ei, precum și munca ei la ambasadă limitaseră o eventuală viață socială. Bărbații pe care îi cunoscuse nu păruseră cu nimic mai interesanți decât băieții întâlniți în timpul școlii. Adăugând și riscul de a contracta SIDA, pur și simplu nu i se păruse că ar merita să facă sex doar de dragul experienței.

Dar visase. Visase să întâlnească un bărbat, să ajungă să-l iubească, să facă dragoste cu el. Vise simple, universale.

Răpitorii aproape că îi furaseră toate acestea, aproape că îi distruseseră visul de a iubi un bărbat, abuzând-o atât de grav, încât, dacă ar mai fi fost mult captiva lor, știa că ar fi rămas profund traumatizată și ar fi riscat să nu mai fie în stare să iubească un bărbat sau să-i tolereze atingerea. Dacă Zane nu ar fi scos-o de acolo, prima ei experiență sexuală ar fi fost un viol.

Nu. De o mie de ori nu.

Chiar dacă reușeau să o prindă din nou, nu avea să le dea

voie să-i înăbușe acel vis.

Ridicându-se grăbită, Barrie străbătu cei câțiva pași care o despărțeau de locul unde Zane stătea sprijinit de perete. Îi văzu corpul musculos devenind alert la gestul ei. Rămase în picioare deasupra lui, fixându-l cu ochi verzi care ardeau în lumina slabă. Privirea cu care îi răspunse el era umbrită, indescifrabilă.

— Fă dragoste cu mine, îi ceru ea cu voce aspră.

Capitolul 5

— Barrie... începu el, pe un ton blând, iar ea știa că avea să o refuze.

— Nu! spuse ea cu înverșunare. Nu-mi spune că ar trebui să mă gândesc mai bine sau că nu vreau de fapt să o fac. Știu prin ce am trecut cu ticăloșii ăia. Știu că nu mă crezi, dar *chiar* nu m-au violat. Dar m-au privit și m-au atins, iar eu am fost incapabilă să îi împiedic. Se opri și inspiră adânc, calmându-se. Nu sunt proastă. Știu că încă suntem în pericol, că tu și oamenii tăi ați putea fi răniți sau chiar uciși încercând să mă salvați și că aș putea ajunge din nou în mâinile lor. Nu am făcut dragoste niciodată, cu nimeni. Nu vreau ca prima experiență de genul ăsta din viața mea să fie un viol, înțelegi? Nu vreau să le dau satisfacția asta. Vreau *ca prima mea experiență să fie cu tine*.

Reușise să îl surprindă, constată ea, și remarcase deja că Zane Mackenzie nu era genul de om a cărui expresie să dezvăluie prea mult din ceea ce gândea. Își îndreptă spatele, mijindu-și ochii și examinând-o cu o privire pătrunzătoare.

Intenționa să refuze, iar Barrie nu credea că ar putea suporta

așa ceva.

— Îți dau cuvântul meu de onoare, izbucni ea disperată. Nu mi-au făcut asta. Nu pot avea vreo boală, dacă asta te îngrijorează.

— Nu, spuse el, cu o voce ce părea brusc încordată. Nu asta mă îngrijorează.

— Nu mă face să te implor, îl rugă ea, frângându-și mâinile, conștientă că exact asta făcea deja.

Apoi expresia din ochii lui se înmuie, deveni mai caldă.

— N-am s-o fac, spuse el încet, și se ridică iute cu grația lui felină, plină de forță.

Era mult mai înalt decât ea, și, pentru o clipă, Barrie simți atât de acut diferența de mărime dintre ei, încât se întrebă panicată dacă era o idee bună. Apoi Zane trecu pe lângă ea, oprindu-se lângă pătură, îngenunche și o netezi, după care se lăsă pe ea, întinzându-se pe spate și privind-o cu un univers întreg de înțelegere în privirea lui ușor distantă, părând îmbătrânită.

Știa. Și, până nu citise înțelegerea din ochii lui, Barrie nici măcar nu fusese conștientă de ceea ce avea nevoie cu adevărat. Dar, când îl privi întinzându-se și punându-se la dispoziția ei, ceva se făcu țandări în ea. *El știa.* Înțelegea emoțiile ce o răscoleau în adâncul sufletului, înțelegea ce o adusesse la el cu acea rugămintă ferventă, surprinzătoare. Nu era doar faptul că își dorea ca prima ei experiență să fie din propria ei inițiativă, cu bărbatul ales de ea; răpitorii îi furaseră ceva, iar el îi returna acel lucru. O legaseră, o dezbrăcaseră, o umiliseră, iar ea fusese incapabilă să îi împiedice. Zane puneă din nou controlul în mâinile ei, liniștind-o și, în același timp, lăsând-o în mod subtil să se răzbune pe masculul speciei.

Nu voia să zacă neajutorată sub el. Voia să își ofere în mod controlat corpul, voia ca totul să avanseze în ritmul ei, nu al lui, voia să fie ea cea care decidea cât de mult, cât de departe, cât de rapid.

Iar Zane avea să-i permită să o facă.

Își lăsa corpul în mâinile ei.

Barrie simți că abia mai putea respira când se lăsă în genunchi lângă el. Pielea caldă, goală, puternic bronzată îi ispiti mâinile să se apropie tot mai mult, până când acel impuls deveni mai puternic decât teama, iar degetele ei trecură ușor peste abdomenul lui, peste pieptul lui. Inima îi bubuia nebunește. Era ca și cum ar fi mângâiat un tigr, conștientă de cât era de periculos acel animal, dar irezistibil fascinată de blana lui bogată. Voia să simtă acea forță sub mâini. Atentă, își lipi podul palmelor pe coastele lui, modelând carnea de sub mâinile ei, simțind rezistența pielii întinse peste benzile tari de mușchi și, dedesubt, soliditatea oaselor. Simțea bubuitura ritmică a inimii lui, dilatarea coastelor când respira.

Atât ritmul inimii, cât și cel al respirației păreau accelerate. Barrie aruncă rapid o privire spre fața lui și roși din pricina a ceea ce văzu acolo: fierbințeala din ochii lui întredeschiși, culoarea aprinsă a buzelor lui. Știa cum arăta pofta trupească; îi văzuse partea brută pe fețele răpitorilor ei, iar acum îi vedea partea plăcută la Zane. O surprinse, căci, dintr-un motiv sau altul, nu luase în calcul factorul dorință când îi făcuse acea propunere, iar mâinile i se desprinseră de corpul lui.

Buzele lui se întredeschiseră într-un semicerc amuzat ce dezvăluia strălucirea dinților lui albi, iar Barrie simți că-i stă inima. Zâmbetul lui era chiar mai impresionant decât se așteptase.

— Da, sunt excitat, spuse el încet. Trebuie să fiu, altfel nu vom reuși.

Avea dreptate, desigur, iar Barrie roși și mai puternic. Aici era problema cu lipsa de experiență. Deși cunoștea mecanismele unei partide de amor, și se întâmplase o dată sau de două ori ca bărbatul care o însoțea în seara respectivă să o sărute cu o ardoare neașteptată, strângând-o suficient de aproape de el cât să-și dea seama că era excitat, nu avusese totuși niciodată de-a face în mod direct cu o erecție – până acum.

Iar aceasta se produsese la cererea ei. Aruncă o privire furișă spre partea din față a pantalonilor lui, spre creasta ce se împingea să iasă prin material.

— Nu trebuie să facem asta, o asigură el din nou, iar Barrie se aprinse, trecând de la ezitare la hotărâre.

— Ba da.

Zane își duse mâna la curea.

— Atunci ar fi mai bine...

Barrie îl opri împingându-i mâinile în sus, coborându-le cu forța de o parte și de cealaltă a capului lui.

— Lasă-mă pe mine, spuse ea, mai aspru decât ar fi vrut.

Era spectacolul ei.

— Bine, murmură el, și, din nou, Barrie își dădu seama că înțelegea.

Era spectacolul ei, ea avea să păstreze controlul, până la capăt. Zane se întinse relaxat pe pătură, închizând ochii ca și cum ar fi intenționat să ațipească.

Era mai ușor dacă știa că nu o privea, ceea ce fusese, desigur, intenția lui. Barrie nu voia să se dovedească stângace, nu voia să-și scoată în evidență lipsa de experiență mai mult

decât o făcuse deja, prin urmare, înainte de a pune mâna pe curea, studie mecanismul de deschidere timp de o clipă, pentru a se asigura că îl înțelegea. Nu își lăsă timp cât să-și piardă curajul. Întinse pur și simplu mâna, îi descheie cureaua și îi desfăcu pantalonii. Pe sub pantaloni purta un slip de baie negru. Nedumerită, Barrie se zgâi la el. Slip de baie?

Apoi înțelese. Era ofițer SEAL; acronimul însemna Sea, Air and Land. Era în largul lui în oricare dintre aceste elemente, capabil să înoate kilometri întregi. Cum Benghazi era port maritim, probabil așa se infiltrase echipa lui, dinspre mare. Poate folosiseră un fel de barcă pentru a ajunge la țărm, dar exista și posibilitatea să fi fost lăsați la o oarecare depărtare de port și să fi străbătut restul distanței înot.

Își riscase viața pentru a o salva, încă o mai făcea, iar acum îi oferea corpul lui. Totul în ea se strânse puternic, și începu să tremure sub valul de emoție. O, Doamne. Aflase mai multe despre ea însăși în cursul ultimelor douăzeci și patru de ore decât în toți cei douăzeci și cinci de ani de viață. Poate că experiența o schimbase. Oricum ar fi fost, ceva se petrecuse în adâncul ei, ceva de proporții, iar acum învăța cum să gestioneze acea schimbare.

Îi dăduse voie tatălui ei să o învăluie într-o pătură sufocantă de protecție timp de cincisprezece ani; nu putea să-i poarte pică pentru acest lucru, fiindcă avusese *nevoie* de acea pătură. Dar vremea aceea trecuse. Soarta o aruncase în viață cu capul înainte, o smulsese din coconul ei protector, și, precum un fluture, nu mai putea să-și tragă înapoi firele de mătase în jurul ei. Nu putea decât să zboare spre zări necunoscute.

Își strecură mâna sub elasticul slipului de înot și începu să i-l tragă în jos pe șolduri, cu tot cu pantaloni. Zane își ridică

pelvisul de pe podea pentru a o ajuta.

— Nu-i da jos complet, murmură el, ținându-și în continuare ochii închiși și mâinile relaxate lângă cap. Mă descurc dacă sunt prins cu pantalonii în vine, dar, dacă aș fi complet dezbrăcat, m-ar încetini puțin.

În pofida emoțiilor, Barrie zâmbi ca reacție la încrederea lui supremă în forțele proprii, la umorul lui sarcastic. Dacă nu ar fi fost atât de stăpân pe el, ar fi putut fi descris ca arogant. Nu avea absolut niciun dubiu legat de abilitatea lui de a lupta.

Mâinile ei coborâră mângâietor pe fesele lui când și le strecură sub haine. Un frison neașteptat de plăcere o străbătu când îi simți fundul rece și neted, cu mușchii încordați. Cunoscătorii în materie de funduri ar fi invidiat-o pentru acel moment, și Barrie și-ar fi dorit să aibă curaj să insiste mai mult în zona aceea să aprecieze pe deplin această perfecțiune masculină. În schimb, îi trase hainele, coborându-le până la mijlocul coapselor. Zane se relaxă, lăsându-și din nou șoldurile pe pătură, iar Barrie studie realitatea surprinzătoare a unui bărbat gol. Citise cărți care descriau excitația sexuală, dar a o vedea cu ochii ei și de la mică distanță era cu mult mai impresionant și mai minunat.

Pe negândite, se întinse după el, ca și cum mâna i-ar fi fost atrasă de un magnet. Îl atinse, lăsându-și un deget să alunece mângâietor pe toată lungimea sexului lui tumefiat. Acesta pulsă și tresări, ca și cum ar fi urmărit mângâierea. Zane inspiră șuierat. Reacția lui o încinse, și senzația de strânsoare din piept și din tot corpul ei se făcu din nou simțită, apoi începu să se relaxeze odată cu acea revărsare de fierbințeală. Mai îndrăzneată acum, își strânse degetele în jurul lui, oftând ușor de plăcere când simți căldura de dincolo de răceală, oțelul

de dincolo de pielea mătăsoasă, pulsația nestăpânită a sexului.

Și își simți propria dorință, inundându-i carnea ca un torent înfierbântat, transformând hotărârea ei furioasă într-un act de iubire. „Așa trebuie să fie”, se gândi ea ușurată; împreunarea lor trebuia să fie marcată de plăcere, nu de furie. Și nu voia să mai aștepte, nu voia să-și lase timp să se mai gândească, altfel avea să-și piardă curajul.

Se urcă rapid peste el, încălecându-l, mânată acum nu de furie față de alți bărbați și nici de disperare. Doar de *plăcere*, caldă și dulce. Strângându-i șoldurile între genunchi, acționând din instinct, îi ținu mădularul gros în poziție și se lăsă ușor peste el, ghidând contopirea corpurilor lor.

Primul contact între carnea lui și a ei se dovedi fierbinte, surprinzător, iar Barrie se ridică instinctiv, ferindu-se de atingerea necunoscută. Zane tremură slab, o înfiorare aproape imperceptibilă, apoi rămase din nou nemișcat între picioarele ei, cu ochii în continuare închiși, lăsând-o să avanseze în ritmul ei.

Pieptul lui Barrie era atât de contractat, încât de-abia putea să respire; inspiră printre oftaturi scurte. Acel contact, oricât de rapid, declanșase o pulsație insistentă între picioarele ei, ca și cum corpul ei, după prima reacție speriată de respingere, ar fi ezitat, recunoscând instinctiv femininul și masculinul. Sâniile se tensionară și se înfierbântară sub materialul negru al cămășii lui. O atingere necunoscută, da, dar profund excitantă. Dorința se încolăci în ea, torentul crescând în intensitate.

Își spuse că era pregătită pentru sentimentul acut și brusc de vulnerabilitate, pentru panica simțită de corpul ei în fața amenințării penetrării, deși dorința o mâna exact spre acest lucru. Cu mai multă grijă, se așeză deasupra lui din nou,

rămânând nemișcată când îl poziționează la intrarea în corpul ei și lăsându-și greutatea să o tragă în jos peste stâlpul de carne ce pulsa.

Disconfortul începu imediat și se dovedii mai rău decât se așteptase. Se opri, înghițind în sec, și încercă să-și controleze reacția de evitare a sursei durerii. Zane respira adânc, remarcă ea, deși era singura mișcare pe care o făcea. Se împinse mai tare, scrâșnind din dinți în fața usturimii asociate senzației de lărgire, apoi nu mai suportă și se ridică smucit de pe el. Durerea dintre picioarele ei nu dispăru, ci continuă să o mistuie.

Nu avea să fie mai bine dacă aștepta, își spuse ea. Era mai indicat să o facă odată. Respirând sacadat, se coborî din nou peste el. Ochii i se umplură de lacrimi usturătoare, încercând să finalizeze actul. De ce nu intra odată? Presiunea dintre picioarele ei era enormă, intolerabilă, și un hohot de plâns i se opri în gât când se ridică.

— Ajută-mă, îl imploră ea, cu o șoaptă aproape inaudibilă.

Ochii lui se deschiseră lent, iar ea aproape tresări în fața focului palid ce ardea în ei. Zane nu mișcă decât o mână, dreapta. O atinse blând pe obraz, cu degetele bătătorite aspre și infinit de tandre; apoi le lăsă să-i alunece în jos pe gâtul ei, trecându-le ușor peste cămașă până la sânul ei stâng, unde zăboviră preț de o clipă sufocantă asupra sfârcului ei, apoi coborâră, într-un final, între picioarele ei.

O mângâie ușor ca o șoaptă. Zăbovi între picioarele ei, stârnind, atingând delicat, mângâind. Barrie încremeni, cu tot corpul în așteptare, concentrându-se asupra noii senzații. Ochii i se închiseră și toate simțurile i se concentrară asupra mâinii lui și asupra a ceea ce făcea aceasta, asupra felului în care o

atingea. Era delicios, dar nu... tocmai... suficient. O tachina și părea a-i promite mai mult, ceva mai bogat, mai puternic – și totuși, degetul ce o mângâia ușor nu ajungea niciodată să o atingă exact unde voia ea. Barrie inspiră adânc, sfârcurile ei ridicându-se în același timp. Corpul îi rămase în întregime în suspans. Așteptă, așteptă ca atingerea lui ușoară să o ducă blând la extaz, așteptă... își mișcă șoldurile, corpul ei căutând instinctiv, urmându-i degetul.

Ah. Acolo. Doar pentru o clipă, *acolo*. Un geamăt slab i se formă în gât când plăcerea îi străbătu tot corpul. Așteptă ca Zane să repete mângâierea, dar, în schimb, degetele lui ocoliră înnebunitor de aproape locul, stârnind-o, apoi retrăgându-se. Șoldurile ei îl urmară din nou, și fu din nou recompensată cu acel fulger arzător de trăire pură.

Un dans subtil și senzual începu între ei. El conducea, ea îl urma. Atingerile exact în locul potrivit deveniră mai dese, plăcerea mai zguduitoare, crescând în intensitate cu fiecare repetare. Între picioarele ei, mădularul lui încă mai căuta intrarea, și, cumva, fiecare mișcare a șoldurilor ei părea să-l aducă o idee mai aproape de ea. Corpul ei se balansă, legănându-se în ritmul antic al dorinței, înălțându-se și retrăgându-se în valuri. Îl simțea croindu-și drum în ea, simțea disconfortul intensificat de mișcările ei... dar dorința o ispitea să continue, precum o sirenă, și, cumva, începu să simtă nevoia de a-l avea în el, o nevoie atât de puternică, încât durerea nu mai conta. Își sprijini mâinile pe pieptul lui, și direcția mișcărilor ei se schimbă, ridicându-se și coborând în loc să se legene dintr-o parte într-alta. Atingerea lui se schimbă și ea, apăsând brusc direct în locul unde o dorea cel mai mult.

Barrie își mușcă buza ca să nu strige. Degetul lui mare frecă insistent, dezlănțuind un torent, transformând râul cald de plăcere în ceva sălbatic ce îi scăpa complet de sub control. Era atât de fierbinte, încât se simțea mistuită de dorință, iar golul din ea devenise dureros. Durerea nu mai conta; trebuia să primească numaidecât ceea ce îi promitea corpul lui, ceea ce îi era atât de necesar și ei. Gemând ușor, se apăsă în jos, forțându-și carnea moale să primească intrusul. Simți rezistența, simți membrana din interior cedând; apoi, brusc, sexul lui fierbinte și umflat se împinse în ea.

O duru. O duru foarte tare. Încremeni, și ochii i se măriră de suferință. Privirile li se întâlneau, a ei întunecată de durere, a lui arzătoare, reflectând dorința controlată nemilos. Brusc, Barrie deveni conștientă de cât era de tensionat corpul musculos de sub ea, de cât îi era de greu să-și păstreze controlul. Dar îi promisese să o lase pe ea să impună ritmul și se ținuse de promisiune, acționând doar atunci când ea îi ceruse ajutorul.

O parte din ea voia să înceteze, dar un instinct mai profund și mai puternic o făcu să rămână deasupra lui. Îl simți pulsând în interiorul ei, simți reacția corpului ei, strângându-se în jurul lui, ca și cum trupul ar fi știut mai bine decât mintea ce avea de făcut – și poate chiar așa era. Zane se tensionă și mai tare. Pielea îi strălucea de transpirație, inima îi bubuia în piept sub palma ei. Barrie fu străfulgerată de încântare la gândul că acest bărbat atât de viril, acest războinic incredibil de periculos, era la comanda ei, doar pentru acest interval de timp rupt din realitate. Se întâlniseră cu doar câteva ore în urmă; nu mai aveau decât câteva ore până când, cel mai probabil, aveau să se despartă pentru totdeauna. Dar în acel moment era al ei,

îngropat în ea, și nu avea de gând să se lipsească de niciun moment din acea experiență.

— Ce trebuie să fac acum? șopti ea.

— Continuă să te miști, îi răspunse el tot în șoaptă, iar ea îl ascultă.

Se înălța. Cobora. Se ridică aproape complet de pe el, apoi se lăsă să cadă până jos. Din nou și din nou, până uită de durere și se abandonează plăcerii primitive. Mâna lui rămase între picioarele ei, continuând mângâierea ce o îndemna să meargă mai departe, deși nu mai avea nevoie să fie îndemnată. Se mișcă deasupra lui, tot mai repede și mai repede, primindu-l tot mai adânc în ea. Corpul lui puternic se flexă între coapsele ei, arcuindu-se, și un mârâit îi vibră în gât. În clipa următoare, se forță să se întindă din nou pe podea, legat de promisiunea pe care o făcuse.

Sus. Jos. Din nou. Și din nou, intensitatea creștea progresiv în ea, fierbințeala devenind o febră insuportabilă, tensiunea acumulându-se în arcuri tot mai strânse, până simți că avea să se facă țândări dacă mai mișca un singur mușchi. Încremeni deasupra lui, scâncind, incapabilă să se forțeze să treacă ultimul obstacol.

Mârâitul vibră din nou în gâtul lui. Nu, era ceva mai profund decât un mârâit; era sunetul unui vulcan uman explodând din cauza forțelor acumulate înăuntru. Controlul lui cedă, și începu să se miște, strângându-și feroce ambele mâini pe șoldurile ei și trăgând-o cu forță în jos chiar în clipa în care se arcui din nou și se înfipse în ea chiar mai adânc. Nu mai intrase atât de profund până atunci; nu îl primise atât de mult în ea. Senzația era electrizantă. Barrie își înăbuși un țipăt când Zane se convulsiona sub ea, înălțându-se între coapsele ei,

ridicând-o astfel încât genunchii ei se desprinseseră de pe podea. Capul îi era dat pe spate, gâtul i se încordă sub forța descătușării, dinții i se dezgoliră. Barrie simți torentul fierbinte al descătușării lui, îl simți atât de adânc în ea, încât îi atingea însuși miezul ființei, și fu suficient pentru a o duce la punctul culminant.

Un fulger pur o săgetă din cap până în picioare. Se auzi țipând, un țipăt subțire de extaz pe care nimic nu l-ar fi putut înăbuși. Toți mușchii ei interiori se contractară în jurul lui, se relaxară, îl strânseseră din nou, la nesfârșit, ca și cum corpul ei ar fi băut dintr-al lui.

În cele din urmă, furtuna se potoli, lăsând-o slăbită și tremurătoare. Oasele i se înmuiară, și nu mai reuși să stea dreaptă. Neputincioasă, se prăbuși în față, întinzându-se peste el ca un castel din cărți de joc surprins de un cutremur. El o prinse, coborând-o ușor până ajunse întinsă pe pieptul lui, și își încolăci brațele în jurul ei, iar ea rămase acolo gâfâind și hohotind. Nu intenționase să plângă, nu înțelegea de ce îi șiroiau lacrimile pe față.

— Zane, șopti ea, dar nu fu în stare să mai adauge nimic.

Mâinile lui mari și aspre o mângâiară liniștitor în sus și-n jos pe spate.

— Ești bine? murmură el, și în vocea lui profundă răsună ceva infinit de viril și de intim, un ton subtil de satisfacție și posesivitate.

Barrie își înghiți lacrimile, forțându-se să fie coerentă.

— Da, răspunse ea, cu o voce subțire, înlăcrimată. Nu știam că o să doară atât de tare. Sau că va fi atât de plăcut, adăugă ea, fiindcă plângea din ambele motive.

Era ciudat să constate că fusese la fel de nepregătită pentru

plăcere ca pentru durere. Se simțea copleșită, dezechilibrată. Oare chiar fusese atât de naivă încât să creadă că putea face un act atât de intim fără a fi câtuși de puțin afectată emoțional? Dacă ar fi fost capabilă de o asemenea detașare mentală, nu ar fi rămas virgină până acum. Ar fi găsit o cale de a se sustrage protecției obsedate a tatălui ei dacă ar fi vrut, dacă ar fi cunoscut vreun bărbat care să trezească în ea măcar o zecime din reacția pe care i-o stârnise acest războinic la doar două minute după ce îl întâlnește. Dacă salvatorul ei ar fi fost oricare alt bărbat, nu i-ar fi cerut o favoare atât de intimă.

Faptul că făcuseră dragoste crease o legătură între ei, o împletire carnală ce era mult mai puternică și mergea mult mai departe decât își imaginase. În pofida castității ei, oare crezuse ideea modernă și permisivă că a face dragoste nu era cu nimic mai semnificativ, pe termen lung, decât o distracție oarecare, precum o tură într-un carusel? Poate, pentru unii oameni, *sexul* chiar putea fi ceva obișnuit, ca distracțiile de carnaval, dar ea nu avea să se mai gândească niciodată la actul de amor ca la ceva atât de superficial. Când făceau dragoste cu adevărat, simțeau ceva profund și elementar, și știa că nu avea să mai fie niciodată aceeași. Nu mai fusese aceeași din clipa în care el îi dăduse cămașa lui, iar ea se îndrăgostise de el. Chiar fără a-i vedea chipul, se îndrăgostise de esența bărbatului, de forța și decența lui. Nu ar fi contat dacă, odată cu ivirea zorilor, ar fi constatat că avea trăsături urâte sau schimonosite de cicatrici. În întunericul acelei camere goale și în întunericul din inima ei văzuse deja dincolo de suprafață, orice s-ar fi aflat acolo, și îl iubise. Era atât de simplu – și atât de dificil.

Dar faptul că ea simțea asta nu însemna că și el simțea la fel. Barrie știa ce ar fi spus un psiholog. Era sindromul cavalerului

în armură albă, proiectarea de caracteristici exagerate asupra unei persoane din cauza circumstanțelor. Se întâmpla mereu ca unii pacienți să se îndrăgostească de doctorii sau de asistentele lor. Zane își făcuse pur și simplu treaba atunci când o salvase, ceea ce pentru ea însemnase că îi salvase efectiv viața, căci nu se gândise nici măcar pentru o clipă că răpitorii ei aveau s-o lase să trăiască. Îi datora viața și avea să-i fie recunoscătoare pentru tot restul vieții – dar nu credea că ar fi putut iubi orice bărbat care s-ar fi strecurat prin fereastra aceea. Îl iubea pe Zane.

Rămase întinsă în tăcere peste el, cu capul cuibărit lângă gâtul lui, cu trupurile încă împreunate. Simțea ritmul puternic al bătăilor inimii lui bubuind lângă sânii ei, îi simțea pieptul dilatându-se cu fiecare respirație. Mirosul lui fierbinte, moscat, o excita mai tare decât cel mai scump parfum. Se simțea mai în largul ei aici, întinsă cu el pe o pătură în mijlocul unei clădiri în ruină, decât se simțise vreodată în cel mai luxos sau mai protejat mediu.

Nu cunoștea niciun detaliu din viața lui. Nu știa câți ani avea, de unde era, ce îi plăcea să mănânce sau să citească sau ce programe urmărea la televizor. Nu știa dacă fusese vreodată căsătorit.

„Căsătorit.” Dumnezeule, nici măcar nu îl întrebuse. Simți brusc o senzație de greață în stomac. Dacă era căsătorit, atunci nu era bărbatul pe care îl crezuse, iar ea tocmai făcuse cea mai mare greșală din viața ei.

Dar nici nu ar fi putut arunca în întregime vina pe umerii lui. Ea îl implorase, iar el îi oferise în repetate rânduri ocazia de a se răzgândi. Nu credea că ar fi putut suporta să afle că făcuse dragoste cu ea din milă.

Inspiră adânc, știind că trebuia să întrebe. Poate că uneori fericirea se năștea din ignoranță, dar ea nu-și putea permite acest confort. Dacă făcuse o gafă atât de mare, voia să știe.

— Ești căsătorit? întrebă ea brusc.

Zane nici măcar nu se crispă, ci rămase complet relaxat sub ea. Una dintre mâini îi alunecă în sus pe spatele ei și se încolăci în jurul gâtului ei.

— Nu, spuse el cu voce șoptită. Poți să-ți scoți ghearele din mine acum, adăugă, cu un amuzament detașat.

Barrie își dădu seama că își înfipsese unghiile în pieptul lui și se grăbi să-și relaxeze degetele. Întristată, îi spuse:

— Îmi pare rău, n-am vrut să te rănesc.

— Există grade diferite de durere, spuse el relaxat. Gloanțele și cuțitele dor al naibii de tare. Prin comparație, zgârietura unei pisicuțe nu face mult rău.

— *Pisicuță?*

Barrie nu știa dacă să se simtă insultată sau amuzată. După o scurtă luptă, amuzamentul câștigă. Niciunul dintre prietenii sau colaboratorii ei nu ar fi descris-o vreodată astfel. Din câte auzise ea, era descrisă ca manierată, calmă, prudentă, conștiincioasă, dar cu siguranță niciodată ca o pisicuță.

— Mmm. Sunetul se auzi aproape ca un tors în gâtul lui. Degetele lui aspre îi masau încetișor gâtul, în vreme ce cealaltă mână i se strecură pe spate, croindu-și drum pe sub cămașă și închizându-se posesiv peste fundul ei. Palma lui îi arse pielea ca un fier înroșit. Delicată. Și îți place să fii mângâiată.

Nu putea nega acest lucru, nu când mângâierile veneau din partea lui. Atingerea mâinii lui pe fundul ei era surprinzător de erotică. Nu se putu abține să nu se foiască puțin, apoi icni când

simți trezirea mădularului lui în ea. Zane își ținu și el răsufierea pentru o clipă, iar degetele i se înfipseră în despicătura dintre fesele ei.

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări, spuse el, iar vocea îi păru tensionată.

Barrie închise ochii, simțind din nou o relaxare caldă undeva în adâncul ei ce semnala retrezirea dorinței. Fusese o senzație remarcabilă când sexul lui crescuse înăuntrul ei, alungindu-se și îngroșându-se în același timp. Vai, Doamne! Voia s-o facă din nou, dar nu credea că mai avea vlagă.

— Ce anume? murmură ea, distrasă de ceea ce se întâmpla între picioarele ei.

— Te-ai descotorosit de fantome?

Fantome. Se referea la groaza pe care încă o mai simțea față de felul în care o atinseseră bărbații aceia. Reflectă puțin și constată, cu o oarecare surpriză, că scăpase de ele. Încă mai era furioasă pentru felul în care fusese tratată, și i-ar fi plăcut foarte mult să aibă în mâini pistolul lui Zane și pe bărbații respectivi în fața ochilor, deși nu mai ținuse niciodată un pistol în mână. Dar partea rănită, feminină din ea triumfase prin faptul că descoperise plăcerea în a face dragoste cu Zane și, astfel, se vindecase. Plăcere... Cumva, cuvântul nu reușea deloc să descrie suficient ceea ce trăise. Nici măcar extazul nu ar fi descris complet acea intensitate, senzația de explozie interioară, de topire, de abandonare deplină în șinele ei fizic.

— Da, șopti ea. Fantomele au dispărut.

— Bine. Vocea lui încă părea tensionată. A doua întrebare. Va fi nevoie de o intervenție chirurgicală pentru a-ți da jos nenorocita aia de cămașă?

Barrie tresări și se ridică în capul oaselor. Gestul îl făcu pe

Zane să intre mai adânc în ea, smulgând un icnet ascuțit din partea ei și un geamăt din partea lui. Gâfâind, Barrie se zgâi la el. Tocmai făcuseră dragoste – de fapt, *încă* mai făceau dragoste –, dar cămașa de pe ea era cea care o împiedicase să cedeze nervos când o găsisese prima dată, cea care îi dăduse curajul să alerge desculță pe alei întunecate, devenise un simbol a mult mai mult decât decență. Poate nu își revenise chiar atât de bine pe cât crezuse. Răpitorii o dezbrăcaseră complet, o forțaseră să rămână goală în fața lor, iar, când Zane intrase pentru prima dată în încăpere și o văzuse astfel, fusese copleșită de rușine. Nu știa dacă era în stare să rămână goală acum cu el, dacă putea să-i permită să vadă corpul ce fusese ciupit și învinețit de alți bărbați.

Privirea lui limpede ca de cristal era calmă, răbdătoare. Din nou, înțelegea. Știa ce îi cerea. Ar fi putut lăsa lucrurile așa cum erau, dar voia mai mult. Voia încrederea ei, voia să se deschidă spre el, fără secrete întunecate între ei.

Voia să devină iubiți.

Revelația se dovedi tăioasă, aproape dureroasă. Se iubiseră fizic, dar separați de un zid de autocontrol. Zane făcuse ceea ce îi ceruse, se abținuse până în ultima clipă, când climaxul îi zdruncinase controlul. Acum el era cel care îi cerea ceva, îi cerea să i se ofere așa cum i se oferise și el.

Aproape disperată, Barrie se agăța de partea din față a cămășii.

— Eu... ei mi-au lăsat urme.

— Am mai văzut vânătăi. Ridică mâna și o atinse blând pe obraz. Ai una chiar aici, de fapt.

Instinctiv, Barrie se întinse spre obrazul pe care îl atinsese el, conștientă de gestul lui tandru. De îndată ce dădu drumul

materialului cămășii, Zane își mută mâinile pe nasturi și începuse încet să-i descheie, lăsându-i timp să protesteze. Barrie își mușcă buza, împotrivindu-se impulsului de a prinde marginile tot mai largi ale bucății de material, pentru a le ține laolaltă.

După ce descheie cămașa până jos, Zane își strecură mâinile înăuntru și îi cuprinse sânii, cu palmele fierbinți peste movilițele reci. Sfârcurile i se întăriră, cuprinse de furnicături, întinzându-se spre punctul de contact.

— Vânățiile îi fac de rușine *pe ei*, murmură el. Nicidecum pe tine.

Barrie închise ochii, rămânând deasupra lui, simțindu-l tare și fierbinte în ea, cu mâinile la fel de tari și de fierbinți pe sânii ei. Nu protestă când mâinile lui i se desprinseră de pe sânii, lăsând în urma lor o senzație ciudată de tensiune și de durere, pentru a-i împinge cămașa neagră de pe umeri. Materialul se aglomeră în jurul brațelor ei, iar el le ridică pe rând, eliberându-le.

Rămăsese goală. Aerul cald îi mângâie pielea dezgolită cu o atingere nespus de ușoară, apoi îi simți buricele degetelor făcând același lucru, alunecând atât de blând peste fiecare dintre urmele întunecate de pe umerii ei, de pe brațe și sânii, de pe abdomen, încât de-abia îl simți.

— Apleacă-te, îi spuse el.

Încet, Barrie se supuse, ghidată de mâinile lui, lăsându-se tot mai jos – iar el își înălță capul, venind în întâmpinarea gurii ei cu a lui.

Primul lor sărut... și făcuseră deja dragoste. Barrie fu șocată de cât de naivă fusese să se lipsească de plăcerea săruturilor lui. Buzele lui erau ferme, calde, flămânde. Se prăbuși peste el

cu un sunet discret de surpriză amestecată cu încântare vibrându-i în gât. Sâni i se lipiră de corpul lui, părul creț de pe pieptul lui zgâriindu-i ușor sfârcurile ultrasensibile, o altă plăcere pe care, fără să știe, o ratase.

O, era delicios. Limba lui căută să intre, iar ea îi permise imediat.

Câteva minute mai târziu, Zane își lăsă capul pe pătură. Gâfâia ușor, cu ochii întredeschiși.

— Mai am o întrebare.

— Ce anume?

Nu voia să renunțe la plăcerile oferite de gura lui. Niciodată nu savurase un sărut mai mult, dar el era diabolic de bun la așa ceva. Coborî capul după el, mușcându-i ușor buza de jos, presărând mici săruturi fierbinți.

Zane chicoti sub gura ei. Sunetul profund, răgușit, o fermecă. Intuia că râsul lui era și mai rar decât zâmbetele și, prin urmare, de două ori mai prețios.

— Ai să-mi dai voie să stau eu deasupra de data asta?

Întrebarea o surprinse, făcând-o să râdă. Își înăbuși hohotele cât de bine putea, lipindu-și capul de gâtul lui, dar corpul i se scutură de chicote. Zane se retrase din ea, făcând-o să râdă și mai tare. Încă mai râdea când el își petrecu un braț puternic în jurul ei și se rostogoli, ridicând-o astfel încât să nu cadă de pe pătură, strecurând-o cu pricepere sub el și instalându-se între picioarele ei. Râsul ei fu întrerupt de un icnet când se înfipse cu forță în ea.

Simțurile i-o luară razna, fiind bombardată de noi senzații, deși încercase deja atât de multe. Știuse că era un bărbat masiv, dar, când se trezi întinsă sub el, simți profund diferența de mărime dintre ei. Deși Zane își sprijini greutatea pe

antebrațe pentru a evita să o zdrobească, Barrie simți totuși soliditatea aceluia corp cu mușchi de oțel. Umerii lui erau atât de lași, încât o făceau să pară pitică prin comparație, se înfășurau în jurul ei ca un scut. Când stătuse ea deasupra, controlase adâncimea penetrării. Acum, controlul era în mâinile lui, coapsele ei erau larg despărțite de șoldurile lui. I se părea mai mare și mai întărit decât înainte.

Zane așteaptă o clipă pentru a vedea cum avea să accepte vulnerabilitatea poziției ei. Dar nu se simțea vulnerabilă, își dădu el seama. Se simțea complet în siguranță, protejată de forța lui. Barrie îi zâmbi tremurătoare și ridică brațele, încolăcindu-le în jurul gâtului lui.

El îi zâmbi la rândul lui. Apoi, Zane Mackenzie făcu dragoste cu ea.

Capitolul 6

Păru să nu mai existe nicio clipă, tot restul zilei, în care să nu facă dragoste, să se odihnească după ce tocmai făcuseră dragoste sau să fie pe punctul de a face dragoste. Zgomotele zonei de coastă îi înconjurau, mugetul jos al vaselor, claxoanele camioanelor, sunetele lanțurilor și ale macaralelor, dar în interiorul acelei încăperi mici și slab luminate nu părea să existe nimic altceva pe lume în afară de ei doi. Barrie se cufundă cu totul în forța senzualității lui nestăpânite și descoperi în ea o pasiune ce o egala pe a lui. Necesitatea de a păstra tăcerea nu făcu decât să accentueze intensitatea.

Zane îi sărută vânățile de pe sâni și îi supse sfârcurile până începură să pulseze de plăcere. Bărbia lui, țepoasă din cauza bărbii, îi zgârie ușor sânii, abdomenul, dar avu de fiecare dată

grijă să nu îi provoace durere, căutând toate celelalte vânătaii de pe corpul ei și oferindu-le același omagiu tandru.

— Spune-mi cum te-au rănit, îi murmură el, și am să te vindec.

La început, Barrie se sfii să-i dezvăluie detaliile, dar, pe măsură ce se scurseră orele după-amiezii fierbinți, iar el îi oferi plăcere după plăcere și o îmbătă cu excesul de senzații, începu să i se pară inutil să-i mai ascundă ceva. Șovăitor, se apucă să-i șoptească lucruri.

— Așa? Întrebă el, repetând acțiunea care o supăraseră – doar că de data aceasta nu mai era la fel.

Ceea ce fusese gândit ca pedeapsă în mâinile răpitorilor deveni plăcere pură în mâinile lui Zane Mackenzie. O mângâie până când corpul ei uită toate acele atingeri, până când nu și-l mai aminti decât pe el.

Barrie îi șopti un alt detaliu, iar el i-l șterse și pe acela din memorie, înlocuind răul cu mângâieri ce o duseră în mod repetat pe culmi senzuale. Nu-și imagină cum ar fi putut cineva s-o trateze mai tandru decât el – sau cu mai multă încântare. Zane nu încercă să ascundă cât de mult îi plăcea să o privească, să o atingă, să facă dragoste cu ea. Îi savura corpul, contrastul dintre rotunjimile ei moi și masculinitatea lui dură. Sentimentul de a fi în centrul unei plăceri masculine atât de intense o excita pe Barrie, la fel și fascinația lui față de textura pielii ei, față de curbura sânilor, față de teaca strâmtă dintre picioarele ei. Zane o exploră; o mângâie, se înecă în sexualitatea ei. Zona din jurul lor era încă atât de aglomerată, încât nu îndrăzneau să vorbească prea mult, comunicând doar cu trupurile.

De trei ori, în timp ce zăceau somnoroși după ce făcuseră

dragoste, Zane se uită la ceas și se întinse după casca radio. Transmise un singur clic, așteptă, apoi o puse deoparte.

— Oamenii tăi? întrebă ea prima dată.

Zane încuviință din cap.

— Se ascund, așteaptă să ne putem întâlni în siguranță.

Apoi zgomotul de voci de afară deveni mai puternic când se apropie un grup de oameni, iar ei tăcură.

După-amiaza se scurse, iar lumina începu să pălească. Lui Barrie nu îi era prea foame, dar Zane insistă să mănânce. El își trase pantalonii, ea se îmbracă din nou cu cămașa. Având acum o ținută mai formală, se așezară unul lângă celălalt pe pătură și terminară pâinea și fructele, dar niciunul dintre ei nu mai fu tentat de brânză. Apa era caldută și încă avea gust de chimicale. Barrie se cuibări în curba brațului lui, îngrozită de gândul plecării.

Voia să ajungă din nou la siguranță și confort, dar detesta să piardă această apropiere de Zane, această dependență deplină, și compania lui, și intimitatea lor. Nu avea să facă presiuni asupra lui pentru a continua relația; date fiind circumstanțele, era posibil să se simtă responsabil și să considere că era nevoie să se îndepărteze treptat, iar ea nu voia să-l pună într-o asemenea situație. Dacă dădea vreun semn că dorea să o vadă și după aceea... o, atunci inima ei ar fi plutit de fericire.

Dar, chiar dacă făcea acest lucru, avea să fie dificil pentru ei să se vadă cu regularitate. Zane nu era un simplu militar, ci ofițer SEAL. O mare parte din ceea ce făcea el nu putea fi pus în discuție. Avea o bază de care aparținea, sarcini, misiuni. Dacă scăpau cu bine, pericolul pentru el nu se încheia aici. Un fior de răceală îi cuprinse inima când se gândi la toate situațiile din viitorul lui în care, fiindcă așa îi cerea profesia,

avea să pășească voit și calm în calea morții. Era posibil ca intervalul petrecut ascunși în acea încăpere mică să fie singura ocazie când ea putea să știe cu certitudine că era teafăr și în siguranță.

Teama și nesiguranța aveau s-o ducă la un pas de a-și pierde mințile, dar urma să le îndure, era dispusă să îndure orice în schimbul oportunității de a-l vedea, de a se apropia de el. Relația lor, dacă avea să existe una, trebuia să progreseze în sens invers. De regulă, oamenii mai întâi se întâlneau, ajungeau treptat la încredere și afecțiune, apoi deveneau iubiți; ei deveniseră iubiți aproape imediat, iar acum aveau să fie nevoiți să se cunoască, să își descopere toate ciudățeniile mărunte, istoricul personal și gusturile care îi individualizau.

După ce se întorcea, avea să fie nevoită să-l înfrunte pe tatăl ei. Probabil era înnebunit de îngrijorare și, după ce o vedea ajunsă cu bine acasă, el avea să devină și mai paranoic și obsedat. Dar dacă Zane o voia, avea să fie nevoită să rănească sentimentele tatălui ei cu bună știință, pentru prima dată în viața ei; altcineva avea să-i ia locul drept cea mai importantă persoană din viața ei. Majoritatea părinților acceptau fericiți schimbarea din viața odraslelor lor, presupunând că partenerul ales era decent, dar Barrie știa că, indiferent de cine s-ar îndrăgosti, tatăl ei nu ar fi de acord cu el. În ochii lui, niciun bărbat nu era suficient de bun pentru ea. Mai mult, ar fi de la bun început pornit cu înverșunare împotriva oricărui lucru care ar scoate-o de sub protecția lui. Ea era tot ce-i mai rămăsese din familie, iar faptul că semăna foarte mult cu mama ei nu făcea lucrurile mai ușoare. În calitate de ambasador, tatăl ei avea o viață socială foarte activă, dar nu iubise în toată viața lui decât o singură femeie – pe mama ei.

Nu avea să-i întoarcă niciodată spatele tatălui ei, fiindcă îl iubea mult, dar, dacă în joc era șansa unei relații cu Zane, poate chiar pentru toată viața, trebuia să se îndepărteze de tatăl ei cât de mult era necesar, până ajungea să accepte situația.

Își planifica viața în jurul visurilor ei, își dădu ea seama cu ironie, curățând firimiturile de pâine de pe pătură. Ar fi fost mai bine să aștepte să vadă ce îi rezerva viitorul și să-și bată capul mai degrabă cu felul în care aveau să scape din Benghazi.

— La ce oră plecăm?

— După miezul nopții. Vom aștepta ca majoritatea oamenilor să se retragă pe la casele lor. Se întoarse spre ea cu ochii întredeschiși, expresie pe care ea învățase deja să o interpreteze drept semn al dorinței, și, întinzând mâna, începu să-i descheie cămașa. Mai avem câteva ore, șopti el.

După aceea se întinseră unul lângă celălalt, în ciuda căldurii, și ațipiră. Barrie se trezi după o vreme, fără a ști cât dormise, dar constată că întunericul devenise aproape total. Dar, spre deosebire de noaptea trecută, când zăcuse în frig, pradă unei terori însingurate, acum era lipită de corpul lui Zane, iar brațele lui o țineau strâns.

Capul ei se sprijinea pe umărul lui, un picior gol era încălecat peste șoldurile lui. Se întinse puțin și căscă, iar brațele lui se strânseseră mai tare, anunțând-o că era treaz. Poate că nu adormise deloc, ci doar o ținuse în brațe și o păzise. Zgomotele de dincolo de clădirea în ruină păliseră; chiar și cele de pe doc erau atenuate, ca și cum întunericul le-ar fi înăbușit.

— Cât mai avem? întrebă ea, ridicându-se în capul oaselor pentru a căuta pe pipăite carafa de apă.

O găsi și bău; gustul nu era prea rău, decise ea. Poate că începea să se obișnuiască oarecum cu chimicalele, oricare ar fi fost ele.

Zane îndepărtă capacul de pe ceasul de mână pentru a vedea cadranul luminos.

— Încă vreo câteva ore. Trebuie să iau legătura cu băieții în câteva minute.

Barrie îi întinse carafa cu apă, iar el bău. Se întinseră din nou pe spate, iar ea se cuibări lângă el. Își puse mâna dreaptă pe pieptul lui și simți bătaia puternică, sănătoasă, a inimii lui. Își împleti leneș degetele în părul lui cârlionțat, savurând diversele aspecte ale corpului său.

— Ce se întâmplă apoi? Când plecăm, vreau să zic.

— Ieșim din oraș, ajungem la punctul de întâlnire exact la răsăritul soarelui și de acolo suntem preluați.

— Vorbea de parcă ar fi fost atât de simplu, atât de ușor. Își aminti de slipul de baie pe care îl purta și își înălță capul pentru a se încrunta spre el, deși știa că nu o putea vedea.

— Și punctul de întâlnire e pe uscat?

— Nu tocmai.

— Înțeleg. Sper că ai o barcă?

Era o întrebare, nu o afirmație.

— Nu tocmai.

Îl prinse de părul de pe piept și îl trase ușor:

— Ce *anume* ai, mai exact?

— Au! Prinzând-o de mână, îi desfăcu degetele din părul lui și îi duse palma la gură, trecându-și ușor buzele peste încheieturile degetelor ei. *Mai exact*, avem un Zodiac, o plută gonflabilă motorizată, de șapte persoane. Am venit cu echipa incompletă, cu doi oameni lipsă, deci suntem doar șase. Îți

vom găsi loc și ție.

— Mă bucur. Căscă și își cuibări mai bine capul în scobitura umărului lui. Ai lăsat pe cineva în urmă pentru a fi loc și pentru mine?

— Nu, spuse el scurt. Suntem în efectiv incomplet din cauza unei probleme de care va trebui să mă ocup după ce mă întorc. Dacă ar fi existat vreo altă echipă disponibilă, nu ne-am afla aici, dar noi eram cel mai aproape, și trebuia să te scoatem de acolo rapid, înainte să apuce să te mute.

Tonul lui o descurajă să întrebe despre problema care îi provocase o dispoziție atât de sumbră, dar îl văzuse în acțiune și știa că nu ar fi vrut să fie ținta furiei lui la întoarcere. Așteptă până își luă casca și verifică situația echipei lui, apoi reveni la întrebările ei.

— Unde mergem cu pluta Zodiac?

— În largul mării, spuse el simplu. Anunțăm prin radio din timp și vom fi preluați de un elicopter de pe Montgomerii, un portavion. De acolo vei fi trimisă acasă cu un avion.

— Cum rămâne cu tine? șopti ea. Unde vei merge?

Mai mult nu îndrăznea să îl întrebe despre planurile lui de viitor.

— Nu știu. Echipa mea făcea exerciții pe Montgomery, dar asta s-a dus naibii acum, cu doi membri răniți. Va trebui să pun lucrurile la punct acolo, și nu știu cât va dura.

Nu știa unde urma să se afle, sau, dacă știa, refuza să îi spună. Nici nu dăduse de înțeles că intenționa să o sune, deși el știa unde avea ea să se afle. Barrie închise ochii și ascultă îndurerată tot ce-i spunea tăcerea lui. Durerea era mai intensă decât se așteptase, dar o închise undeva în adâncul ei. Avea să iasă la iveală mai târziu, dar, dacă nu-i mai rămâneau decât

câteva ore în compania lui, nu intenționa să le irosească plângând după visuri spulberate. Prea puține femei aveau șansa de a cunoaște un bărbat ca Zane Mackenzie, cu atât mai puțin de a-l iubi. Ea era lacomă; îl voia în întregime și își dorea totul, dar chiar și bucata ce i se oferise era mai mult decât ce cunoșteau majoritatea oamenilor – și avea să fie recunoscătoare pentru acest lucru.

Indiferent de ceea ce se întâmpla, nu avea să se întoarcă în coconul de siguranță pe care tatăl ei îl confecționase pentru ea. Nu-și putea permite să uite răpirea și *motivul* necunoscut din spatele ei. Desigur, tatăl ei cunoștea acest motiv; răpitorul își exprimase deja pretențiile. Dar Barrie voia să îl afle și ea; în fond, ea fusese afectată mai direct decât oricine altcineva.

Zane o atinse ușor pe sfârc, desenând cercuri în jurul lui cu buricele bătătorite ale degetelor, făcându-l să se întărească.

— Știu că probabil te doare, spuse el, strecurându-și mâna în jos pe abdomenul ei și cuibărint-o între picioarele ei. Dar poți să mă primești din nou?

Cu foarte multă grijă, intră ușor cu un deget lung în ea; Barrie se crispă, dar nu se îndepărtă. Da, o durea; o duruse încă de prima dată. Descoperise că senzația de disconfort era ușor de ignorat când recompensele erau atât de mari.

— Aș putea fi convinsă, șopti ea, lăsându-și mâna să-i alunece în jos pe abdomenul lui pentru a măsura cât de serioase îi erau intențiile. Constată că erau foarte serioase. Ce-i drept, ea nu avea experiență, deci îi lipseau termenii de comparație, dar citise articole din reviste și știa că, de regulă, doar băieții adolescenți și bărbații foarte tineri puteau menține un asemenea ritm. Poate era din cauza condiției lui fizice excelente. Poate avea ea pur și simplu noroc, deși, cu douăzeci

și patru de ore în urmă, nu gândise astfel. Dar circumstanțele se schimbaseră – și la fel și ea.

Soarta îi oferise acest bărbat pentru moment și pentru alte câteva ore, își spuse ea, când el se aplecă deasupra ei, iar gura lui o captură pe a ei. Avea să profite cât de mult putea.

Zane o conduse din nou prin labirintul de alei, dar de data aceasta era înveșmântată într-o tunică neagră ce o acoperea cu totul, iar părul îi era ascuns sub un șal de bumbac. Picioarele îi erau protejate de balerini, care îi erau puțin prea mari și îi alunecau în permanență în sus și în jos pe călcâie, dar cel puțin nu mergea desculță. I se părea ciudat să fie îmbrăcată, mai ales cu atâtea haine, deși era complet goală pe sub tunică.

Zane se echipase din nou cu toate uneltele și armele lui, și, imediat ce făcuse acest lucru, devenise în mod subtil mai distant, afișând un control aproape de gheață, așa cum fusese și în noaptea precedentă, când o găsisese pentru prima dată. Barrie intuie că era cu simțurile în alertă și ghici că se concentra în întregime asupra a ceea ce avea de făcut. Îl urmă în tăcere, ținându-și capul ușor înclinat, așa cum ar fi făcut o femeie musulmană tradiționalistă.

Zane se opri la colțul unei clădiri și se lăsă pe vine, făcându-i semn și ei să îi urmeze exemplul. Barrie îl imită și, ca măsură suplimentară, își trase șalul peste față.

— Doi, aici Unu. Ce se vede? Vorbea din nou pe același ton șoptit ce de-abia ajungea până la ea, deși se afla chiar în spatele lui. După o clipă, spuse: Ne întâlnim în zece minute.

Întoarse privirea spre Barrie.

— E în regulă. Nu trebuie să trecem la planul C.

— Care era planul C? șopti ea.

— Să ne luăm tălpășița în Egipt, spuse el calm. Ar trebui să fie la circa trei sute douăzeci de kilometri spre est.

Era în stare să o facă, își dădu ea seama. Ar fi furat un vehicul și i-ar fi dat bătaie. Nervii lui erau probabil făcuți din oțel. Ai ei nu; tremura pe dinăuntru de teamă, dar se ținea tare. Sau poate nu era teamă; poate era beția pericolului și a acțiunii, euforia *evadării*. Cât timp mai erau în Benghazi, în Libia, nu scăpaseră cu adevărat.

Zece minute mai târziu, Zane se opri în umbra unui depozit părăginit. Poate că își acționa casca radio; în întineric, Barrie nu avea cum să-și dea seama. Dar, brusc, cinci siluete negre se materializară din beznă, și fură înconjuțați înainte să apuce să clipească.

— Domnilor, ea e domnișoara Lovejoy, spuse Zane. Acum, haideți să ieșim naibii din rahatul ăsta.

— Cu plăcere, șefule. Unul dintre bărbați se înclină în fața lui Barrie și îi întinse mâna. Pe aici, domnișoară Lovejoy.

Băieții lui Zane aveau un soi de ardoare aspră pe care Barrie o găsi fermecătoare, deși nu se lăsau influențați de ea când își făceau treaba. Cei șase bărbați începură imediat să se deplaseze într-o ordine exact stabilită, iar Barrie îi zâmbi bărbatului care vorbise, ocupându-și locul indicat de el în rând. Ea era în spatele lui Zane, care mergea al doilea în șir, după un bărbat ce se mișca atât de silențios și se contopea atât de bine cu umbrele, încât, chiar dacă știa că era acolo, uneori nu reușea să-l vadă. Ceilalți patru bărbați se înșiruiră în spatele ei la distanțe variabile, și își dădu seama că nici pe ei nu îi putea auzi. De fapt, era singura din grup care producea vreun sunet, așa că încercă să fie mai atentă unde punea picioarele încălțate în balerini.

Își croiră drum printre alei și se opriră într-un final lângă un microbuz ponosit. Chiar și în întuneric Barrie desluși scobiturile adânci și petele întunecate de rugină ce decorau vehiculul. Se opriră lângă el, iar Zane deschise ușa glisantă pentru ea.

— Caleașca ta, murmură el.

Barrie aproape râse când o ajută să urce în microbuz. Dacă nu ar fi avut experiență în purtarea rochiilor lungi de seară, s-ar fi descurcat cu greu în tunică până la glezne, dar se purtă ca o doamnă din secolul al XIX-lea ajutată să urce într-o trăsură. Bărbații urcară în urma ei. Nu erau decât două banchete; dacă existase vreodată o a treia în spate, fusese scoasă cu mult timp în urmă, poate pentru a face loc pentru mărfuri. Un tânăr de culoare slab și musculos trecu la volan, iar Zane ocupă celălalt loc din față. Bărbatul straniu de silențios care servise drept înaintaș se strecură în stânga ei și un alt ofițer SEAL se așează în dreapta ei, plasând-o astfel cu grijă într-un seif uman. Ceilalți doi ofițeri SEAL îngenunchează pe podeaua de lemn din spatele lor, corpurile lor musculoase și echipamentele umplând spațiul restrâns.

— Să mergem, Iepurașule, spuse Zane, iar tânărul negru rânji și porni motorul.

Microbuzul părea gata să-și dea ultima suflare, dar motorul toarse.

— Ar fi trebuit să fii de față noaptea trecută, spuse bărbatul de culoare. A fost nasol pentru o clipă, foarte nasol.

Vorbea pe un ton entuziast, ca și cum ar fi descris cea mai reușită petrecere la care fusese vreodată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Zane.

— Doar una dintre chestiile alea, șefule, spuse bărbatul din

dreapta lui Barrie, cu o indiferență evidentă în voce. Unul dintre tipii răi a călcat pe Fantomatic, iar situația a luat-o razna imediat.

Barrie petrecuse suficient timp printre militari pentru a ști ce însemna ca situația să o ia razna. Rămase liniștită și nu comentă.

— A călcat direct *pe mine*, spuse ofițerul SEAL din dreapta ei pe un ton mâhnit. A început să scheaune ca o pisică opărită, trăgând în tot ce mișca și în majoritatea lucrurilor care nu mișcau. M-a cam enervat. Făcu o pauză. N-am de gând să stau la înmormântare.

— Când ne-ai dat semnalul, ne-am retras și am fugit ca apucații, continuă bărbatul din dreapta ei. Probabil reușiseși deja s-o scoți, fiindcă au pornit pe urmele noastre ca niște copoi. Am stat ascunși, dar de câteva ori am crezut că vom fi nevoiți să ne croim drum cu forța. Pe bune, au trecut efectiv peste noi și ne-au vânat toată noaptea.

— Nu, noi eram încă înăuntru, spuse Zane calm. Doar că ne-am strecurat în încăperea vecină. Nu le-a dat prin gând să verifice.

Bărbații pufniră în râs veseli; chiar și tipul fantomatic din stânga ei reuși să chicotească, deși nu părea un sunet exersat suficient de des încât să iasă bine.

Zane se întoarse și îi aruncă lui Barrie zâmbetul lui mult prea scurt.

— Vrei să fac prezentările sau preferi să nu-i cunoști pe acești vagabonzi urât mirositori?

Atmosfera din microbuz *chiar* mirosea ca aerul dintr-un vestiar, doar că mai rău.

— Fă prezentările, te rog, spuse ea, iar zâmbetul i se simți

clar în voce.

Zane arată spre șofer.

— Antonio Withrock, marinar aspirant. El e la volan fiindcă în copilărie obișnuia să distrugă mașini pe drumuri neasfaltate din sud, așa că îl considerăm capabil să se descurce în orice situație.

— Doamnă, spuse marinarul Withrock politicos.

— În dreapta ta se află sublocotenentul Rocky Greenberg, adjunctul meu.

— Doamnă, zise și sublocotenentul Greenberg.

— În stânga ta, marinarul aspirant Winstead Jones.

Acesta mormăi ceva imposibil de descifrat.

— Spune-i Fantoma sau Fantomaticul, nu Winstead, adăugă Zane.

— Doamnă, spuse marinarul Jones.

— În spatele tău se află marinarii Eddie Santos, medicul nostru, și Paul Drexler, lunetistul echipei.

— Doamnă, spuseră două voci din spatele ei.

— Mă bucur să vă cunosc pe toți, zise Barrie, cu o sinceritate evidentă. Își antrenase memoria la nenumăratele dineuri oficiale, deci reținuse fără probleme numele lor. Încă nu asociase niciun chip cu numele de Santos sau Drexler, dar, după nume, își spuse că Santos era probabil hispanic, așa că avea să-l deosebească ușor.

Greenberg începu să-i povestească lui Zane detaliile a tot ce se întâmplase. Barrie ascultă fără a interveni. Adevărul era că acea cursă în miez de noapte prin Benghazi i se părea puțin ireală. Era înconjurată de bărbați înarmați până în dinți, dar treceau printr-o zonă destul de însuflețită pentru acea oră târzie din noapte. Erau și alte mașini pe străzi și pietoni pe

trotuare. Opriră la semafor, cu celelalte mașini din jurul lor. Șoferul, Withrock, fredona ceva în barbă. Nimeni nu părea îngrijorat. Lumina semaforului se făcu verde și micul microbuz înaintă, fără a li se acorda vreo atenție.

Câteva minute mai târziu, ieșiră din oraș. Din când în când, Barrie vedea licărirea Mediteranei în dreapta lor, ceea ce însemna că mergeau spre vest, spre centrul zonei de coastă a Libiei. Pe măsură ce luminile păliră în spatele lor, începu să se simtă amețită de extenuare. Cele câteva momente de somn de care se bucurase peste zi, între episoadele de amor, nu fuseseră de-ajuns pentru a compensa epuizarea provocată de stres. Însă nu se putea imagina sprijinindu-se pe niciunul dintre bărbații de lângă ea, așa că se forță să stea cu spatele drept și să-și țină ochii deschiși.

Bănuia că era destul de zdravăn amețită de tot ce se petrecuse.

După o vreme, Zane spuse:

— Ochelari roșii.

Barrie era atât de obosită, încât se întrebă dacă era un fel de cod sau dacă înțelesese ea greșit. Niciuna din variante nu era cea bună, evident. Fiecare bărbat scoase câte o pereche de ochelari din rucsac și și-i puse. Zane îi aruncă o privire și îi explică:

— Roșul îți protejează vederea pe timp de noapte. O să lăsăm vederea să ni se obișnuiască acum, înainte ca Iepurașul să stingă farurile.

Ea încuviință din cap și închise ochii, pentru a-și ajuta propria vedere să se adapteze. Își dădu seama imediat că, dacă voia să rămână trează, să închidă ochii, indiferent din ce motiv, nu era tocmai o idee bună, dar își simțea pleoapele atât

de grele, încât nu reuși să le mai deschidă. Când se trezi, microbuzul se legăna greoi dintr-o parte într-alta, aruncând-o mai întâi peste Greenberg, apoi peste Fantomatic. Buimacă de somn, încercă să rămână dreaptă, dar nu părea să reușească să-și găsească echilibrul – sau ceva de care să se țină. Tocmai era pe punctul de a aluneca pe podea, când antebrațul Fantomaticului apăru brusc în fața ei ca o bară de fier, fixând-o la locul ei pe banchetă.

— Mulțumesc, spuse ea amețită.

— Oricând, doamnă.

La un moment dat în timp ce ea dormea, Iepurașul stinsese într-adevăr farurile, și coborau un dig în întuneric. Clipi surprinsă spre ceva strălucitor ce se întrevedea în fața lor; pentru o fracțiune de secundă, fu cuprinsă de panică și de confuzie, apoi recunoscu marea, licărind la lumina stelelor.

Microbuzul se opri brusc.

— Capăt de linie, anunță Iepurașul vesel. Am ajuns acum la ascunzătoarea unei BGM. Asta e termenul militar pentru barcă gonflabilă mică, îi aruncă el peste umăr lui Barrie. Chestiile astea sunt prea sofisticate pentru a fi numite pur și simplu plute.

Zane pufni. Barrie își aminti că exact așa descrisese el ambarcațiunea, drept o plută.

Când îi privi ieșind din microbuz, avu impresia că vede argint-viu alunecând prin crăpături. Dacă existase vreun bec funcțional în plafon când trupa SEAL pusese mâna pe vehicul, se ocupaseră de acest detaliu, căci nu se aprinse nicio lumină când ușile se întredeschiseră. Fantomaticul se strecură pe lângă ea, ceea ce era mare lucru ținând cont de echipamentul pe care îl căra, iar, când Greenberg deschise ușa glisantă

câțiva centimetri, Fantomaticul alunecă pe burtă prin mica deschizătură, îl văzu pentru o clipă, apoi dispăru. Barrie se zgâi la ușă, înțelegând pe deplin cum își câștigase porecla. Era, fără îndoială, fantomatic.

Ceilalți ieșiră din microbuz în același fel; era ca și cum ar fi fost făcuți din apă, și, la deschiderea ușilor, s-ar fi scurs pur și simplu afară, atât erau de fluizi și de silențioși. Doar Iepurașul, șoferul lor, rămase în urmă cu Barrie. Stătu nemișcat într-o tăcere absolută, cu pistolul în mână, examinând metodic coasta învăluită în beznă. Cum el păstră tăcerea, Barrie tăcu și ea. Cea mai bună cale de a nu le crea probleme, își spuse ea, era de a le urma exemplul.

Se auzi o mică bătaie scurtă în geam, iar Iepurașul îi șopti:

— E liber. Să mergem, domnișoară Lovejoy.

Barrie se târî într-o parte pe banchetă până ajunse la ușă, în vreme ce Iepurașul se strecură ca un pește pe portiera șoferului. Zane o aștepta, deschizându-i ușa mai larg, și întinse mâna pentru a o stabiliza când ajunse la sol.

— Mai rezisti? o întrebă el încet.

Barrie confirmă din cap, neîndrăznind să vorbească, căci era atât de obosită, încât cuvintele aveau să-i iasă, inevitabil, împleticite.

Ca de obicei, Zane păru să înțeleagă fără a i se spune.

— Mai ține-te tare încă vreo oră, apoi te vom duce în siguranță la bordul portavionului. Atunci vei putea să dormi.

Fără el, însă; era ceva de la sine înțeles. Chiar dacă ar fi intenționat să continue relația lor, deși nu dăduse niciun semn în acest sens, nu avea s-o facă la bordul navei. Ar fi renunțat să doarmă pentru totdeauna dacă ar fi putut amâna momentul în care avea să fie nevoită să admită că relația lor fusese

pentru el doar ceva trecător, născut atât din intimitatea fierbinte în care își petrecuseră ziua, cât și ca urmare a solicitării ei.

Nu avea să plângă; nici măcar nu avea să protesteze, își spusese ea. Fusese al ei timp de o zi, timp de o zi incredibil de senzuală.

Zane o conduse la fâșia îngustă și pietroasă de plajă unde fusese amplasată barca gonflabilă întunecată. Ceilalți cinci bărbați se adunaseră în jurul ei în poziții specifice, fiecare stând cu spatele spre barcă și ținându-și arma pregătită, studiind concentrați împrejurimile.

Zane o urcă în barca gonflabilă și îi arătă unde să stea. Barca se legănă în apă când bărbații o împinseră încet de pe mal. Când apa ajunsese în dreptul pieptului lui Santos, cel mai scund dintre ei, săriră toți în barcă cu o mișcare pe care o exersaseră de atâtea ori, încât părea de-a dreptul banală. Fantomaticul porni motorul aproape silențios și îndreptă barca spre largul mării.

În acel moment, un bubuit uriaș izbucni în spatele lor, și se dezlănțui iadul.

Barrie recunoscuse răpăitul tăios al armelor de foc automate și se întoarse pe jumătate pentru a privi în urmă. Zane își puse mâna pe capul ei și o împinse la fundul bărcii, răsucindu-se și scoțându-și în același timp arma automată. Barca țâșni în față când Fantomaticul porni motorul la accelerație maximă. Trupa SEAL deschise și ea focul. Barrie văzu fulgerele scânteind din arme, simți cartușele goale împrôșcând-o așa cum stătea strânsă ghem și își trase șalul peste față pentru a nu fi arsă de alama fierbinte.

— Drexler! tună Zane. Atacă-i pe nenorociți cu explozibil!

— Am înțeles, șefule!

Barrie auzi un mormăit, și ceva greu și uman căzu de-a curmezișul peste ea. Unul dintre bărbați fusese împușcat. Încercă disperată să se tragă de sub greutatea lui zdrobitoare, pentru a-l ajuta, dar era efectiv ținută, iar el gemea de fiecare dată când se mișca.

Cunoștea acel geamăt.

O teroare mai întunecată decât orice simțise vreodată îi goni prin vene. Cu un strigăt răgușit, împinse greutatea lui uriașă, reușind să-l întoarcă pe o parte. Se luptă să se elibereze din șalul ce o acoperea și nici măcar nu observă cartușul fierbinte care trecu razant pe lângă obrazul ei drept.

O explozie zgudui noaptea, aprinzând marea asemenea unor artificii, șocul aruncând-o din nou pe fundul bărcii. Se ridică grăbită în genunchi, întinzându-se după Zane.

— Nu, spuse ea răgușit. Nu!

Lumina exploziei conturase clar fiecare detaliu într-un alb necruțător. Zane zăcea întins pe o parte, zvârcolindu-se de durere, și apăsându-și mâinile pe abdomen. Fața îi era ca o ceață fără culoare, ochii închiși, dinții dezgoliți într-o grimasă. O pată umedă uriașă lucea pe partea din stânga a cămășii lui negre și o baltă de sânge începuse deja să se formeze sub el.

Barrie luă șalul și îl făcu ghem, apăsându-l cu forță pe rană. Un urllet animalic îi horcăi în gât, și bărbatul se arcui de durere:

— Santos! țipă ea, încercând să-l țină jos, apăsând în același timp șalul. *Santos!*

Înjurând în barbă, doctorul mic și îndesat o împinse deoparte. Ridică șalul pentru o clipă, apoi îl apăsă rapid la loc și o prinse de mână, așezându-i-o în poziția corectă.

— Ține-l așa, lătră el. Apasă în jos – cu forță.

Nu se mai auzeau focuri de armă, doar zbârnâitul motorului. O ploaie de stropi sărați îi biciui fața în timp ce barca înainta prin valuri. Echipa își păstră disciplina, rămânând pe pozițiile desemnate.

— Cât e de grav? țipă Greenberg.

Santos lucra febril.

— Am nevoie de lumină!

Aproape instantaneu, Greenberg proiectă lumina unei lanterne asupra lor. Barrie își mușcă buza când văzu cât sânge se strânsese în jur. Fața lui Zane era palidă, ochii pe jumătate închiși, respirația gâfâită.

— Pierde sânge rapid, spuse Santos. Se pare că glonțul l-a nimerit într-un rinichi sau poate în splină. Asigurați-vă că nenorocitul ăla de elicopter e pe drum. Nu avem timp să ajungem în ape internaționale. Scoase capacul unei seringi, îndreptă brațul lui Zane și înfipse abil acul într-o venă. Rezistă, șefule. Te scoatem cu elicopterul de aici.

Zane nu răspunse. Respira zgomotos printre dinții încleștați, dar, când Barrie îi aruncă o privire scurtă, văzu licărirea din ochii lui. Ridică mâna pentru o clipă, o atinse pe braț, apoi și-o lăsă să cadă greoi lângă corp.

— Naiba să te ia, Zane Mackenzie, spuse ea înverșunată. Să nu *îndrăznești*...

Se întrerupse. Nu era în stare să spună cuvântul, nu putea nici măcar să accepte gândul că era posibil să moară.

Santos verifică pulsul lui Zane. Privirea lui o întâlnește pe a ei, și știe că era prea rapid, prea slab. Zane intra în șoc, în pofida injecției pe care i-o făcuse Santos.

— Nu îmi pasă cât suntem de aproape de apele teritoriale!

tipă Greenberg în stația radio. Avem nevoie de un elicopter acum. Doar luați-l pe șeful de-aici, și noi vom aștepta un alt mijloc de transport!

În pofida înclinării bărcii, Santos reuși să-i pună o perfuzie și începu să golească un recipient de plasmă transparentă în venele lui Zane.

— Nu slăbi presiunea, murmură către Barrie.

— N-am s-o slăbesc.

Nu își desprinsese privirea de la chipul lui Zane. Încă era conștient și o privea. Câtă vreme se păstra acea legătură, avea să fie bine. Trebuia să fie bine.

Călătoria de coșmar în barca gonflabilă ce gonia pe valuri păru să dureze o veșnicie. Santos termină primul recipient de plasmă și conectă un al doilea la sistemul de perfuzie intravenoasă. Înjură în barbă, folosind invective variate și explicite.

Zane zăcea liniștit, deși Barrie știa că suferea îngrozitor. Ochii îi erau spălăciți de durere și de șoc, dar îi simți concentrarea, hotărârea. Poate că singura modalitate prin care reușea să rămână conștient era concentrându-se atât de intens asupra chipului ei – cert e că îi reușea.

Dar, dacă elicopterul nu ajungea în curând, nici măcar hotărârea lui supraomenească nu avea să poată contracara efectele hemoragiei. Ar fi vrut să înjure și ea, ar fi vrut să se încrunte spre cerul nopții ca și cum ar fi putu conjura un elicopter din neant, dar nu îndrăznea să-și desprindă privirea de la Zane. Câtă vreme privirile le rămâneau înlănțuite, Zane avea să reziste.

Auzi huruitul distinctiv al elicelor cu doar o clipă înainte ca elicopterul Sea King să apară tunând deasupra lor, luminile lui

orbitoare fixându-se asupra lor. Fantomaticul reduce accelerația, iar barca se opri și rămase plutind. Elicopterul se apropie în cercuri de ei, apoi se opri în aer exact deasupra lor, rotoarele lui puternice stârnind o furtună frenetică pe mare. Un coș coborî peste capetele lor. Mișcându-se rapid, Santos și Greenberg îl urcară pe Zane în coș și îl prinseră în curele, ocolind-o pe Barrie, în vreme ce ea menținu presiunea constantă pe rană.

Santos ezită, apoi îi făcu semn să-și ia mâinile de pe el și să se dea înapoi. Șovăitoare, Barrie se supuse. Santos ridică șalul, apoi îl trânti imediat la loc. Fără un cuvânt, încălecă targa și coșul, lăsându-se cu forță pe rană.

— Să mergem! țipă el.

Greenberg se dădu înapoi și îi făcu semn operatorului scripetelui din elicopter. Coșul se ridică spre monstrul suspendat în aer, cu Santos cățărât într-o poziție nesigură peste Zane. Când coșul ajunse la nivelul clapei deschise a elicopterului, mai multe perechi de mâini se întinseră și îi traseră înăuntru. Elicopterul se ridică și se îndepărtă imediat, înclinându-se puternic, și porni cu zgomot asurzitor spre portavion.

În urma lui rămase o tăcere sumbră. Barrie se prăbuși pe una dintre banchete, cu fața încordată de efortul de a nu-și pierde controlul. Nimeni nu spuse nimic. Fantomaticul porni din nou motorul, și mica ambarcațiune o luă ca o săgeată prin întuneric, urmărind luminile elicopterului ce păleau rapid.

De-abia după mai bine de o oră ateriză și cel de-al doilea elicopter pe puntea uriașului portavion. Ceilalți patru membri ai echipei săriră pe punte aproape înainte ca elicopterul să o

atingă. Barrie se cățăără după ei, alergă cu ei. Greenberg își ținea o mână încleștată pe brațul ei, pentru a se asigura că nu rămânea în urmă.

Un bărbat în uniformă veni în fața lor.

— Domnișoară Lovejoy, sunteți bine?

Barrie îi aruncă o privire distrată și dădu să-l ocolească. Un alt bărbat apăru de nicăieri, dar uniforma acestuia era ușor diferită, ca și cum purtătorul ei ar fi fost la el acasă pe acea navă gigantică. Primul bărbat purta o uniformă de gală, care îl distinsese de membrii echipajului. Greenberg se opri brusc.

— Căpitane...

— Locotenent-comandantul Mackenzie e în operație, spuse căpitanul. Doctorul nu a considerat că îl poate transfera la o bază, dată fiind viteza cu care pierdea sânge. Dacă nu vor reuși să oprească sângerarea, vor fi nevoiți să-i scoată splina.

Primul ofițer în uniformă ajunse lângă ei.

— Domnișoară Lovejoy, spuse el ferm, prinzând-o de braț. Sunt maiorul Hodson. Vă voi însoți până acasă.

Armata se mișca în ritmul ei și după regulile ei proprii. Ordinele erau să fie dusă acasă imediat; ambasadorul își voia fiica înapoi. Barrie se împotrivi. Țipă, plânse, ba chiar îl înjură pe maiorul tulburat. Nimic din toate astea nu fu de folos. Fu urcată la bordul unei alte nave, de data aceasta un avion de transport marfă. Văzu pentru ultima dată portavionul *Montgomery* sub primele raze ale soarelui licărind pe apele albastre ale Mediteranei, cu vederea încețoșată de lacrimi.

Capitolul 7

Până să aterizeze avionul în Atena, Barrie plânse cu năduf

atât de mult, încât ochii i se umflaseră de abia mai vedea. Maiorul Hodson încercase totul pentru a o liniști, apoi pentru a o consola; o asigurase că nu făcea decât să îndeplinească ordinele și că avea să afle mai târziu cum se simțea ofițerul SEAL. Era normal să fie supărată. Trecuse prin multe, dar avea să se bucure de cea mai bună îngrijire medicală...

Când auzi așa ceva, Barrie sări din scaunul inconfortabil de plasă, singurul existent în avionul de transport marfă.

— Nu *eu* sunt cea care a fost împușcată! țipă ea. N-am nevoie de îngrijire medicală, fie ea cea mai bună, cea mai proastă sau mediocră! Vreau să fiu dusă oriunde e dus Zane Mackenzie. Nu mă interesează ordinele tale!

Maiorul Hodson păru profund jenat. Trase de gulerul uniformei.

— Domnișoară Lovejoy, îmi pare rău. Nu pot face nimic în această privință. Vă privește unde mergeți după ce aterizăm și tatăl dumneavoastră se va convinge că sunteți bine.

Expresia lui spunea clar că, din punctul lui de vedere, n-avea decât să se ducă direct în iad. Barrie se așeză, respirând gâfâit și ștergându-și lacrimile. Nu se mai purtase niciodată așa, în toată viața ei. Fusese întotdeauna o doamnă impecabilă, gazda perfectă pentru tatăl ei.

Nu se mai simțea deloc doamnă acum; se simțea ca o tigroaică feroce, gata să facă bucăți pe oricine i-ar fi stat în cale. Zane era grav rănit, poate chiar pe patul de moarte, iar *neghiobii* aceia nu-i dădeau voie să fie lângă el. Naiba să îl ia de protocol militar și naiba să o ia de influență a tatălui ei, căci ambele o smulseseră de lângă el.

Oricât de mult și-ar fi iubit tatăl, știa că nu avea să-l ierte niciodată dacă Zane murea, iar ea nu era acolo. Nu conta că el

nu știa despre Zane; nimic nu conta în comparație cu groaza teribilă ce se întrevedea în fața ei. „Doamne, nu-l lăsa să moară!” Nu ar fi putut îndura așa ceva. Ar fi preferat să moară ea de mâna răpitorilor ei decât să știe că Zane murise pentru a o salva pe ea.

Zborul dură mai puțin de o oră jumătate. Avionul de transport marfă ateriză cu o bufnitură aspră ce o scutură în scaunul ei din plasă, apoi rulă pe pistă o vreme ce ei i se păru interminabilă. În cele din urmă, se opri, iar maiorul Hodson se ridică, vizibil ușurat să scape de povara neplăcută.

O ușă fu deschisă și o scară mobilă fu adusă până la ea. Strângând tunica neagră în jurul ei, Barrie ieși în lumina intensă a soarelui din Atena. Era dimineață în toată legea acum, și căldura începea deja să crească în intensitate. Clipi și ridică o mână pentru a-și proteja ochii. Avea impresia că trecuse o veșnicie de când stătuse în lumina soarelui.

O limuzină gri cu ferestre vopsite în negru aștepta pe pistă. Ușa se deschise larg, și tatăl ei sări din mașină, uitând de demnitate și luând-o la fugă spre ea.

— Barrie!

Fața îi era brăzdată de semnele a două zile de îngrijorare și de teamă, dar expresia lui era una de ușurare aproape disperată când urcă grăbit treptele pentru a o cuprinde în brațe.

Barrie începu să plângă din nou – sau poate nici nu se oprise vreodată. Își îngropă fața în costumul lui, agățându-se de el cu mâini disperate.

— Trebuie să mă întorc, hohoti ea, cuvintele ieșindu-i de-abia inteligibile.

Brațele lui se strânsură mai tare în jurul ei.

— Gata, gata, scumpo, îi șopti el. Ești în siguranță acum, și

n-am să mai las să ți se întâmple nimic, ți-o jur. Te duc acasă...

Barrie clătină violent din cap, încercând să se desprindă din îmbrățișarea lui.

— Nu, spuse ea gătit. Trebuie să mă întorc pe *Montgomery*. Zane... a fost împușcat. Ar putea muri. O, Doamne, trebuie să mă întorc *acum!*

— Totul va fi bine, croncăni el, conducând-o în jos pe scări cu un braț petrecut în jurul umerilor ei. Te așteaptă un doctor...

— Nu am nevoie de un doctor! spuse ea cu înverșunare, smulgându-se de lângă el. Nu mai făcuse așa ceva niciodată, iar pe chipul lui se putea citi șocul. Barrie își dădu părul la o parte de pe față. Masa încâlcită de păr nu mai fusese pieptănată de două zile și era udă de transpirație și de apă sărată. Ascultă-mă Bărbatul care m-a salvat a fost împușcat. *Ar putea muri.* Încă era în operație când maiorul Hodson m-a forțat să urc în avionul ăsta. Vreau să mă întorc pe vas. Vreau să mă asigur că Zane este bine.

William Lovejoy își prinse ferm fiica de umeri, conducând-o pe pistă până la limuzina care îi aștepta.

— Nu trebuie să te întorci pe vas, scumpo, spuse el liniștitor. Am să-i cer amiralului Lindley să afle cum se simte bărbatul respectiv. E unul dintre membrii echipei SEAL, presupun?

Barrie confirmă din cap amorțită.

— Nu ar avea niciun rost să te întorci pe vas, sunt sigură că înțelegi asta. Dacă a supraviețuit operației, va fi transportat pe calea aerului la un spital militar.

„Dacă a supraviețuit operației.” Cuvintele se înfipseră în ea

ca un cuțit, fierbinte și tăios. Își strânse pumnii, fiecare fibră a ființei ei cerându-i imperios să ignore logica, să ignore încercările de a o liniști. Trebuia să ajungă la Zane.

Trei zile mai târziu, stătea în biroul tatălui ei cu bărbia înălțată și îl privea cu o răceală pe care el nu o mai văzuse vreodată.

— I-ai spus amiralului Lindley să-mi blocheze solicitările, îl acuză ea.

Ambasadorul oftă. Își scoase ochelarii pentru citit și îi puse atent pe biroul furniruit din lemn de nuc.

— Barrie, știi că ți-am refuzat prea puține lucruri din câte mi-ai cerut, dar te porți nerezonabil în privința acestui bărbat. Știi că se reface, și asta e tot ce trebuie să știi. Ce rost ar avea să alergi la căpătâiul lui? Există riscul ca vreun jurnalist de scandal să afle despre asta, și atunci coșmarul prin care ai trecut ar ajunge să fie zugrăvit în ziare de calitate îndoielnică din lumea întreagă. Asta îți dorești?

— Coșmarul meu? repetă ea. Coșmarul meu? Cum rămâne cu al lui? A fost cât pe ce să-și piardă viața! Asta presupunând că amiralul Lindley mi-a spus adevărul și e într-adevăr în viață!

— Bineînțeles că e. L-am rugat pe Joshua doar să blocheze eventualele tale solicitări de informații legate de localizarea lui. Își desprinse silueta înaltă din scaun și ocoli biroul, sprijinindu-se de el și luând mâna îndărătnică a lui Barrie întra lui. Barrie, lasă-ți timp să depășești trauma. Știu că i-ai atribuit acestui... acestui luptător de gherilă tot felul de caracteristici eroice, ceea ce e perfect normal. După o vreme, după ce vei putea privi din nou lucrurile în ansamblu, îți va

părea bine că nu te-ai făcut de râs alergând după el.

Lui Barrie îi fu aproape imposibil să țină în frâu furia ce creștea în ea. Nimeni nu o asculta; nimeni nu voia să o asculte. Îi tot dădeau înainte cu coșmarul ei, cu faptul că avea să se vindece în timp, de îi venea să-și smulgă părul din cap. Insistase la nesfârșit că nu fusese violată, dar refuzase cu înverșunare un consult medical, ceea ce, desigur, nu făcuse decât să alimenteze speculațiile că răpitorii o violaseră. Dar ea știuse că trupul ei purta semnele iubirii fizice a lui Zane, semne și urme prețioase și personale, pe care voia să le țină departe de ochii oricui altcuiva. Toată lumea se purta cu ea de parcă ar fi fost făcută din cristal, având grijă să nu menționeze răpirea, până simți că era pe punctul de a-și pierde mințile.

Voia să-l vadă pe Zane. Atât. Doar să-l vadă, să se asigure că avea să se facă bine. Dar, când îi ceruse unuia dintre ofițerii de marină de la ambasadă să facă o serie de cercetări în legătură cu Zane, amiralul Lindley fusese cel care o contactase cu un răspuns, în locul căpitanului.

Demnul și distinsul amiral trecuse pe la locuința privată a ambasadorului cu mai puțin de o oră în urmă. Barrie nu revenise încă la slujba ei minoră din cadrul ambasadei, simțind că nu se putea concentra asupra hârțogăriilor, așa că îl primise pe amiral în salonul superb mobilat.

După o conversație politicoasă despre starea ei de sănătate și despre vreme, amiralul trecuse la motivul vizitei sale.

— Ai solicitat informații despre Zane Mackenzie, spusese el blând. Am avut grijă să rămân la curent cu starea lui și îți pot confirma acum cu deplină încredere că se va reface complet. Chirurgical de pe vas a reușit să oprească sângerarea și nu a fost nevoie să i se scoată splina. Starea lui a fost stabilizată și a fost

transferat la un spital. După ce își va reveni suficient, va fi trimis în State pentru a-și petrece restul convalescenței.

— Unde e? întrebuse Barrie, simțindu-și ochii arzând.

Nu dormise aproape deloc în ultimele trei zile. Deși era din nou impecabil îmbrăcată și coafată, stresul prin care trecuse lăsase cercuri întunecate uriașe în jurul ochilor ei și începuse să slăbească, fiindcă nu putea să mănânce din pricina grijilor.

Amiralul Lindley oftă.

— William mi-a cerut să nu-ți divulg această informație, Barrie, și, trebuie să recunosc, cred că are dreptate. Îl cunosc pe Zane de mult timp. E un războinic extraordinar. Dar bărbații din trupele SEAL sunt o specie aparte, iar caracteristicile care îi fac războinici atât de buni nu-i fac, per ansamblu, cetățeni-model. Sunt ca niște arme bine pregătite, dacă e s-o spunem pe șleau. Nu sunt prea bine cunoscuți, și majoritatea informațiilor despre ei sunt supuse unor restricții.

— Nu vreau să știu despre pregătirea lui, spusese ea, pe o voce tensionată. Nu vreau să știu despre misiunile lor. Vreau doar să-l văd.

Amiralul clătinase din cap.

— Îmi pare rău.

Nimic din ceea ce spusese ea nu reușise să-l înduplece. Refuzase să îi ofere orice alte informații. Chiar și așa, Zane era în viață; avea să se facă bine. Simplul fapt de a ști acest lucru o făcu să simtă o slăbiciune interioară, ca și cum acea tensiune insuportabilă s-ar fi relaxat în sfârșit.

Asta nu însemna că avea să-l ierte pe tatăl ei pentru că intervenise.

— Îl iubesc, spusese ea acum cu bună știință. Nu ai niciun drept să mă împiedici să-l văd.

— Iubire? Tatăl ei îi aruncă o privire compătimitoare. Barrie, ceea ce simți tu nu e iubire, e adorație față de un erou. Crede-mă, o să-ți treacă.

— Crezi că eu nu m-am gândit la asta? replică ea. Nu sunt o adolescentă care are impresia că s-a îndrăgostit de o vedetă rock. Da, l-am cunoscut în circumstanțe periculoase și stresante. Da, mi-a salvat viața – și aproape a murit făcând asta. Știu ce înseamnă infatuarea și știu ce înseamnă iubirea, dar, chiar și dacă nu aș ști, nu ai tu dreptul să iei această decizie în locul meu.

— Ai fost întotdeauna rezonabilă, comentă el. Acceptă cel puțin că judecata ta nu e perfect limpede în momentul de față. Cum ar fi dacă ai acționa impulsiv, te-ai căsători cu bărbatul acesta – sunt sigur că el s-ar grăbi să profite de ocazie –, apoi ți-ai da seama că nu-l iubești cu adevărat? Gândește-te ce dezastru ar fi. Știu că pare un comentariu snob, dar el nu e de al nostru. E un marinar și un ucigaș antrenat. Tu ai luat masa cu regi și ai dansat cu prinți. Ce ați putea avea în comun voi doi?

— În primul rând, comentariul tău nu doar *pare* snob, ci chiar e snob. În al doilea rând, probabil nu ai o părere foarte bună despre mine dacă tu crezi că banii mei sunt singurul lucru care ar putea atrage un bărbat.

— Știi că nu asta am vrut să spun, zise el, sincer șocat. Ești o persoană minunată. Dar cum ar putea cineva ca el să aprecieze viața pe care o duci tu? De unde știi că nu ar țiți șansa cea mare?

— Fiindcă îl cunosc, declară ea. Îl cunosc așa cum nu aș fi ajuns niciodată să-l cunosc dacă l-aș fi întâlnit la o petrecere organizată de ambasadă. După cum spui tu, un ofițer SEAL nu

poate fi blând și politicos, dar el a fost. Toți au fost așa, ca să fiu mai precisă. Tată, ți-am spus în repetate rânduri că nu am fost violată. Știu că nu mă crezi și că ai suferit, făcându-ți griji pentru mine. Dar îți jur – *îți jur* – că nu au făcut-o. Intenționau să o facă, a doua zi, dar așteptau pe cineva. Așa că, deși am fost înspăimântată și tulburată, nu am trecut prin trauma unui viol în grup, așa cum crezi tu. Să-l văd pe Zane zăcând într-o baltă de sânge a fost, fir-ar să fie, mult mai traumatizant decât orice mi-au făcut răpitorii!

— Barrie!

Era prima dată când tatăl ei o auzise înjurând. Acum, că se gândea mai bine, nu înjurase niciodată, până când acei bărbați violenți o înhățaseră de pe stradă și o supuseseră la ore întregi de teroare. Îi înjurase – și o făcuse din tot sufletul. Îl înjurase pe maiorul Hodson, și o făcuse din tot sufletul și în cazul lui.

Cu un efort, își coborî tonul.

— Știi că prima încercare de a mă scoate de acolo n-a funcționat tocmai bine.

Tatăl ei încuviință scurt din cap. Trecuse printr-o adevărată agonie, crezând că singura lor speranță de a o salva dăduse greș și imaginându-și ce suferea Barrie. În acel moment renunțase la speranța de a o mai vedea vreodată. Amiralul Lindley nu fusese la fel de pesimist; echipa SEAL nu luase legătura cu ei și, deși se raportaseră focuri de armă în Benghazi, dacă o echipă SEAL ar fi fost ucisă sau capturată, guvernul libian ar fi dat de știre în lumea întreagă. Ceea ce însemna că încă se aflau la fața locului, încercând să o salveze. Până nu le confirma echipa însăși că misiunea eșuase, mai aveau speranțe.

— Ei bine, a funcționat, într-un fel. Zane a venit singur după

mine, în vreme ce restul echipei a creat o diversiune, cred, în caz că mergea ceva prost. Zane avea un plan de rezervă, știa ce să facă dacă erau observați, fiindcă nu poți controla factorul uman. Își dădu seama că repeta lucrurile pe care i le spusese Zane în lungile ore cât zăcuseră somnoroși împreună și simți că îi era atât de dor de el, încât un nod de durere o gâtui pe dinăuntru. Echipa era atât de bine ascunsă, încât unul dintre paznici nu l-a văzut pe Fantomatic decât când a călcat efectiv pe el. Așa s-a dat alarma și s-a ajuns la schimb de focuri. Un paznic fusese postat pe coridor în fața încăperii unde mă țineau legată, și a intrat în fugă. Zane l-a ucis, spuse ea simplu. Apoi, în timp ce restul fugăreau echipa, el m-a scos din clădire. Am fost separați de echipă și am fost nevoiți să ne ascundem timp de o zi, dar eu am fost în siguranță.

Ambasadorul ascultă cu seriozitate, absorbind lacom detaliile despre cum îi fusese adusă înapoi. Nu discutaseră despre acel lucru până atunci, nu despre cum decursese efectiv salvarea ei. Barrie fusese prea înnebunită de gândul la starea lui Zane, cuprinsă de o disperare aproape violentă. Acum, că știa că era în viață, deși se simțea în continuare atât de furioasă, încât de-abia se putea stăpâni, era în stare să-i spună tatălui ei cum anume îi fusese adusă înapoi în viață.

— Cât eu am rămas în ascunzătoare, Zane și-a riscat viața ieșind și furând mâncare și apă pentru noi, precum și o burqa și un șal pentru mine. Mi-a îngrijit tăietura de la picior. Când un grup de scotocitori prin mormane a început efectiv să demoleze clădirea în jurul nostru, s-a pus scut între mine și orice pericol. El e bărbatul de care m-am îndrăgostit, bărbatul despre care tu spui că nu e „de-al nostru”. Poate nu e de-al tău, dar cu siguranță de-al meu e!

Expresia de pe chipul tatălui ei era uluită, aproape panicată. Prea târziu, Barrie își dădu seama că alesese o abordare greșită în argumentația ei. Dacă și-ar fi prezentat grija față de Zane drept simplă atenție față de cineva care făcuse atâtea pentru ea, dacă ar fi insistat că se cuvenea să îi mulțumească personal, tatăl ei ar fi putut fi convins. El ținea foarte mult la păstrarea unor relații cordiale și la un comportament elegant. În schimb, îl convinsese că îl iubea cu adevărat pe Zane Mackenzie și își dădu seama prea târziu cât de tare îl înspăimânta pe tatăl ei această posibilitate. Nu voia să o piardă, iar acum Zane reprezenta o amenințare mult mai mare decât înainte.

— Barrie, eu...

Se opri încurcat, tocmai el, tatăl ei rafinat și sofisticat care nu rămânea niciodată fără cuvinte. Își înghiți nodul din gât. Era adevărat că rareori îi refuzase ceva, și, în cele câteva ocazii când îi spusese nu, fusese din cauză că el considera periculos ceea ce plănuia ea sau obiectul pe care și-l dorea – o dată fusese vorba despre o motocicletă. A o păstra în siguranță era obsesia lui, plus că se agăța cu disperare de singura care-i mai rămăsese din propria lui familie, copila lui dragă, care semăna atât de mult cu soția pe care o pierduse.

Barrie văzu în ochii lui băătălia dintre instinctul de a o răsfăța cu tot ce își dorea și înțelegerea faptului că, de data aceasta, dacă îi satisfăcea dorința, avea s-o piardă probabil din viața lui. Nu voia ca Barrie să devină doar un oaspete ocazional la cină; înduraseră amândoi acel gen de separare în anii ei de școală. El o voia *acolo*, în viața lui de zi cu zi. Barrie știa că în parte obsesia lui era egoistă, fiindcă prezența ei ușura aspectele ce țineau de gospodărie, dar nu se îndoie niciodată

de dragostea lui față de ea.

Panică pură licări pentru o clipă în expresia lui. Spuse înțepat:

— Cred oricum că ar trebui să-ți lași răgaz să ți se liniștească emoțiile. Și ești, cu siguranță, conștientă de faptul că acele condiții pe care le descrii sunt cele *firești* pentru bărbatul acela. Cum ar putea vreodată să-și găsească locul în viața ta?

— E o întrebare care nu-și are rostul, având în vedere că nu s-a pus problema unei căsătorii, nici măcar a unei relații. Vreau să îl văd. Nu vreau să creadă că nu mi-a păsat de el nici măcar cât să merg să văd cum se simte.

— Dacă nu s-a pus deloc problema unei relații, de ce s-ar aștepta să îl vizitezi? A fost doar o misiune pentru el, nimic mai mult.

Barrie își îndreaptă umerii asemenea unui militar, afișă o expresie hotărâtă și ochii i se întunecară de emoție.

— A fost mai mult, spus ea sec, și asta era tot ce avea să menționeze despre ceea ce se întâmplase între ea și Zane. Inspiră adânc și scoase artileria grea. Îmi ești dator, spuse ea, cu privirea ațintită într-a lui. Nu ți-am cerut detalii despre ceea ce s-a întâmplat aici, dar sunt o persoană inteligentă, cu o gândire logică...

— Bineînțeles că da, o întrerupse el, dar nu văd...

— S-a cerut vreo răscumpărare? interveni ea peste întreruperea lui.

Tatăl ei era un diplomat abil, care rareori își pierdea controlul. Dar acum, surprins, îi răspunse cu o privire goală de nedumerire.

— Răscumpărare? repetă el.

Un nou sentiment de disperare i se strânse ca un nod în stomac, întipărindu-se pe fața ei.

— Da, răscumpărare, spuse ea încet. Nu a existat nimic de genul ăsta, nu-i așa? Fiindcă nu bani voia *el*. Vrea ceva de la tine, nu-i așa? Informații. Ori încearcă să te forțeze să i le dai, ori te-ai vârat deja în povestea asta până la gât și te-ai certat cu el. Care din variante?

Experiența lui de diplomat nu reuși nici de data aceasta să-l salveze; preț de o fracțiune de secundă, chipul lui dezvălui vinovăție panicată și consternare, înainte ca expresia lui să se limpezească, înlocuită de o amabilitate diplomată.

— Ce acuzație ridicolă, spuse el calm.

Barrie rămase în fața lui, îngreșoșată de revelație. Dacă răpitorul se folosise de ea ca de o armă pentru a-i forța mâna tatălui ei să-și trădeze țara, ambasadorul ar fi negat cel mai probabil, fiindcă n-ar fi vrut s-o știe îngrijorată, dar nu astfel de sentimente citise pe chipul lui. Ci vinovăție.

Nu se obosi să răspundă negării lui.

— Îmi ești dator, repetă ea. Îi ești dator lui Zane.

Tatăl ei tresări când văzu condamnarea din ochii ei.

— Eu nu văd deloc așa lucrurile.

— Tu ești motivul pentru care am fost răpită.

— Știi că există lucruri pe care nu ți le pot spune, zise el, eliberându-i mâinile și ocolind biroul pentru a se așeza din nou pe scaun, ieșind simbolic din rolul de tată și intrând în cel de ambasador. Dar presupunerea ta e greșită și, desigur, ilustrează cât de zdruncinată ești încă.

Barrie dădu să-l întrebe dacă și Art Sandefer ar fi considerat presupunerea ei atât de greșită, dar nu fu în stare să-și amenințe tatăl. Cu o senzație de greață, se întrebă dacă astfel

devenea trădătoare și ea. Își iubea țara; cum trăise atâta timp în Europa, văzuse și apreciasse diferența majoră dintre Statele Unite și toate celelalte țări din lume. Deși îi plăcea Europa și aprecia în mod deosebit vinul francez, arhitectura germană, ordinea britanică, muzica spaniolă și Italia în general, ori de câte ori punea piciorul în Statele Unite, era impresionată de energia și de bogăția vieții din țara în care chiar și oamenii care erau considerați săraci trăiau bine în comparație cu orice altă țară. Statele Unite nu erau perfecte, nici pe departe, dar aveau ceva special, iar ea își iubea țara.

Păstrând tăcerea, era posibil să o trădeze.

Rămânând acolo, rămânea în pericol. Răpirea ei eșuase o dată, dar asta nu însemna că ei, dușmanul necunoscut și fără chip, nu avea să încerce din nou. Tatăl ei știa cine era el, era sigură. Înțelese rapid ce o aștepta. Avea să fie obligată să rămână exclusiv în incinta ambasadei, urmând a i se permite să iasă numai cu o escortă înarmată. Avea să devină o prizonieră a fricii tatălui ei.

Nu exista de fapt niciun loc unde să fie complet în siguranță, dar, dacă rămânea acolo, nu făcea decât să accentueze pericolul. Și, odată ce se îndepărta de enclava ambasadei, avea șanse mai mari să îl găsească pe Zane, fiindcă influența amiralului Lindley nu putea acoperi orice colțișor și văgăună de pe glob. Cu cât ajungea mai departe de Atena, cu atât influența lui avea să se atenueze.

Își înfruntă tatăl, știind că rupea cu bună știință legăturile strânse care îi uniseră în ultimii cincisprezece ani.

— Mă duc acasă, spuse ea calmă. În Virginia.

Două săptămâni mai târziu, Zane stătea pe veranda din față

a casei părinților lor, cocoțată în vârful muntelui lui Mackenzie, la mică distanță de Ruth, Wyoming. Peisajul era răpitor, o panoramă nesfârșită de munți maiestuoși și văi verzi. Totul aici îi era la fel de familiar ca propriile mâini. Șei, cizme, câteva vite, dar în cea mai mare parte cai. Cărți în fiecare cameră a casei spațioase, pisici ce dădeau târcoale prin hambare și grajduri, răsfățul dulce și autoritar al mamei lui, grija și înțelegerea tatălui lui.

I se mai întâmplase să fie împușcat; fusese tăiat într-o luptă cu cuțite. Suferise o fractură de claviculă, își fisurase coastele, avusese un plămân perforat. Fusese rănit grav și altă dată, dar nu fusese niciodată atât de aproape de moarte. Fusese pe punctul de a sângera până la moarte, zăcând pe fundul bărcii, cu Barrie ghemuită peste el, apăsând șalul pe rană cu fiecare gram din greutatea ei. Rapiditatea ei, hotărârea ei fuseseră un element decisiv. Faptul că Santos îi turnase plasma din recipiente în vene făcuse diferența între viață și moarte. Fusese atât de aproape de moarte, încât îi veneau în minte o duzină de detalii esențiale; dacă vreunul dintre ele ar fi lipsit, ar fi murit.

Fusese neobișnuit de tăcut de când părăsise spitalul naval și se întorsese acasă pentru a-și petrece perioada de convalescență. Nu era vorba că ar fi fost deprimat, ci mai degrabă că avea mult de reflectat, ceea ce nu-i fusese tocmai ușor când practic întreaga familie se simțise obligată să îl viziteze și să se asigure că era relativ bine. Joe venise cu avionul de la Washington pentru a-și vedea rapid fratele mai mic; Michael și Shea îl vizitaseră de mai multe ori, aducându-și și cele două pușlamale de copii; Josh și Loren și cei trei băieți ai lor se opriseră pentru o vizită de un weekend, timpul fiindu-le limitat de munca lui Loren la spitalul din Seattle.

Maris petrecuse o noapte întreagă la volan pentru a fi de față când era adus acasă. Cel puțin fusese în stare să umble singur, chiar dacă foarte încet, altfel probabil că Maris încă ar mai fi fost acolo. Își trăsesese un scaun în fața lui și rămăsese așezată acolo ore întregi, fixându-l cu ochii ei negri, ca și cum i-ar fi putut transfera vitalitate, prin puterea voinței, din corpul ei în corpul lui. Poate chiar asta făcuse. Surioara lui era o zână, avea puteri magice; opera la un alt nivel decât restul oamenilor.

La naiba, chiar și Chance își făcuse apariția. O făcuse prudent, privindu-și mama și sora ca și cum ar fi fost niște bombe gata să-i explodeze în față, dar iată-l acolo, așezat lângă Zane pe verandă.

— Te gândești să îți dai demisia.

Zane nu fu nevoit să se întrebe cum se făcea că Chance îi ghicise gândurile. După ce aproape se snopiseră reciproc în bătaie la paisprezece ani, ajunseseră să aibă o relație specială. Poate era din cauză că avuseseră atâtea în comun, de la materii școlare și fete până la pregătirea militară. Chiar și după atâta timp, Chance era la fel de prudent ca un lup rănit și nu-i plăcea ca oamenii să se apropie de el, dar, chiar dacă opunea rezistență, era neputincios în fața familiei lui. Chance nu cunoscuse în viața lui afecțiunea până când Mary îl adusesse acasă cu ea, iar numerosul și gălăgiosul clan Mackenzie îl dăduse gata. Era amuzant să îl vezi încercând să se împotrivească intimității familiei de fiecare dată când era tras în cerc, fiindcă, în mai puțin de o oră, se dădea întotdeauna bătut. Mary nu îi dădea de ales; nici Maris. După ce îl acceptase ca frate, Zane nici măcar nu recunoscuse vreodată prudența lui Chance. Doar Wolf era dispus să-i ofere fiului său

adoptiv timp să se adapteze – dar chiar și timpul pe care i-l punea el la dispoziție avea o limită.

— Da, spuse Zane într-un final.

— Fiindcă a fost cât pe ce să dai colțul de data asta?

Zane pufni.

— Când a contat asta vreodată pentru vreunul din noi?

Din toată familia, el singur cunoștea detaliile misiunilor lui Chance. Ar fi fost greu de spus care din ei doi era în pericol mai mare.

— Atunci de vină e ultima avansare în grad.

— M-a scos de pe teren, spuse Zane încet. Cu multă grijă, se lăsă pe spate în scaun și își sprijini picioarele încălțate în bocanci pe balustrada verandei. Deși se vindeca repede, două săptămâni jumătate nu erau nicidecum timp suficient pentru a-i permite să-și ignore rana. Dacă doi dintre oamenii mei nu ar fi fost răniți în tâmpenia aia de pe *Montgomery*, nu aș fi putut participa la această ultimă misiune.

Chance știa despre ce tâmpenie era vorba. Zane îi povestise despre ea, iar tâmpenie era cel mai politicos termen pe care îl folosise. Imediat ce își recăpătase cunoștința în spitalul de pe navă, începuse să dea telefoane, inițiind și conducând investigația. Deși Odessa avea să-și revină complet, Higgins avea să fie nevoit să se retragă din motive medicale, cel mai probabil. Era posibil ca gărzile care trăseseră în cei doi ofițeri SEAL să scape de curtea marțială, dacă avocații lor erau foarte buni, dar în cel mai rău caz aveau să fie dați afară din serviciul militar. Rămânea de văzut în ce măsură aveau să fie afectate cariera căpitanului Udaka și cea a căpitanului-comandor Boyd; Zane se concentrase asupra celor care trăseseră, dar efectele indirecte aveau să se resimtă și asupra superiorilor

acestora, ajungând până la căpitan.

— Am treizeci și unu de ani, spuse Zane. Cam asta este limita superioară de vârstă pentru misiuni active. Sunt și al naibii de bun în ceea ce fac, prea bun. Superiorii mei mă tot avansează, apoi îmi spun că am un grad prea înalt pentru a mai participa la misiuni.

— Vrei să te apuci de treabă cu mine? întrebă Chance nepăsător.

Zane se gândise la această posibilitate. Foarte serios. Dar ceva îl tot sâcâia, un gând pe care nu reușea să-l formuleze deslușit.

— Aș vrea. Dacă lucrurile ar sta altfel, aș face-o, dar...

— Ce lucruri?

Zane ridică din umeri. Cel puțin o parte din motivul neliniștii lui putea fi indicată clar.

— O femeie, spuse el.

— O, la naiba! Chance se lăsă pe spate și privi lumea peste vârfurile bocancilor lui. Dacă e o femeie, nu vei reuși să te concentrezi la nimic până nu ți-o scoți din cap. Naiba să le ia de dulcețe mici, spuse el afectuos.

În general, Chance era asediat de femei din toate direcțiile. Nu strica nici faptul că era chipeș de-ți tăia răsuflarea, dar avea și un aer nerușinat și obraznic care le făcea să apară parcă de nicăieri.

Zane nu era sigur că putea să și-o scoată pe Barrie din cap. Nu era sigur că voia s-o facă. Nu se întreba de ce dispăruse fără să-și ia adio și să-i ureze însănătoșire grabnică. Iepurașul și Fantomaticul îi spusese cum fusese târâtă, dând din picioare, țipând și înjurând, și urcată cu forța într-un avion care o dusesse înapoi la Atena, își spuse că tatăl ei, plus politica

de confidențialitate a marinei legată de trupele SEAL o împiedicaseră să afle la ce spital fusese dus.

Îi era dor de ea. Îi era dor de curajul ei, de dârzenia cu care se încăpățânase să facă orice ar fi fost nevoie, îi era dor de seninătatea expresiei ei și de fierbințeala iubirii lor fizice.

O, Doamne, da.

O singură amintire, mai mult decât oricare dintre celelalte, i se întipărise în minte – anume momentul când întinsese mâna spre cureaua lui și spusese în acea șoaptă îndârjită: „Lasă-mă pe mine!”

Înțelesese. Nu doar de ce avusese nevoie să păstreze ea controlul, ci și cât curaj îi trebuise pentru a șterge amintirile neplăcute și a le înlocui cu altele plăcute. Fusese virgină; îi spusese adevărul în această privință. Nu știuse ce să facă și nu se așteptase la durere. Dar îl primise în ea oricum, cu dulceață, fierbinte, lăsându-și corpul zvelt și ferm să alunece în jos peste el și făcându-i țândări controlul, cum nicio altă femeie nu reușise până la ea.

Ar fi putut fi o mică mondenă răsfățată și neajutorată; exact așa ar fi *trebuit* să fie. În schimb, reușise să se descurce excelent într-o situație tensionată și periculoasă, făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a ajuta și nu se plânsese nici măcar o dată.

Li plăcea să fie cu ea, îi plăcea să discute cu ea. Era prea singuratic pentru a accepta cuvântul iubire în legătură cu oricine din afara familiei, dar cu Barrie... era posibil. Voia să petreacă mai mult timp cu ea, să o cunoască mai bine, să lase povestea să-și atingă pe deplin potențialul.

O voia pe ea.

Dar lucrurile trebuiau rezolvate pe rând. Trebuia să-și

recapete forța; în acel moment, putea merge dintr-o cameră într-alta fără ajutor, dar s-ar fi gândit de două ori înainte să pornească spre grajduri singur. Trebuia să decidă dacă avea sau nu de gând să rămână în marină; avea impresia că sosise momentul să meargă mai departe, având în vedere că motivul care îl îndemnase să se înroleze de la bun început îi era refuzat pe măsură ce avansa în grad. Dacă renunța la profesia de luptător SEAL, cum avea să-și câștige existența? Trebuia să decidă, trebuia să-și pună ordine în viață.

Poate că Barrie nici nu era interesată de o relație cu el, deși, după cum îi descrieseră Iepurașul și Fantomaticul plecarea ei, nu credea că așa stăteau lucrurile. Acea zi pe care o petrecuseră făcând dragoste fusese mai mult decât o simplă apropiere fizică, pentru amândoi.

Dar putea fi un lucru dificil să dea de ea. În dimineața aceea, dăduse un telefon la ambasada din Atena. Se prezentase și ceruse să i se facă legătura cu Barrie Lovejoy. Însă ambasadorul William Lovejoy fusese cel care venise să preia apelul, iar conversația nu fusese cordială.

— Nu se pune problema că Barrie nu ar aprecia ceea ce ai făcut, dar sunt sigur că înțelegi că vrea să lase toate aceste lucruri în urma ei. O conversație cu tine i-ar stârni din nou amintirile și ar tulbura-o inutil, spusese ambasadorul cu voce rece, cultivată, cu o dicție impecabilă.

— Asta e părerea ei ori a ta? întrebuse Zane pe un ton de gheață.

— Nu consider că ar conta, răspunsese ambasadorul, apoi închisese.

Zane decise să lase acea problemă deoparte pentru moment. Nu era suficient de în formă cât să ia măsuri în această

privință, așa că avea să aștepte. După ce hotăra ce își dorea să facă, urma să aibă timp berechet să ia legătura cu Barrie, iar acum, că știa că ambasadorul dăduse ordin ca toate apelurile către ea să fie redirectionate spre el, avea să fie pregătit să se sustragă vigilenței tatălui ei.

— Zane, îi strigă mama lui din casă, readucându-l cu gândurile în prezent. N-ai început să te simți obosit?

— Mă simt bine, îi răspuse el.

Era o exagerare, dar nu era excesiv de obosit. Îi aruncă o privire lui Chance și văzu rânjetul de pe fața fratelui său.

— Fiind atât de îngrijorată pentru tine, a uitat de coastele mele fisurate, îi șopti Chance.

— Mă bucur să-ți fiu de ajutor, răspuse Zane tărăgănat. Dar să nu te aștepti să mă arunc în fața gloanțelor de fiecare dată când o încasezi tu.

Întreaga familie găsea caraghios felul în care reacționa Chance la răsfățul și grija lui Mary față de el, ca și cum atenția ei l-ar fi înspăimântat, deși nu reușea niciodată să-i reziste. Chance devenea complet maleabil în mâinile lui Mary, dar, la drept vorbind, toți erau. Crescuseră având un exemplu excelent de urmat în tatăl lor, iar Wolf Mackenzie n-avea decât să mârâie și să bată din picior, că, de regulă, tot Mary era cea care își impunea voința.

— Chance?

Zane își stăpâni rânjetul când Chance se crispă, zâmbetul obraznic dispărându-i fără urmă de pe chip.

— Da, doamnă? răspuse el prudent.

— Continui să-ți înfășori pansamentul elastic peste coaste? Expresia familiară de panică licări în ochii lui.

— Aăă... nu, doamnă.

Ar fi putut să mintă; Mary l-ar fi crezut. Dar niciunul dintre ei nu o mințea niciodată pe Mary, chiar dacă ar fi fost în interesul lor să o facă. Sentimentele micului tiran ar fi fost rănite prea tare dacă ar fi descoperit vreodată că vreunul dintre copiii ei o mințise.

— Știi că ar trebui să porți pansamentul încă o săptămână, spuse vocea din interiorul casei.

Era aproape ca și cum ar fi auzit vocea lui Dumnezeu, doar că această voce era lejeră și dulce și avea un accent specific unui sudist.

— Da, doamnă.

— Hai înăuntru și lasă-mă să mă ocup eu de asta.

— Da, doamnă, spuse Chance din nou, cu vocea marcată de resemnare. Se ridică din balansoar și intră în casă. Când trecu pe lângă Zane, îi murmură: N-a fost suficient să încasezi un glonț. Încearcă altceva.

Capitolul 8

Două luni mai târziu, șeriful Zane Mackenzie stătea gol la fereastra frumoasei căsuțe în stil spaniol, cu două dormitoare, pe care și-o cumpărase în sudul Arizonei. Privea afară deșertul luminat de lună, priveștea trezind în el ceva sălbatic și fierbinte. Pregătirea de luptător SEAL îl învățase să se adapteze la orice mediu, iar climatul fierbinte și uscat nu îl deranja.

Odată ce se hotărâse să renunțe la cariera militară, lucrurile se așezaseră rapid în viața lui. Aflând că intenționa să se retragă din marină, un fost membru al echipei SEAL care făcea parte acum din staff-ul guvernatorului din Phoenix îl

sunase și îl întrebase dacă ar fi interesat să execute ultimii doi ani de mandat ai unui șerif care murise înainte de încheierea acestuia.

La început, Zane fusese surprins și confuz; nu se gândise niciodată să intre în rândul forțelor de ordine. Mai mult, nu știa nimic despre legile statului Arizona.

— Nu-ți face griji în privința asta, spusese prietenul lui, relaxat. Funcția de șerif e una politică, și, de cele mai multe ori, sarcinile sunt în cea mai mare parte administrative. Situația în care te vei afla tu impune o implicare mai directă însă. Câțiva dintre ajutorii de șerif au demisionat, deci vei avea efectiv incomplet până se mai fac angajări, iar cei rămași au să-ți poarte pică al naibii de tare fiindcă nu a fost ales unul dintre ei să execute ultima parte din mandatul șerifului.

— De ce nu? întrebă Zane fără menajamente. Ce nu e în regulă cu ajutorul de șerif?

— Ea e una dintre persoanele care și-au dat demisia. A plecat cu câteva luni înainte de moartea șerifului, s-a angajat în forțele de ordine din Prescott.

— Și niciunul dintre ceilalți nu este potrivit pentru post?

— N-aș spune asta.

— Atunci ce anume ai spune?

— Trebuie să înțelegi, nu prea ai de unde alege aici. Câțiva dintre ajutorii de șerif sunt buni, foarte buni, dar sunt *prea* tineri, nu au suficientă experiență. Există un tip vechi de douăzeci de ani, dar nu e interesat. Și un altul cu experiență de cincisprezece ani care e un ticălos, iar ceilalți îl urăsc din toată inima.

Șerif. Zane reflectase, devenind tot mai tentat de idee. Nu-și făcea iluzii că ar fi fost floare la ureche. Avea să întâmpine

probleme cu veteranul de cincisprezece ani, în cel mai bun caz, și probabil toți ceilalți ajutoari de șerif aveau să se arate rezervați și să opună rezistență la ideea de a fi adus un străin. La naiba, îi plăcea mai mult așa. Treburile prea ușoare nu îl interesau. Prefera oricând o muncă dificilă.

— În regulă, sunt interesat. Ce presupune slujba asta?

— O grămadă de bătăi de cap, în cea mai mare parte. Salariul e decent, programul de lucru e îngrozitor. O parte din district e inclusă într-o rezervație, deci vei avea de-a face cu Biroul Administrativ Indian. Există o problemă mare cu imigranții ilegali, dar asta ține de Serviciul de Imigrare și Naturalizare. În general, nu este o zonă cu o rată a infracționalității ridicată. Nu sunt suficienți oameni.

Așa că iată-l acolo, cu forțele refăcute, stăpân peste o casă și o sută de acri de pământ, proaspăt investit ca șerif. Adusese câțiva cai de la ferma părinților lui din Wyoming. Era o schimbare a naibii de radicală față de marina americană.

Era timpul să se ocupe de Barrie. Se gândise mult la ea în ultimele câteva luni, dar în ultima vreme nu se putea concentra la nimic altceva. Sentimentul de neliniște nu se dădea dus, devenind tot mai puternic. Își pusese resursele la treabă și, spre surprinderea lui, aflase că părăsise Atena la doar o săptămână după ce se întorsese acolo. Locuia în acel moment la reședința particulară a familiei Lovejoy din Arlington, Virginia. Mai mult, luna trecută ambasadorul solicitase pe neașteptate să fie înlocuit și se întorsese și el în Virginia. Zane ar fi preferat ca domnul Lovejoy să fi rămas la Atena, dar prezența lui era o problemă căreia putea să-i facă față.

Indiferent de reacția tatălui ei, Zane era hotărât să o vadă pe Barrie. Rămăsese ceva neterminat între ei, o legătură ce fusese

tăiată brusc în clipa când el fusese împușcat, iar ea fusese forțată să urce la bordul unui avion să se ducă la Atena. Știa că intimitatea fierbinte a acelor ore lungi petrecute împreună ar fi putut fi rezultatul stresului și al apropierii fizice, dar, în acel moment, nu-l interesa nici cât negru sub unghie. Erau alte aspecte la care să se gândească, unele pe care nu le putea ignora. Acesta era și motivul pentru care își luase bilet de avion pentru dimineața următoare, de la Tucson la Washington. Ar fi trebuit să doarmă, dar un gând obsesiv i se agita în minte. Barrie era însărcinată.

Nu știa de ce era atât de convins de acest lucru. Era o bănuială, o intuiție, chiar o concluzie logică. Nu avuseseră la dispoziție niciun mijloc de contracepție; făcuseră dragoste de mai multe ori. Punând toate acestea cap la cap, posibilitatea unei sarcini era reală. El nu credea că era doar o posibilitate însă, ci o certitudine.

Barrie purta în pânțe copilul lui.

Torentul de posesivitate feroce resimțită îl copleși ca un val mareic, măturând din calea sa toate planurile lui prudente. Nu avea să mai treacă prin etapa de descoperire reciprocă, nu avea să-și lase răgaz să se obișnuiască treptat cu ideea unei relații serioase. Dacă era însărcinată, avea să se căsătorească imediat. Dacă lui Barrie nu îi plăcea ideea, avea s-o convingă. Nimic mai simplu.

Era însărcinată. Barrie ținu doar pentru ea acea informație prețioasă, nefiind pregătită s-o împărtășească nimănui, și cu atât mai puțin tatălui ei. Răpirea ei și ceea ce se întâmplase ulterior căscase o prăpastie între ei pe care niciunul nu o putea repara. El era disperat să facă relația lor să fie la fel ca înainte;

nimic altceva nu l-ar fi putut determina să se retragă dintr-un post, un gest care ar fi putut avea repercusiuni grave asupra carierei lui dacă retragerea lui nu ar fi fost pusă pe seama faptului că ea fusese mult prea traumatizată de răpire pentru a mai rămâne în Atena, iar el voia să-i fie alături.

Încercă să nu se gândească la complotul în care era implicat, indiferent despre ce era vorba, fiindcă i se părea prea dureros. O dura îngrozitor gândul că era posibil să fie un trădător. O parte din ea pur și simplu nu putea să creadă așa ceva; era un bărbat de modă veche, un bărbat pentru care onoarea nu era doar o vorbă goală, ci un stil de viață. Nu avea nicio dovadă, doar logica și propriile ei deducții... plus expresia pe care el nu reușise să și-o ascundă pe deplin când îl întrebase direct dacă era implicat în ceva ce ar fi putut duce la răpirea ei.

O dura îngrozitor și faptul că o ținuse departe de Zane. Făcuse câteva investigații după ce ajunsese în Virginia, dar se lovise din nou de un zid de piatră. Nimeni nu era dispus să-i ofere absolut nicio informație despre el. Contactase chiar și sediul central SEAL și fusese din nou refuzată politicos. Cel puțin în ceea ce-i privea pe ofițerii SEAL, exista probabil regula de-a păstra confidențialitatea în privința identității și a localizării membrilor, dată fiind natura sensibilă a unității antitero.

Purta în pânțece copilul lui. Ar fi vrut ca el să știe acest lucru. Nu ar fi așteptat nimic din partea lui, în afară de ceea ce era dispus el să-i ofere, dar ar fi vrut să știe despre copilul lui. Și își dorea cu disperare să-l revadă. Se simțea părăsită, singură și speriată, cu emoțiile învălmășite, și avea nevoie de o oarecare securitate cel puțin în acel aspect al vieții ei. Zane nu era genul de bărbat care să întoarcă pur și simplu spatele

propriului copil și să ignore existența acestuia. Copilul avea să fie o legătură permanentă între ei, ceva pe care se putea baza.

Se îndoia că tatăl ei ar fi devenit mai îngăduitor în privința lui Zane dacă ar fi știut despre copil; posesivitatea lui s-ar fi extins probabil și asupra nepotului, fie el și unul nelegitim.

Tatăl ei avea să ia măsuri pentru a ascunde sarcina ei, și, chiar și după ce avea să se afle, ceea ce era inevitabil, oamenii aveau să presupună că fusese conceput prin viol și aveau să o compătimească și să vorbească despre cât era de curajoasă.

Se gândi că avea să înnebunească. Se refugiase în Virginia, dar tatăl ei o urmase acolo. Intra în panică dacă mergea undeva neînsoțită. Barrie avea propria ei mașină, dar tatăl ei nu-i dădea voie să o conducă; voia ca șoferul lui să o ducă oriunde dorea să meargă. Fusese nevoită să se furișeze până la o farmacie pentru a cumpăra un test de sarcină, deși fusese sigură încă de la bun început că era însărcinată. Testul nu făcuse decât să confirme ceea ce îi spusese deja propriul corp.

Barrie știa că ar fi trebuit să fie îngrijorată și supărată din cauza acestei sarcini neplanificate, dar în acel moment era singurul lucru din viața ei care o făcea fericită. Suferea intens de singurătate; răpirea și orele lungi petrecute în intimitate cu Zane o îndepărtaseră de restul oamenilor din viața ei. Avea amintiri pe care ei nu le puteau împărtăși, gânduri și dorințe pe care nimeni nu le putea înțelege. Zane fusese acolo cu ea; el ar fi înțeles de ce cădea uneori pe gânduri, de ce ezita să vorbească despre acest lucru. Nu era vorba că ar fi vrut să păstreze secretul, căci i-ar fi plăcut să discute cu cineva care să înțeleagă, dar ceea ce trăise alături de Zane era ca o experiență de luptă, formând o legătură unică între oamenii care trecuseră prin ea.

Nu avea să mai poată păstra secretul în privința sarcinii ei pentru mult timp; trebuia să caute pe cineva care să-i acorde îngrijiri medicale prenatale, și toate apelurile telefonice erau acum înregistrate. Presupunea că ar fi putut să se furișeze din nou afară din casă și să folosească un telefon public pentru a-și face programare la doctor, dar a naibii să fie dacă avea să facă așa ceva.

Ajunsesese la capătul răbdării. Era adult și în curând avea să devină mamă. Detesta faptul că relația cu tatăl ei se deteriorase atât de mult încât abia își mai vorbeau, dar nu găsea nicio cale de a îndrepta lucrurile. Câtă vreme exista posibilitatea ca el să fie implicat în activități de trădare, era neputincioasă. Își dorea ca el să-i explice, să-i ofere un motiv plauzibil pentru răpirea ei. Își dorea să nu mai fie nevoită să privească peste umăr de fiecare dată când ieșea din casă; își dorea să nu simtă că avea efectiv *nevoie* să fie păzită. Își dorea să ducă o viață normală. Nu voia să-și crească viitorul copil într-o atmosferă dominată de teamă.

Dar aceasta era atmosfera care plutea în casă. O sufoca. Trebuia să plece, să se îndepărteze de teama obsedantă că, atâta timp cât tatăl ei era implicat în complotul care îi întipărise pe chip o expresie atât de vinovată, ea ar putea fi răpită din nou. Simplul gând îi întorcea stomacul pe dos, iar acum nu-și mai putea permite să-și facă griji doar pentru ea. Trebuia să-și protejeze și copilul.

Oboseala specifică începutului de sarcină o făcuse ca în ultima vreme să doarmă până târziu, dar într-o dimineață se trezi devreme, deranjată de două păsări răgușite ce se luptau pentru teritoriu în copacul din fața ferestrei. Odată ce se trezi, fu cuprinsă în scurt timp de greață și, ca de obicei, țâșni la

baie. Tot ca de obicei, după ce îi trecu episodul de greață matinală, se simți bine. Aruncă o privire pe fereastră la dimineața superbă și își dădu seama că îi era foame, excesiv de foame – pentru prima dată în câteva săptămâni când gândul la mâncare chiar o tenta.

Nu era decât ora șase, prea devreme ca să fi sosit Adele, bucătăreasa. Micul dejun se servea de obicei la ora opt, și de obicei ea se trezea mai târziu. Stomacul îi chiorăi. Nu putea să mai aștepte încă două ore până să mănânce.

Își puse halatul și își încălță papucii de casă, ieșind în liniște din cameră; în capul scărilor se afla dormitorul tatălui ei, și nu voia să-l deranjeze. Mai mult, nu voia ca acesta să i se alăture la masă, fiindcă s-ar fi ajuns la o discuție jenantă în doi. El se străduia să se poarte în continuare ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar ea nu-i putea răspunde ca înainte.

Probabil încă dormea, bănuia Barrie, dar, când ajunsese în capul scărilor, îl auzi spunând ceva ce nu reuși să înțeleagă. Se opri, întrebându-se dacă nu cumva o auzise totuși și o strigase. Apoi îl auzi spunând „Mack” pe un ton tăios și înlemni.

Un fior de gheață îi străbătu tot corpul, și își simți stomacul întorcându-se pe dos. Singurul Mack pe care îl cunoștea ea era Mack Prewett. Dar ce ar fi avut tatăl ei de discutat cu el? Mack Prewett încă se afla în Atena, din câte știa ea, și, cum tatăl ei își dăduse demisia, nu ar fi avut niciun motiv să stea acum de vorbă cu el.

Apoi inima îi tresări violent când o altă posibilitate îi trecu prin minte. Poate că spusese „Mackenzie”, iar ea nu auzise decât prima silabă. Poate vorbea despre Zane. Dacă asculta, poate avea să afle unde era Zane sau măcar cum era Zane. Neavând alte informații despre starea lui, îi venise greu să

creadă asigurarea amiralului Lindley cum că avea să își revină complet. Pentru a putea crede era nevoie de încredere, iar ea nu mai avea încredere nici în amiral, nici în tatăl ei.

Se apropie tiptil de ușă și își lipi urechea de ea.

— ... Să se termine cât mai curând, spuse tatăl ei tăios, apoi tăcu preț de o clipă. Asta nu a făcut parte din înțelegere. Barrie nu ar fi trebuit să fie implicată. Pune-i punct, Mack.

Barrie închise ochii disperată. Fiorul se făcu din nou simțit, chiar mai rece decât înainte. Se scutură înfrigurată și se luptă cu un nou val de greață. Așadar, *era* implicat, împreună cu Mack Prewett. Mack era membru CIA. Era oare agent dublu? Și, dacă da, pentru cine? Situația mondială se schimbase din era Războiului Rece, când liniile fuseseră trasate clar. Între timp, dispăruseră unele națiuni, și altele le luaseră locul. Religia sau banii păreau a fi în prezent forța motoare din spatele celor mai multe conflicte; ce loc ar fi putut avea tatăl ei și Mack Prewett în toate acestea? Ce informații putea deține tatăl ei, la care Mack să nu aibă acces?

Răspunsul îi scăpa. Putea fi orice. Tatăl ei avea prieteni în toate țările din Europa, și putea avea acces la o mare varietate de informații confidențiale. Ceea ce nu înțelegea ea era de ce ar fi fost dispus să vândă asemenea informații; era deja un om bogat. Dar banii, pentru unii oameni, creau o dependență la fel de mare precum drogurile. Oricât ar fi avut, nu le era niciodată de-ajuns; își doreau mai mult, apoi și mai mult, căutând mereu următoarea oportunitate de a câștiga sume uriașe și puterea asociată banilor.

Era oare posibil să se fi înșelat atât de rău în privința lui? Continuase oare să-l privească din perspectiva unui copil, văzând în el doar imaginea paternă, omul care însemnase

securitatea în viața ei, în loc de un om ale cărui ambiții îi pătasera onoarea?

Se întoarse împleticindu-se în dormitor, fără a-i păsa dacă o auzea. Dar probabil era în continuare adânc cufundat în conversație sau poate că nu făcuse chiar atâta zgomot pe cât crezuse, fiindcă ușa lui rămase închisă.

Se ghemui în pat, strângându-se protector în jurul embrionului minuscul din pânțele ei.

Ce anume nu făcuse parte din înțelegere? Răpirea? Trecuseră mai bine de două luni de la acel episod. Apăruse o nouă amenințare de a se folosi de ea pentru a-i forța mâna?

Bâjbâia neajutorată în întuneric cu aceste presupuneri – și detesta acest lucru. Avea impresia că intrase pe un teritoriu complet străin, lipsit de semne după care să se ghideze. Ce ar fi trebuit să facă? Să discute despre suspiciunile ei cu un agent FBI? Nu avea nimic concret pe care să se bazeze, iar de-a lungul anilor tatăl ei își făcuse numeroase relații în FBI; în cine de acolo s-ar fi putut încrede?

Și, mai important, dacă rămânea în acest loc, era în pericol? Poate că presupunerile ei improbabile nu erau deloc improbabile. Văzuse multe în anii petrecuți de tatăl ei în serviciul extern și observase și mai mult de când începuse să lucreze la ambasadă. Se întâmplau adesea lucruri, aveau loc înșelăciuni, apăreau situații periculoase. Luând în considerație răpirea, reacția tatălui ei, iar acum atitudinea lui nerezonabilă privind siguranța ei, nu credea că își putea permite să presupună că totul avea să fie bine.

Trebuia să plece.

Începu agitată să se gândească unde ar putea merge pentru a nu fi găsită ușor și cum ar putea ajunge acolo fără să lase urme

care să-i permită și unui terorist pe jumătate competent să ajungă direct la ea. Între timp, Mack Prewett nu era nicidecum un birocrat doar pe jumătate competent, ci un om înspăimântător de eficient; era ca un păianjen, având o rețea de contacte ce se întindea în toate direcțiile. Dacă își rezerva bilet de avion folosind numele ei adevărat sau dacă achita cu un card, Mack Prewett avea să afle.

Pentru a se ascunde cu adevărat, avea nevoie de bani gheață, o sumă mare. Ceea ce însemna să-și golească în întregime contul bancar. Dar cum ar fi putut face asta fără știrea tatălui ei? Avea să fie nevoită să se furișeze pe fereastră și să meargă pe jos până la cel mai apropiat telefon public pentru a-și chema un taxi.

Poate casa era deja supravegheată.

Gemu și își acoperi fața cu mâinile. O, Doamne, începea să devină paranoică, dar îndrăzneala oare să *nu* fie suspicioasă? După cum subliniase un înțelept, chiar și paranoicii aveau dușmani.

Trebuia să se gândească la copil. Oricât de exagerată ar fi părut o acțiune, trebuia să-și ia toate măsurile de precauție. Dacă era nevoită să se îmbrace în haine de culoare închisă, să se strecoare pe fereastră la orele mici ale dimineții și să se târască pe jos până se îndepărta considerabil de casă... oricât de ridicol ar fi părut, avea s-o facă. În noaptea aceea? Cu cât pleca mai devreme, cu atât mai bine.

În noaptea aceea.

Odată decizia luată, inspiră adânc și încercă să se gândească la detalii. Urma să aibă nevoie de câteva haine. Avea să-și ia carnetul de cecuri și libretul de economii, pentru a-și putea lichida atât contul curent, cât și pe cel de economii. Avea să-și

ia cărțile de credit și să scoată cât de mulți bani putea; punând totul laolaltă, avea să obțină o sumă generoasă, aproape o jumătate de milion de dolari. Cum avea să care cu ea atâția bani? Urma să aibă nevoie de o geantă goală.

Toată povestea începea să i se pară caraghioasă. Cum ar fi putut traversa târâș peluza în întuneric, trăgând două valize după ea?

„Gândește-te!” se mustră singură cu înverșunare. În regulă, nu avea să fie nevoită să-și care nici haine, nici valize. Nu urma să aibă nevoie să ia cu ea decât numerarul disponibil, care era de câteva sute de dolari, carnetul de cecuri, libretul de economii și cărțile de credit, pe care avea să le distrugă după ce își îndeplineau scopul. Putea să-și cumpere haine noi și produse de machiaj, precum și obiectele de primă necesitate, imediat ce se deschidea vreun magazin cu prețuri mici. Putea să-și cumpere vopsea să-și coloreze părul în castaniu, deși doar după ce avea să treacă pe la bancă. Nu voia ca funcționarul de la casierie să o vadă deja deghezată.

Cu buzunarele pline de bani gheață, aveau să i se ofere mai multe opțiuni. Putea să urce într-un tren și să meargă în orice direcție, apoi să coboare înainte de a ajunge la destinația pentru care își cumpăraseră bilet. Apoi putea să-și cumpere o mașină veche și ieftină, să o plătească folosind numerar, și nimeni nu avea să știe în ce direcție urma să meargă mai departe. Pentru orice eventualitate, avea să folosească mașina respectivă doar o zi, apoi s-o schimbe cu una mai bună, plătind din nou cu bani gheață.

Erau măsuri drastice, dar nu imposibile. Încă nu era sigură că nu reacționa ridicol, dar îndrăzneau oare să riște acum, când era posibil ca în joc să fie chiar viața ei și a copilului ei?

„Situatiile desperate impun măsuri desperate.” Cine spusese asta? Poate că vreun revoluționar din secolul al XVIII-lea; dacă așa stăteau lucrurile, înțelegea ce simțise acesta. Trebuia să se facă nevăzută. Avea să-i trimită o carte poștală tatălui ei, înainte de a pleca din oraș, pentru a-l anunța că era bine, dar considerase că era mai înțelept să plece pentru o vreme, altfel el ar fi crezut că fusese răpită din nou și ar fi înnebunit de durere și de groază. Nu îi putea face așa ceva. Încă îl iubea foarte mult, chiar și după tot ce făcuse. Fu lovită din nou de un val de neîncredere și de nesiguranță. I se părea atât de greu de crezut că tatăl ei ar putea să vândă informații unor teroriști, atât de contrar omului pe care îl considerase întotdeauna. Era conștientă că nu toată lumea îl plăcea, dar cea mai gravă acuzație pe care o auzise vreodată îndreptată împotriva lui era că ar fi fost snob, ceea ce recunoștea chiar și ea că era adevărat. Era foarte eficient ca diplomat și ca ambasador, colaborând cu CIA-ul, ceea ce era, desigur, procedura-standard în toate ambasaderele, folosindu-se de poziția socială și de contactele lui pentru a liniști apele de câte ori apărea vreo problemă. Fusese prezentat personal ultimilor șase președinți și existau prim-miniștri care îl considerau prieten. Era acest om un trădător?

Imposibil. Dacă miza nu ar fi fost decât ea, i-ar fi acordat prezumția de nevinovăție.

Dar în joc era și copilul ei, minuscula prezență pe care doar ea o putea detecta. O simțea în sânii ei, care deveniseră atât de sensibili, încât era conștientă în fiecare clipă de ei, și în sensibilitatea și presiunea crescute în partea inferioară a abdomenului ei, provocată de acumularea de lichid amniotic în pânțele și de creșterea fluxului de sânge în zonă. Era o

senzație aproape ca de fierbințeală, ca și cum noua viață ce se forma în ea genera căldură ca urmare a efortului de-a se dezvolta.

Copilul lui Zane.

Ar fi făcut orice, oricât de drastic, pentru a-l ști în siguranță. Trebuia să găsească un loc unde să poată avea parte de îngrijirea prenatală necesară. Avea să fie nevoită să-și schimbe numele, să obțină un nou permis de conducere și un nou card de securitate socială; nu știa cum avea să reușească, dar urma să afle. Existau întotdeauna personaje îndoielnice care îi puteau spune. Permisul de conducere putea fi falsificat, dar cârdul de securitate socială trebuia obținut pe căi legale. Deși se renunța treptat la aceste cârduri, până aveau să dispară complet, toată lumea trebuia să aibă un număr de securitate socială pentru a se putea angaja legal.

Acesta era un alt aspect la care trebuia să se gândească. Ar fi fost o prostie din partea ei să trăiască doar din banii cu care pleca, până i se terminau. Avea să fie nevoită să-și caute un loc de muncă, ceva care să-i asigure un salariu cu care să-și poată oferi un acoperiș deasupra capului și mâncare. Avea diplome în artă și în istorie, dar nu putea să își folosească propriul nume și deci nici acele diplome, pentru a se angaja ca profesoară.

Nu știa care avea să fie situația locurilor de muncă în localitatea în care urma să se stabilească; trebuia să aștepte pur și simplu și să vadă. Nu conta ce avea să facă, să servească la mese sau să lucreze într-un birou, intenționa să accepte orice i se oferea.

Aruncă o privire spre ceas: șapte jumătate. În ciuda nervilor încordați, îi era groaznic de foame acum, atât de tare, încât i se

făcuse rău. Corpul ei de femeie însărcinată avea propriile așteptări, ignorând sentimentele ei nesigure și concentrându-se pe ceea ce era de făcut în acel moment.

Gândul îi aduse un zâmbet pe chip. Era aproape ca și cum copilul ar fi dat deja dintr-un picior minuscul, cerând ceea ce voia.

Își apăsă blând mâna pe abdomen, simțind o ușoară fermitate care sigur apăruse de curând.

— Bine, îi șopti ea. Am să-ți dau de mâncare.

Făcu duș și se îmbracă, pregătindu-se sufletește să dea ochii cu tatăl ei fără a se trăda cu nimic. Când intră în sala pentru micul dejun, el ridică privirea cu o expresie de încântare, temperată rapid de prudență.

— Ei bine, e o plăcere să mă pot bucura de compania ta, spuse el, plin de ziar și punându-l deoparte.

— M-au trezit niște păsări, spuse ea, îndreptându-se spre bufet pentru a se servi cu șuncă și ouă.

Se strădui să-și înăbușe greața stârnită de vederea cârnaților și se răzgândi în privința ouălor, alegând în schimb pâine prăjită și fructe. Spera că acestea aveau să fie suficiente pentru a satisface micuța creatură lacomă.

— Dorești cafea? o întrebă tatăl ei când se așeză.

Avea deja carafa de argint în mână și era pregătit să toarne.

— Nu, astăzi nu, se grăbi ea să spună, când stomacul ei se contractă amenințător. Am băut prea multă cafeină în ultima vreme, așa că încerc să mai reduc din ea. Era o minciună sfruntată. Renunțase la orice băutură ce conținea cafeină încă de când bănuise că era posibil să fie însărcinată, dar organismul ei încă părea să o avertizeze să stea departe de cafea. Am să beau suc de portocale.

Deocamdată, sucul nu-i întorcea stomacul pe dos.

Barrie se concentrează asupra mâncării, răspunzând politicos încercărilor lui de a face conversație, dar nu găsi în ea forța de a se implica din suflet într-o discuție cu el, așa cum ar fi făcut altădată. De-abia putea să-l privească, de teamă că sentimentele i s-ar fi citit limpede pe chip. Nu voia să-l pună și mai mult în alertă.

— Eu iau prânzul cu congressmanul Garth, îi spuse el. Tu ce planuri ai pentru azi?

— Niciunul.

Planurile ei erau pentru la noapte.

Tatăl ei păru ușurat.

— Ne vedem după-amiază, atunci. Am să-mi conduc singur mașina, așa că Poole va fi disponibil dacă decizi totuși să mergi undeva.

— În regulă, spuse ea.

Nu ripostă fiindcă oricum nu intenționa să meargă nicăieri.

După plecarea tatălui ei, își petrecu ziua citind și trăgând câte un pui de somn ocazional. Acum, că se hotărâse să plece, se simțea mai împăcată. Ziua următoare avea să fie extenuantă, așa că trebuia să se odihnească acum, cât încă putea.

Tatăl ei se întoarse la jumătatea după-amiezii. Barrie era în camera de zi, ghemuită cu o carte. Ridică privirea când intră tatăl ei și remarcă imediat cum expresia lui istovită de îngrijorare se atenuă când o văzu.

— A fost plăcut prânzul? întrebă ea, fiindcă așa ar fi procedat înainte.

— Știi cum sunt treburile astea politice, spuse el.

Altădată s-ar fi așezat și i-ar fi povestit totul, dar de data

aceasta evită elegant să îi dea detalii. Senatorul Garth făcea parte din mai multe comisii importante privind securitatea națională și afacerile externe. Înainte ca Barrie să mai apuce să-l întrebe ceva, tatăl ei se retrase în biroul lui, închizând ușa în urma lui. Înainte obișnuia să lase întotdeauna ușa deschisă, ca pe o invitație pentru Barrie de a veni să-l vadă oricând dorea. Întristată, Barrie privi ușa închisă, apoi își îndreptă iar atenția spre cartea ei.

Soneria de la intrare o făcu să tresară. Puse cartea deoparte și se duse să răspundă, uitându-se prudent pe vizor înainte de a deschide ușa. În fața ei stătea un bărbat înalt, cu părul brunet.

Inima îi tresări violent și fu cuprinsă de un val de amețeală. În spatele ei, îl auzi pe tatăl ei ieșind din birou.

— Cine este? întrebă el tăios. Lasă-mă pe mine să răspund.

Barrie nu spuse absolut nimic. Deschise larg ușa și ridică privirea spre ochii reci, de un albastru-cenușiu, ai lui Zane. Inima îi bubuia atât de tare, încât de-abia putea respira.

Privirea lui tăioasă îi studie corpul din cap până în picioare, apoi se opri asupra chipului ei.

— Ești însărcinată? întrebă el încet, pe un ton jos, ca tatăl ei să nu audă, deși se apropia rapid.

— Da, șopti ea.

Zane aprobă cu o mișcare scurtă din cap, ca pentru a arăta că orice comentariu era de prisos.

— Atunci ne vom căsători.

Capitolul 9

Tatăl ei ajunsese la ei și o împinse pe Barrie deoparte.

— Tu cine ești? întrebă el, păstrând același ton tăios.

Zane îl studie rece pe bărbatul care avea să-i devină socru.

— Zane Mackenzie, răspunse într-un final, după ce își încheie examinarea.

Fața lui bronzată era impasibilă, dar în ochii lui licărea ceva pătrunzător ce o făcu pe Barrie să conștientizeze cât de periculos putea fi acel bărbat. Gândul nu o înspăimântă; date fiind circumstanțele, acea calitate era exact ceea ce îi trebuia ei.

William Lovejoy fusese alarmat, dar acum fața îi deveni pământie, iar expresia îi încremeni. Spuse înțepat:

— Sunt sigur că înțelegi că nu e bine pentru Barrie să te revadă. Încearcă să lase acel episod în urmă...

Zane își desprinse privirea de pe Lovejoy, mutând-o asupra lui Barrie, care tremura vizibil, fixându-l cu ochi verzi rugători. Nu își dăduse seama cât de verzi erau ochii ei – verzi ca adâncul pădurii – sau cât de expresivi. I se păru nu că îl ruga să se poarte frumos cu tatăl ei, ci mai degrabă că îi cerea ajutorul, în legătură cu un anumit lucru. Instinctele lui războinice fură stârnite, simțurile ridicându-se la următorul nivel de acuitate. Nu știa exact ce anume îi cerea Barrie, dar avea să afle, imediat ce rezolva situația de moment. Sosise timpul să-l anunțe pe fostul ambasador care era exact poziția lui.

— Ne căsătorim, spuse el, continuând s-o privească pe Barrie, și întrerupse astfel explicația neobosită a ambasadorului cum că ar fi fost mai bine dacă ar fi plecat imediat.

Vocea lui de oțel, care obținuse instant atenția celor mai mortali luptători de gherilă din lume, răsună tăios peste explicația pompoasă și condescendentă a lui Lovejoy.

Ambasadorul tăcu, și o expresie de panică îi apărură pentru o clipă pe chip. Apoi spuse:

— Nu vorbi prostii, spuse el pe un ton tensionat. Barrie n-o să devină soția unui marinar care se crede special doar fiindcă e un asasin profesionist.

Privirea calmă a lui Zane se mută de la Barrie la tatăl ei și căpătă o răceală polară, albastrul pălind într-un cenușiu ce strălucea ca niște așchii de gheață. Lovejoy făcu fără să vrea un pas în spate, fața devenindu-i din pământie albă ca varul.

— Barrie, te căsătorești cu mine? întrebă Zane, păstrându-și privirea ațintită asupra lui Lovejoy.

Privirea lui Barrie alunecă de la el la tatăl ei, care se crispă, așteptându-i răspunsul.

— Da, spuse ea, cu mintea gonindu-i nebunește. Zane.

Nu avea să se întrebe ce miracol îl adusesse acolo, dar era atât de disperată, încât ar fi acceptat căsătoria cu el și dacă nu l-ar fi iubit. Zane era luptător SEAL; dacă cineva îi putea oferi siguranță în fața dușmanului necunoscut care îl înspăimânta atât de tare pe tatăl ei, el era acela. Era însărcinată cu copilul lui, și, evident, această, posibilitate fusese ceea ce îl determinase să vină în Virginia să o caute. Era un bărbat care își lua în serios responsabilitățile. Ar fi preferat ca el să țină la ea la fel de mult cum ținea ea la el, dar avea să accepte bucuroasă ceea ce i se oferea. Știa că Zane era atras de ea; dacă nu ar fi fost, n-ar fi rămas însărcinată.

Tatăl ei tresări înfiorat când îi auzi răspunsul. Întorcându-se pe jumătate spre ea, spuse implorator:

— Scumpo, nu vrei să te căsătorești cu cineva ca el. Tu ai avut întotdeauna parte de tot ce e mai bun, iar el nu-ți poate oferi așa ceva.

Îndreptându-și umerii, Barrie spuse:

— Am să mă căsătoresc cu el – cât de curând posibil.

Văzând expresia ei neînduplecată, tatăl ei îl privi pe Zane.

— N-ai să vezi niciun bănuț din moștenirea ei, spuse el cu o voce plină de venin.

— Tată! strigă Barrie șocată.

Avea propriii ei bani, moșteniți de la mama și de la bunicii ei, deci nu-și făcea griji că avea să rămână nevoiașă chiar dacă bărbatul își ducea la îndeplinire amenințarea; ceea ce o dură era faptul că fusese în stare să o amenințe cu așa ceva, că voia să încerce să saboteze viitorul ei cu Zane într-o asemenea manieră fățișă și ofensatoare.

Zane ridică din umeri.

— Bine, spuse el cu o blândețe înșelătoare. Barrie auzi vibrația de oțel pur ascunsă în tonul lui calm, neutru. Fă ce vrei cu banii tăi, nu mă interesează nici cât negru sub unghie. Dar ești naiv dacă ți-ai închipuit că poți s-o ții lângă tine tot restul vieții. N-ai decât să te porți ca un ticălos și să ajungi să nu-ți cunoști nepoții, dacă vrei, dar nimic din ceea ce spui nu va schimba lucrurile.

Lovejoy rămase neclintit, tras la față de durere. Neliniștea îi întunecă ochii când își întoarse privirea spre fiica lui.

— Nu face asta, o imploră el cu voce tremurătoare.

Acum fu rândul ei să se crispeze, căci, în ciuda a tot ce se întâmplase, detesta să îl rănească.

— Sunt însărcinată, șopti ea, îndreptându-și umerii și pregătindu-se sufletește pentru orice alte lucruri dureroase pe care ar fi putut să i le spună. Și ne vom căsători.

Tatăl ei se clătină pe picioare, năucit de anunțul ei. Barrie nu ar fi crezut că era posibil să devină și mai alb, dar așa se

întâmplă.

— Poftim? croncăni el. Dar... dar ai spus că nu ai fost violată!

— Nu a fost, replică Zane.

Vocea lui avea un ton subtil cald, tărăgănat, foarte masculin.

Privirile li se întâlneau. Barrie îi zâmbi melancolic.

— Nu am fost, confirmă ea și, în ciuda a ceea ce se petrecea, o lumină caldă îi inundă chipul.

Tatăl ei rămase fără cuvinte. Îi privi cu gura căscată preț de o clipă, nereușind să facă față acelei întorsături de situație. Apoi un val roșu de furie îi urcă în obraji, alungând paloarea.

— Nenorocitul! strigă el găuit. Ai profitat de ea când era vulnerabilă...

Barrie îl prinse de braț și îl smuci spre ea.

— Încetează! țipă ea, cu tot corpul ei zvelt tensionat de furie. Nervii ei fuseseră în piuneze încă de dimineață, iar această confruntare nu făcea decât să agraveze situația. Apariția neașteptată a lui Zane, deși aproape o îmbăta de fericire, reprezenta un alt șoc pentru mintea ei, și ajunsese la capătul răbdării. Dacă cineva a profitat, eu am fost aia. Dacă dorești detalii, ți le voi oferi, dar nu prea cred că vrei cu adevărat să le știi!

Îi stătea pe limbă să-l întrebe dacă își închipuia că putea s-o păstreze virgină pentru totdeauna, dar se stăpâni, lăsând cuvintele nerostite. L-ar fi rănit prea tare și, odată ce ar fi spus acele vorbe, nu ar mai fi putut niciodată să le retragă. Tatăl ei o iubea, poate prea mult; teama de a nu o pierde stătea la baza izbucnirii lui furioase. Și, în ciuda a tot ce se întâmplase, îl iubea și ea la rândul ei. Durerea se coagula în ea când îl privi sever, renunțând la orice urmă ele prefăcătorie.

— Știu, șopti ea. Înțelegi? Știu. Știu de ce erai atât de paranoic de fiecare dată când ieșeam din casă. *Trebuie să plec.*

Tatăl ei inspiră șuierat, șocul smulgându-i și ultimele rămășițe de control. Nu reuși să-i susțină privirea arzătoare și și-o feri pe a lui.

— Ai grijă de ea, îi spuse lui Zane cu voce înfundată, apoi se întoarse rigid în biroul lui.

— Asta și am de gând. Odată rezolvată acea problemă, deabia dacă îi mai aruncă o privire dușmanului care se retrăgea. Privirea lui se opri asupra lui Barrie, și un zâmbet lent, năucitor, îi apărură pe buze. Du-te să-ți faci bagajele, îi spuse.

Plecară în mai puțin de o oră.

Barrie se întoarse grăbită în dormitorul ei și își umplu geamantanele, lăsând deoparte rochiile de seară și costumele de designer în favoarea unor ținute mai practice. Fusta de bumbac până la glezne pe care o purta deja era destul de confortabilă pentru drum; își trase o cămașă de mătase peste bluza fără mâneci de pe ea și gata. Orice fărâmă de instinct din ea îi striga să se grăbească.

Trase geamantanele până în capul scărilor. Nu i se păru prea greu, fiindcă toate erau pe roți, dar, când o văzu Zane, își părăsi locul de lângă ușă și urcă scările sărind câte două trepte odată.

— Nu ridică alea, îi porunci el, luând gențile din mâinile ei. Ar fi trebuit să mă chemi.

Tonul lui era același pe care îl folosisese pentru a da comenzi echipei lui, dar Barrie era prea agitată pentru a purta acea bătălie cu el acum. Zane ridică toate cele trei valize cu o ușurință ce o făcu pe Barrie să clipească surprinsă și începu să

coboare scările. Barrie alergă după el.

— Unde mergem? Călătorim cu avionul sau cu mașina?

— În Las Vegas. Cu avionul.

— Ai luat deja biletele? întrebă ea surprinsă.

Zane se opri și îi aruncă o privire peste umăr, arcurile întunecate ale sprâncenelor lui ridicându-se milimetric.

— Bineînțeles, spuse el și continuă să coboare scările.

O asemenea siguranță și încredere în propria persoană erau intimidante. Barrie se întrebă pentru o clipă în ce naiba se băga. Devenea din ce în ce mai conștientă de cât de mult ținea Zane Mackenzie să păstreze controlul, asupra propriei persoane și asupra a tot ceea ce se afla în jurul lui. Era posibil să nu reușească niciodată să străpungă acea barieră. „Doar în pat.” Amintirea o străbătu furtunos, aducând în obraji ei un val de roșeață ce nu se datora agitației fizice. Atunci își pierduse controlul, iar rezultatul... îi tăiase răsuflarea.

— La ce oră decolează avionul? se grăbi din nou să-l ajungă din urmă. Vom avea timp să trecem pe la bancă? Trebuie să-mi lichidez conturile...

— Poți să ți le transferi la o bancă locală după ce ajungem acasă.

În timp ce Zane îi duse bagajele la mașina închiriată cu care venise, Barrie porni spre birou și bătu ușor în ușă. Nu primi niciun răspuns; după o clipă, deschise totuși ușa. Tatăl ei era așezat la birou, cu coatele sprijinite pe masă și cu fața îngropată în mâini.

— La revedere, tati, spuse ea încet.

El nu răspunse, dar îi văzu mărul lui Adam ridicându-se și coborând când înghiți nodul din gât.

— Am să te anunț unde sunt.

— Nu, spuse el, cu vocea găuită. Să nu faci asta. Ridică fruntea. Privirea îi era neliniștită. Nu încă. Așteaptă... așteaptă o vreme.

— Bine, șopti ea, înțelegând dincolo de cuvinte.

Era mai sigur pentru ea așa. Probabil suspecta că linia telefonică era spionată.

— Scumpo, eu... Se întrerupse și înghiți un nou nod din gât. Vreau doar să fii fericită – și în siguranță.

— Știu.

Își simți obrajii umezindu-se și își șterse lacrimile ce șiroiau pe ei.

— Nu e genul de bărbat pe care mi l-am dorit pentru tine. Ofițerii SEAL sunt – ei bine, nu contează. Oftă. Poate că el *chiar* poate să aibă grijă de tine. Așa sper. Te iubesc, scumpo. Ai fost centrul vieții mele. Știi că nu am vrut niciodată să...

Se opri, incapabil să continue.

— Știu, spuse ea din nou. Și eu te iubesc.

Închise încet ușa și rămase cu capul aplecat. Nu îl auzise venind, dar, brusc, Zane era lângă ea, petrecându-și brațul în jurul taliei ei și trăgând-o după el la mașină. Nu o întrebă nimic, ci se mulțumi să-i deschidă portiera și să o ajute să intre, apoi închise ușa cu o hotărâre nestrămutată.

Barrie rămase foarte tensionată pe toată durata drumului până la aeroport, privind traficul ce zumzăia în jurul lor.

— O vreme, nu vom avea mai multă intimitate de atât, spuse Zane, conducând cu pricepere mașina prin nebunia traficului de la ora de vârf. Ce-ar fi să-mi spui ce se petrece?

Își pusese o pereche de ochelari de soare, care îi ascundeau ochii de Barrie, dar nu avea nevoie să îi vadă pentru a ști cât de rece și de detașată era expresia lor.

Ridică bărbia și privi drept în față, gândindu-se cât de mult aduceau sugestiile lui cu niște ordine. Nu avea să-i fie ușor să-i spună, dar Zane trebuia să știe totul. Avea nevoie de protecția lui, cel puțin cât timp îi purta în pânțece copilul. Nu avea să fie în gardă dacă nu știa că exista un pericol real. Trebuia să fie sinceră cu el.

— Vreau să știi că unul dintre motivele pentru care am acceptat să devin soția ta e faptul că ești ofițer SEAL. Dacă... apare vreun... pericol, tu vei ști ce să faci.

— Ce fel de pericol?

Păstră un ton neutru, aproape dezinteresat. Barrie își spuse că, dată fiind natura profesiei lui, pericolul era ceva atât de obișnuit pentru el, încât constituia regula mai degrabă decât excepția.

— Cred că e posibil ca răpitorii să încerce din nou. Iar acum nu sunt singura pentru care trebuie să-mi fac griji.

Preț de o clipă, își duse fără ca măcar să-și dea seama mâna peste partea inferioară a abdomenului – gestul instinctiv al femeilor însărcinate de a proteja copilul ce creștea acolo, ca pentru a se reasigura că era bine.

Zane aruncă o privire în oglinda retrovizoare, studiind calm traficul din jurul lor. După o clipă de reflecție, trecu direct la miezul problemei.

— Ai anunțat FBI-ul? Poliția?

— Nu.

— De ce nu?

— Fiindcă mi-e foarte teamă că s-ar putea să fie implicat și tatăl meu, spuse ea, aproape sufocându-se cu acele cuvinte.

Zane se uită din nou în oglinda retrovizoare.

— În ce fel?

Părea atât de al naibii de detașat. Barrie își strânse pumnii, hotărâtă să-și păstreze controlul. Dacă el putea să se stăpânească atât de bine, reușea și ea. Se forță să își păstreze vocea fermă.

— Motivul răpirii nu a fost obținerea unei recompense, deci probabil vor să-i smulgă anumite informații. Nu văd ce altceva ar *putea* fi.

Zane rămase tăcut pentru o clipă, făcând slalom cu abilitate prin încâlceala de mașini. Barrie aproape îi putea auzi mintea rece și logică analizând ramificațiile afirmației ei. În cele din urmă, spuse:

— Probabil că tatăl tău e afundat până la gât în asta, altfel ar fi apelat chiar el la FBI. Ai fi fost dusă într-o locație sigură și înconjurată de un zid de agenți.

Zane ajunsese exact la aceeași concluzie ca ea. Ceea ce nu o făcea să se simtă mai bine:

— De când ne-am întors în Virginia, s-a dovedit imposibil. Nu-mi dă voie să ies din casă neînsoțită și supraveghează toate apelurile telefonice. Întotdeauna a fost protector, dar nu chiar așa. Inițial, am crezut că exagerează din cauza a ceea ce s-a întâmplat la Atena, dar, când m-am gândit mai bine, mi-a dat seama că amenințarea încă există. Își înghiți nodul din gât. Mă hotărâsem să plec pe furiș în noaptea asta și să dispar o vreme.

Dacă Zane ar mai fi așteptat o zi, ea ar fi apucat să plece. El nu ar fi știut unde să o caute, iar ea nu ar fi avut cum să-l contacteze. Ochii i se umplură de lacrimi la acest gând. Dumnezeuule mare, cât de puțin lipsise.

— Ține-te bine, spuse el, apoi smuci volanul spre dreapta, tăind o bandă de trafic și forțând mașina să vireze brusc pe o altă stradă.

Cauciucurile scrâșniră și aerul se umplu de claxoane. Chiar dacă fusese avertizată, Barrie de-abia apucă să se pregătească și simți centura strângându-se peste ea cu o smucitură.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea, chinându-se să se îndrepte și să reducă strânsoarea sufocantă a centurii de siguranță.

— E posibil să fi fost urmăriți. Nu voiam să-mi asum niciun risc.

Alarmată, Barrie se răsuci pe banchetă, zgâindu-se la mașinile ce treceau prin intersecție în spatele lor, încercând în van să identifice vreun chip familiar sau vreun vehicul făcând un efort vizibil să taie traficul și să-i urmărească. Traficul părea să se desfășoare normal.

— Doi bărbați caucazieni, pe la treizeci sau patruzeci de ani, ambii purtând ochelari de soare, spuse Zane, fără urmă de emoție, ca și cum ar fi discutat despre norii de pe cer.

Barrie își aminti acest calm al lui aproape supranatural. În Benghazi, cu cât situația devenise mai tensionată, cu atât el se dovedise mai calm, complet lipsit de emoții. Dacă Zane făcuse ceea ce făcuse, atunci fusese sigur că erau urmăriți. Barrie își simți stomacul întorcându-se pe dos și se luptă cu o senzație bruscă de greață. A bănui că era în pericol era una, însă a ști sigur acest lucru era cu totul altceva.

Apoi mintea ei desluși ceea ce spusese Zane.

— Caucazieni? repetă ea. Dar...

Se întrerupse fiindcă, desigur, avea logică. Ea căutase fără să știe chipuri de libieni, dar ar fi trebuit să țină cont de faptul că acest nod gordian de intrigă implica atât libieni, cât și oamenii loiali ai lui Mack Prewett; date fiind resursele lui, trebuia să fie suspicioasă în privința oricui, nu doar cu persoanele din Orientul Mijlociu. Negri, albi sau orientali, nu

putea să aibă încredere în nimeni – cu excepția lui Zane.

— Având în vedere că știu în ce mașină suntem, va trebui să scăpăm de ea. Zane viră din nou, de data aceasta fără manevre bruște, dar și fără a semnaliza sau a încetini mai mult decât era necesar. Am să dau un telefon, și va veni cineva să se ocupe de mașină. Noi vom fi duși la aeroport cu un alt vehicul.

Barrie nu îl întrebă pe cine avea să sune; zona forfotea de personal militar din toate domeniile. Cineva în uniformă albă avea să vină după mașină pentru a o duce înapoi la firma de închirieri. Până atunci, ea și Zane aveau să fie deja în drum spre Las Vegas.

— Au să reușească să mă găsească oricum, spuse ea, gândindu-se la biletul de avion pe numele ei.

— Într-un final. Le va lua ceva timp însă. Avem o marjă de timp considerabilă.

— Poate nu. Își mușcă buza. L-am auzit accidental pe tatăl meu discutând cu Mack Prewett azi-dimineață. Mack e angajat CIA, e șeful adjunct al biroului local din Atena. Tatăl meu i-a spus că vrea să pună capăt poveștii, că nu a intenționat niciodată să fiu și eu implicată.

Zane ridică din sprâncene.

— Înțeleg.

Barrie presupuse că el chiar înțelegea. Dacă tatăl ei ar fi colaborat cu CIA-ul la ceva legitim, ar fi putut s-o protejeze prin mijloace legale. Implicarea lui Mack Prewett schimba regulile. El avea acces la informații inaccesibile oamenilor obișnuiți. Deși CIA-ul nu opera în interiorul Statelor Unite, tentaculele de influență ajungeau departe. Dacă Mack voia să știe dacă urcase la bordul vreunui avion cu decolare de pe oricare dintre aeroporturile majore din zonă, avea să obțină

acea informație în câteva minute.

— Dacă i-a dus capul să-și noteze numărul de înmatriculare de la mașină, vor afla numele meu în foarte scurt timp, spuse Zane. Dacă n-au notat numărul, nu vor avea habar cine sunt. Oricum ar fi, e prea târziu să ne batem capul cu asta acum. Poate îl au, poate nu, dar nu e nevoie să ne schimbăm planurile pentru viitorul apropiat. Zburăm la Las Vegas și scăpăm de ei acolo, cel puțin pentru o vreme.

— Cum vom scăpa de ei? Dacă Mack are acces la documentele tale...

— M-am retras din armată. Nu mai sunt ofițer SEAL.

— O, spuse ea cu vocea lipsită de vreo inflexiune.

Se chinui să se adapteze acestei noi schimbări. Deja începuse să-și imagineze și să se pregătească sufletește pentru viața care o aștepta ca soție a unui ofițer militar, cu toate mutările frecvente pe care le presupunea și cu intrigile politice. Nu ar fi fost foarte diferită de viața la ambasadă, doar la un alt nivel. Acum își dădu seama că habar nu avea ce fel de viață îi aștepta.

— Și-atunci ce vom face? întrebă ea.

— Am acceptat un post de șerif într-un district din sudul Arizonei. Șeriful a murit în timpul mandatului, așa că guvernatorul m-a desemnat pe mine să-i închei mandatul. Mai sunt doi ani până la alegeri, așa că vom sta în Arizona cel puțin doi ani, poate chiar mai mult.

Șerifi Asta da, surpriză! Iar tonul relaxat pe care îi comunicase acest lucru nu făcea decât să-i accentueze senzația că era ceva de-a dreptul ireal. Se strădui să se concentreze asupra a ceea ce era important acum.

— Locul tău de muncă e irelevant, spuse ea, cât de ferm

reuși. Pregătirea ta e cea care contează.

Zane ridică din umeri și îndreptă mașina spre intrarea într-o parcare supraetajată.

— Înțeleg. Vocea lui rămase seacă, fără pic de emoție. Ai acceptat să te căsătorești cu mine fiindcă ai considerat că voi fi capabil să te protejez.

Coborî fereastra și se aplecă în afară pentru a lua biletul de la automat. Bariera roșie se ridică, iar el merse mai departe.

Barrie își împreună degetele. Valul inițial de fericire fusese înlocuit de îngrijorare. Zane venise după ea, era adevărat, și o ceruse de soție, dar poate se înșelase în privința atracției dintre ei. Se simțea smulsă din rădăcini și dezechilibrată. Zane nu părea deosebit de fericit să o vadă, dar, pe de altă parte, ea tocmai îi aruncase în brațe o problemă imposibil de ignorat. Avea să devină soț și tată în foarte scurt timp și, pe lângă toate acestea, trebuia să o protejeze pe ea – și copilul – de un dușman necunoscut. Nici măcar nu o sărutase, își dădu ea seama, simțindu-se pe punctul de a izbucni în lacrimi, și fu oarecum surprinsă să constate că se gândea la așa ceva într-un asemenea moment. Dacă Zane avea dreptate și cineva îi urmărise, atunci pericolul era chiar mai serios decât se temuse ea. Cum putea să-și facă griji din pricina motivelor care îl determinau să o ia de soție? În fond, siguranța copilului era unul dintre motivele pentru care acceptase și ea să se căsătorească cu *el*.

— Vreau să ai grijă de copilul nostru, spuse ea încet. Există și alte motive, dar ăsta e principalul.

Sentimentele pe care le nutrea ea față de el erau un aspect de care ar fi putut să se ocupe și singură; dar nu era dispusă să-și asume acest risc și în ceea ce privea siguranța copilului ei.

— Unul al naibii de important. Și ai dreptate. Îi aruncă o privire rapidă, parcând mașina pe un loc de la nivelul trei. Nu am să permit nimănui să vă facă rău, nici ție, A nici copilului.

Își scoase ochelarii și coborî din mașină aruncându-i un scurt „Așteaptă aici”, apoi porni cu pași mari spre un telefon public. Când ajunse la el, formă un număr din mai multe cifre, apoi se întoarse astfel încât să aibă sub ochi mașina și pe Barrie în vreme ce vorbea.

Barrie își simți nervii încordați și mușchii stomacului ei se contractară când îl privi din celălalt capăt al parcării. Chiar avea de gând să se căsătorească cu acest bărbat. Părea mai înalt decât și-l amintea, ceva mai zvelt, deși umerii îi erau atât de lați, încât forțau cusăturile cămășii lui albe de bumbac. Părul lui negru era o idee mai lung, observă ea, dar bronzul îi rămăsese la fel de închis. În afară de faptul că slăbise puțin, nu arăta nicidecum ca un om care fusese împușcat cu doar vreo două luni în urmă. Constituția lui fizică era intimidantă; *el* era intimidant. Cum fusese în stare să uite? Își amintise doar politețea lui, pasiunea, grija tandră pe care i-o acordase, dar nu se folosise de nicio armă în afară de mâinile lui goale pentru a ucide acel paznic. Chiar dacă își adusese aminte de cât de letale îi erau abilitățile și plănuse să le folosească în avantajul ei, uitase cumva că aceste abilități erau o parte considerabilă din el, nu o calitate pe care o putea solicita doar atunci când avea nevoie de ea, ca apoi s-o arunce undeva într-un colț, imediat ce nevoia dispărea. Avea să se confrunte cu această parte din el în mod regulat și trebuia să-l accepte așa cum era. Zane nu era, și nici nu avea să devină vreodată, o pisică blândă de casă.

Îi plăceau pisicile de casă, dar nu voia ca el să devină una,

își dădu ea seama.

Simți un nou șoc, de data aceasta provocat de autodescoperire. A avea nevoie de siguranță acum, din cauza copilului, dar nu voia să fie în permanență cocoloșită și protejată. Acel episod înfiorător din Benghazi îi arătase că era mai rezistentă și mai competentă decât și-ar fi imaginat vreodată, în moduri pe care nu le conștientizase. Tatăl ei i-ar fi acordat binecuvântarea dacă s-ar fi căsătorit cu un tânăr viitor ambasador, dar ea nu asta voia. Ea își dorea o doză de sălbăticie în viața ei, iar Zane Mackenzie avea să i-o asigure. În pofida tendinței lui înnebunitoare de a deține controlul, era feroce și neîmblânzit. Nu avea doar o vână de sălbăticie, ci așa era el până în străfunduri.

Tensiunea dintre ei o înspăimânta. Visase că Zane avea să o găsească și să o întâmpine cu brațele deschise, că ea urma să se arunce în brațele lui, iar, când îi deschisese ușa, mai devreme în acea zi, se așteptase ca o neghioabă ca visul să se transpună în realitate. Însă realitatea era mult mai complicată decât visurile.

Adevărul era că nu se cunoșteau decât de douăzeci și patru de ore, în total, și cea mai mare parte din acele douăzeci și patru de ore se scurseseră cu două luni în urmă. În acele ore făcuseră dragoste cu o pasiune neîmblânzită, dogoritoare, iar el o lăsase însărcinată, dar timpul petrecut împreună rămânea același.

Poate că avusese o relație cu altcineva, dar simțul responsabilității îl îndemnase să o caute și să afle dacă partidele lor de amor se lăsaseră cu consecințe. Era genul care ar face așa ceva, își dădu ea seama; genul care să-i întoarcă spatele unei prietene, poate chiar unei logodnice, pentru a-și

asuma responsabilitatea pentru copilul lui.

Se simți din nou lovindu-se dureros de zidul de cărămidă al ignoranței; nu știa nimic despre viața lui personală. Dacă ar fi știut ceva despre familia lui, despre locul lui de baștină, l-ar fi putut găsi. În schimb, el probabil crezuse că nu-i păsase de el nici măcar cât să întrebe cum se simțea, să afle dacă supraviețuise sau murise.

Zane porni înapoi spre mașină, cu mersul la fel de lin și de ferm lipsit de efort precum și-l amintea, mersul silențios al unui prădător. Chipul lui întunecat era la fel de impasibil ca înainte, sfidând eforturile ei de a-i citi expresia.

Deschise ușa și se strecură în spatele volanului.

— Mijlocul nostru de transport va ajunge în câteva minute.

Barrie încuviință din cap, dar mintea îi rămase ocupată cu situația încâlcită dintre ei doi. Înainte să-și piardă curajul, spuse calm:

— Am încercat să te găsesc. Am fost dusă înapoi la Atena imediat, cât tu erai în operație. Am încercat să dau de tine, să aflu dacă mai ești în viață, cum te simțai, în ce spital te aflai – orice. Tatăl meu i-a cerut amiralului Lindley să blocheze orice încercări ale mele de-a afla mai multe. Mi-a spus doar că ai să îți revii, și asta e singurul lucru pe care am reușit să-l aflu.

— Mi-am dat și eu seama de asta. Am încercat să te sun la ambasadă la câteva săptămâni după misiune. Apelul a fost redirectionat spre tatăl tău.

— Nu mi-a spus că ai sunat, zise ea, furia și durerea familiară răsucindu-i-se ca un cuțit în suflet. De când fusese luată pe sus de pe *Montgomery*, acestea fuseseră principalele emoții pe care le trăise. Deci Zane încercase *totuși* să o contacteze. Inima i se însenină puțin. După ce m-am întors

acasă, am încercat din nou să te gădesc, dar marina a refuzat să-mi ofere orice fel de informație.

— Tot ce ține de unitatea antitero e strict confidențial, spuse el pe un ton absent, urmărind în oglinzi o altă mașină ce trecu încet pe lângă ei, căutând un loc de parcare.

Barrie stătu în liniște, cu nervii încordați, până când mașina dispăru pe rampa ce ducea la nivelul următor.

— Îmi pare rău, spuse ea, după câteva minute de tăcere. Știu că îți arunc ditamai problema pe umeri.

Zane îi răspunse cu o privire indescifrabilă, cu ochii foarte limpezi și albaștri:

— Nu aș fi aici dacă nu aș vrea să fiu.

— Ai prietenă?

De data aceasta, privirea pe care i-o aruncă el fu atât de insistentă, încât Barrie roși și își concentră atenția asupra mâinilor ei, pe care și le frământa în poală.

— Dacă aș fi avut prietenă, nu aș fi făcut dragoste cu tine, spuse el într-un final.

Vai, Doamne. Barrie își mușcă buza. Din rău în mai rău. Zane devenea tot mai distant, ca și cum acea clipă trecătoare de comunicare mută între ei, când o ceruse în căsătorie, nu existase niciodată. Stomacul ei se contractă, și fu cuprinsă brusc de o senzație familiară de fierbințeală extremă.

Înghiți în sec vizibil, rugându-se ca greața care se limitase până atunci doar la dimineți să nu-și facă apariția pe neașteptate. O clipă mai târziu, ieși în grabă din mașină, căutând înnebunită în jurul ei o toaletă. Dumnezeuule, oare în parcări existau toalete?

— Barrie!

Zane ieși imediat din mașină, pornind cu pași mari după ea,

cu chipul întunecat în alertă. Barrie avu impresia că intenționa să îi blocheze calea, deși încă nu știa nici ea în ce direcție să o ia la fugă.

Spre casa scărilor? Spre lift? se gândi la oamenii care probabil le foloseau și renunță la ambele opțiuni. Cel mai rezonabil loc era chiar acolo, pe beton, și latura ei pretențioasă se revoltă la acest gând. Dar stomacul ei era de altă părere, și își lipi cu forță o mână peste gură exact în clipa în care Zane ajunse la ea.

Privirea lui tăioasă se împlânzi când înțelese ce se petrecea.

— Aici, spuse el, petrecându-și un braț în jurul ei pentru a o susține.

Barierele exterioare ale parcurii cu etaj erau ziduri de beton înalte până la talie, și o conduse rapid spre ele. Barrie se opuse pentru o clipă, oripilată de posibilitatea de a vomita peste vreun trecător neștiutor de dedesubt, dar strânsoarea lui era inexorabilă, iar stomacul ei nu mai era dispus să aștepte. Zane o susținu în vreme ce se aplecă peste zid și se abandona neputincioasă spasmelor de greață.

Tremura toată pe când termină. Singura alinare de care avu parte fu să constate, după ce deschise ochii, că trei niveluri mai jos nu se afla nimic în afară de o alee. Zane o susținu, lăsând-o să se sprijine de corpul lui solid, tamponându-i respirația de pe față cu batista lui, apoi oferindu-i-o pentru a se șterge la gură. Barrie se simți mistuită de rușine. Învățăturile stricte de care beneficiase la școala din Elveția nu luaseră în calcul și ce trebuia să facă o doamnă după ce vomita în public.

Apoi își dădu seama că Zane îi vorbea, vocea lui profundă devenind un murmur aproape inaudibil, în vreme ce își trecea

ușor buzele peste tâmpla ei, peste părul ei. Una din mâinile lui puternice era întinsă peste abdomenul ei, de la un șold la celălalt, acoperindu-și copilul. Își simțea genunchii moi ca niște tăieței, așa că își permise să rămână sprijinită de el, lăsându-și capul să cadă în curba umărului lui.

— Încetișor, scumpo, șopti el, apăsându-și din nou buzele pe tâmpla ei. Poți să te întorci la mașină sau preferi să te duc eu în brațe?

Barrie nu reuși să se adune suficient cât să-i dea un răspuns coerent. După nu mai mult de o secundă, Zane consideră că îi lăsase suficient timp să decidă și alese în locul ei, ridicând-o în brațe. Din câțiva pași mari și rapizi, ajunseră la mașină. Se aplecă și o așeză cu grijă pe banchetă, ridicându-i picioarele peste prag și aranjându-i fusta.

— Vrei ceva de băut? O băătură carbogazoasă?

Ceva rece și înțepător părea o idee minunată.

— Fără cafeină, reuși ea să spună.

— N-am să te scap din priviri mai mult de douăzeci de secunde, dar fii atentă la mașinile care trec și apasă pe claxon dacă te sperie ceva.

Barrie încuviință din cap, iar Zane apăsă butonul de blocare a ușilor, apoi închise portiera, lăsând-o învăluită într-un cocon de liniște. Ar fi preferat aerul proaspăt, dar înțelegea de ce nu putea să aștepte lângă mașină, expusă privirilor – o țintă ușoară. Își sprijini capul de tetieră și închise ochii. Greața dispăruse la fel de rapid cum apăruse, deși se simțea moale și tremurătoare pe dinăuntru. Era slăbită și somnoroasă – și ușor derutată de tandrețea lui bruscă.

Deși nu ar fi trebuit să fie surprinsă, își spuse ea. Purta în pânțele copilul lui, și exact această posibilitate îl determinase

să vină să o caute. De îndată ce își dăduse seama că îi era greață, un lucru firesc pentru starea în care se afla, nu-i arătase nimic altceva decât o grijă tandră și își demonstrase încă o dată capacitatea de a lua rapid decizii în situații ce nu sufereau amânare.

Bătaia lui în geam o făcu să tresară, căci, adormită fiind, avusese impresia că nu trecuse nici pe departe suficient timp ca el să-și îndeplinească misiunea. Dar în mână ținea o doză verde de suc, acoperită de condens, și brusc își dori cu ardoare acea băutură. Deschise portiera și aproape că-i smulse doza de suc din mână înainte să apuce să se strecoare pe banchetă. O deschisese deja și începuse să bea lacomă până să închidă el portiera.

După ce goli doza, se lăsă pe spate oftând satisfăcută. Auzi un râs grav, tensionat, și, când întoarse capul, îl văzu pe Zane privind-o cu un amestec de amuzament și ceva fierbinte și sălbatic în ochi.

— E prima dată când vederea unei femei care bea suc îmi provoacă o erecție. Mai vrei una? Am să încerc să mă controlez, dar s-ar putea să nu mai rezist la încă o doză.

Barrie făcu ochii mari. Un val de roșeață îi încinse obrajii, ceea ce nu o împiedică însă să coboare privirea spre poala lui. Spusese adevărul. Dumnezeule mare, spusese adevărul gol-goluț! Mâna i se încordă, și ea fu cuprinsă brusc de nevoia de a se întinde spre el pentru a-l mângâia.

— Nu-mi mai e sete, spuse ea, cu o voce mai răgușită decât de obicei. Dar sunt dispusă să mai beau o doză dacă asta vrei.

Amuzamentul pieri din ochii lui, lăsând în urmă doar fierbințeala. Întinse mâna spre ea, dar chiar în acea clipă întoarse brusc capul, atenția fiindu-i distrasă de un vehicul ce

se apropia.

— Ne-a sosit mașina, spuse el, cu o voce redevenită rece și lipsită de emoție.

Capitolul 10

Barrie se căsătorea cu el fiindcă își dorea protecția lui. Gândul îl măcina pe Zane pe toata durata zborului îndelungat până la Las Vegas. Barrie stătu în tăcere lângă el, ațipind uneori, vorbind doar dacă o întreba el ceva. Era trasă la față din cauză că trăise în tensiune, iar acum, că se mai relaxase, corpul ei ceda în fața extenuării. În cele din urmă, adormi adânc, cu capul sprijinit pe umărul lui.

Sarcina o epuiza și ea. Nu vedea încă nicio schimbare fizică la ea, dar cei trei frați mai mari ai lui produsese ră suficienti copii cât să știe cât de obosite erau întotdeauna femeile în primele luni – sau cel puțin cât de obosite fuseseră Shea și Loren. Pe Caroline nimic nu reușise să o încetinească, nici măcar cei cinci fii.

Când se gândi la copil, fu străbătut din nou de o posesivitate feroce. Copilul lui creștea în ea. Ar fi vrut s-o ridice în poala lui și s-o îmbrățișeze, dar un avion aglomerat nu era locul potrivit pentru ceea ce avea el în minte. Acele activități trebuiau amânate până după ceremonia de nuntă, când ajungeau într-o cameră privată de hotel.

O dorea chiar mai mult decât o dorise până atunci.

Când Barrie îi deschisese ușa și o privise în ochii ei verzi năuciți, excitația lui fusese atât de intensă și de urgentă, încât fusese nevoit să se stăpânească să nu se întindă după ea. Doar vederea tatălui ei, apropiindu-se de ei, îl determinase să se

abțină.

Nu ar fi trebuit să aștepte atât de mult. Ar fi trebuit să vină după ea de îndată ce fusese în stare să se deplaseze. Barrie trăise în teamă și abordase situația în aceeași manieră în care o făcuse și în Benghazi: cu o hotărâre calmă.

Nu voia s-o mai știe înspăimântată niciodată.

Sosirea Iepurașului și a Fantomaticului la parcare cu mai multe niveluri, în mașina Iepurașului personalizată de el însuși, un Oldsmobile 442 din 1969, fusese ca o reuniune. Barrie ieșise împleticindu-se din mașina închiriată, cu un strigăt de fericire, îi îmbrățișase entuziastă și țopăise în jurul celor doi luptători SEAL. Erau amândoi discret înarmați, remarcase el aprobator. Erau îmbrăcați în civil, purtându-și cămășile nebăgate în pantaloni, pentru a ascunde armele de foc vârate sub brațe și în dreptul șalelor. În mod normal, când nu erau în timpul serviciului nu umblau înarmați, dar Zane le explicase situația și îi lăsase pe ei să decidă cum să se pregătească, având în vedere că nu mai era superiorul lor. După cum le stătea în fire, ei se pregătiseră pentru orice. Propria lui armă încă se odihnea într-un toc sub axila stângă, acoperită cu un sacou lejer de vară.

— Nu vă faceți nicio grijă, doamnă, îi spusese liniștitor Fantomaticul lui Barrie. O să vă ducem pe dumneavoastră și pe șeful la aeroport teferi și nevătămați. Nu există nimic în afara NASCAR care să poată ține pasul cu mașinuța Iepurașului.

— Sunt sigură că nu, răspunsese ea, studiind mașina.

Părea mulțumitor de banală; Iepurașul o vopsise într-un gri-deschis și nu avea mai mult crom decât dacă abia ar fi ieșit din fabrică. Dar hruitul profund al motorului lăsat la ralanti nu

aduce deloc cu sunetul făcut de un motor standard, iar anvelopele erau late, cu caneluri ce păreau moi.

— Sticlă antiglonț, metal armat, spusese Iepurașul mândru, în timp ce-l ajuta pe Zane să mute bagajele ei în portbagajul mașinii lui. Tabla de oțel ar fi fost prea grea pentru viteza pe care mi-o doresc, așa că am optat pentru noua generație de materiale destinate armurilor pentru corp, mai ușoare și mai puternice decât Kevlarul. Încă mai lucrez la ignifugare.

— Am să mă simt în perfectă siguranță, îl asigurase ea.

Când se strecurase cu Zane pe bancheta din spate a mașinii cu doar două portiere, îi șoptise:

— Unde e Nascar?

Fantomaticul putea auzi căderea unui ac de la o distanță de șaizeci de metri. Se întoarse pe bancheta din față, chipul trădându-i incredulitatea.

— Nu unde, doamnă, zisese el, ușor șocat. Ce. NASCAR. Curse cu automobile de serie.

Fiind un bun sudist, el crescuse cu astfel de curse și era întotdeauna uluit când dădea peste cineva care nu avusese parte de aceeași experiență la acest sport.

— O, spusese Barrie, oferindu-i un zâmbet drept scuză. Am petrecut mult timp în Europa. Nu știu nimic despre curse în afara celor de Grand Prix.

Iepurașul pufnise disprețuitor.

— Mașini de jucărie, spusese el indiferent. Nu poți merge cu ele pe străzi. Cursele cu mașini de serie, alea sunt curse adevărate.

În timp ce vorbea, scosese monstrul înșelător din parcare, privirea lui agitată oprindu-se asupra fiecărui detaliu din jurul lor.

— Eu am fost la curse de cai, continuase Barrie, într-un efort evident de a-și răscumpăra greșeala.

Zane abia își stăpânise un zâmbet când îi auzise tonul serios.

— Călărești? o întrebase el.

Atenția ei se mutase imediat asupra lui.

— O, da. Îmi plac foarte mult caii.

— Vei fi o bună membră a familiei Mackenzie înseamnă, comentase Fantomaticul trăgănat. Șeful crește cai în timpul liber.

În tonul lui răsunase o notă de ironie, căci luptătorii SEAL aveau la fel de mult timp liber precum aveau culoare albinoșii.

— Serios? îl întrebase Barrie, cu ochii sclipind.

— Am câțiva. Vreo treizeci.

— Treizeci!

Barrie se lăsase pe spate, cu o expresie de ușoară confuzie pe chip. Zane înțelesese la ce se gândea: era scump și să ai și să îngrijești un singur cal, cu atât mai mult treizeci. Caii aveau nevoie de mult pământ și de o îngrijire constantă, lucruri pe care ea nu le asocia cu un fost ofițer al marinei care făcuse parte dintr-o unitate antitero de elită.

— E o afacere de familie, îi explicase el, întorcându-și capul pentru a studia traficul din jurul lor.

— Totul e în regulă, șefule, spusese Iepurașul. Doar dacă nu cumva ne-au prins într-o rețea mobilă de urmărire, dar nu văd cum ar fi fost posibil așa ceva.

Nici Zane nu considera acest lucru posibil, așa că se relaxase. Organizarea unei rețele mobile de supraveghere presupunea mult timp și coordonare, iar ruta trebuia cunoscută din timp. Iepurașul urmase un traseu atât de ocolit până la

aeroport, încât orice eventual urmăritor ar fi fost de mult descoperit sau înlăturat. Lucrurile erau sub control – deocamdată.

Ajunseseră la aeroport fără incidente, deși, pentru orice eventualitate, Iepurașul și Fantomaticul îi escortaseră până la terminalul de control de securitate. În vreme ce Zane rezolvase în liniște să poată trece înarmat, cei doi foști membri ai echipei plecaseră să ia mașina închiriată și să o ducă înapoi, dar la biroul agenției din Dulles, nu din National, de unde o închiriasse ei. Doar o mică măsură suplimentară pentru a-i întârzia pe potențialii urmăritori.

Acum, că se aflau în siguranță în avion, începu să-și facă planuri pentru a pune capăt situației.

Prima parte era ușoară. Avea să-i ceară lui Chance să afle în ce fel de încurcătură se băgase tatăl ei; de dragul ei, spera că nu era vorba despre trădare, dar, indiferent de situație, intenționa să îi pună capăt. Chance avea acces la informații care ar fi făcut de rușine agențiile naționale. Dacă William Lovejoy își vindea țara, avea să i se înfunde. Nu exista nicio altă opțiune. Zane își petrecuse viața de adult oferindu-și viața pentru a-și apăra țara, iar acum făcea parte din forțele de ordine publică și jurase să apere legea; nu avea cum să închidă ochii, nici măcar de dragul lui Barrie. Nu voia ca ea să sufere, dar era al naibii de sigur că voia să fie în siguranță.

Barrie dormi până când roțile avionului atinseră pista. Se ridică în capul oaselor, împingându-și părul de pe față, privind în jurul ei cu o vagă senzație de dezorientare. Nu mai reușise niciodată să doarmă în avion; somnolența era doar una dintre numeroasele schimbări pe care sarcina i le provoca în corp, iar

faptul că nu putea controla deloc acest proces era derutant, chiar înspăimântător.

Pe de altă parte, odihna îi oferise energie suplimentară, lucru de care avea nevoie pentru a înfrunta schimbarea majoră pe care era pe punctul de a o face în viața ei. O făcea cu bună știință, dar asta nu însemna că era mai puțin înspăimântată.

— Vreau să fac un duș și să-mi schimb hainele mai întâi, spuse ea ferm.

Poate că această căsătorie avea să se încheie în pripă, fără a aduce câtuși de puțin cu tipul de ceremonie de nuntă pe care și-o imaginase dintotdeauna pentru ea însăși, dar, chiar dacă era dispusă să se lipsească de pompă și de gătelile scumpe, nu era dispusă – dacă nu cumva se ajungea într-o situație de viață și de moarte – să se căsătorească purtând haine șifonate și încă încercând să se dezmeticească după somn.

— În regulă. Ne vom caza la un hotel mai întâi. Își frecă bărbia, degetele lui bătătorite zgâriindu-se în începutul de barbă. Trebuie să mă bărbieresc.

Cam la fel stătuseră lucrurile și în ziua aceea petrecută în Benghazi. Rememorând momentul pentru o clipă, Barrie simți din nou bărbia lui aspră zgâriind-o pe sânii goi și fu cuprinsă de un val de fierbințeală ce o lăsă slăbită și roșie la față. Aerul răcoros suflat prin deschizătura minusculă de deasupra capului ei nu mai păru, brusc, suficient de rece.

Spera că Zane nu avea să observe, dar era o speranță firavă, căci el era învățat să remarce fiecare detaliu. Își imagina că era capabil să descrie fiecare pasager pe o distanță de zece rânduri de ei, în oricare direcție, și, cât stătuse trează, remarcase la el o abilitate supranaturală de a simți prezența oricărei persoane care se apropia de ei din spate, în drum spre toalete.

— Ți-e rău? întrebă el, studiind culoarea din obraji ei.

— Nu, mi-e doar puțin cam cald, răspunse ea, pe deplin sinceră, și roși mai puternic.

Zane continuă să o privească, și grija din ochii lui se transformă într-o înțelegere înfierbântată. Nici măcar asta nu-i putea ascunde, fir-ar să fie. Încă de la început avusese impresia că putea vedea dincolo de pielea ei, că îi ghicea reacțiile aproape imediat ce ea le simțea.

Privirea din ochii lui întredeschiși coborî încet spre sâni ei, studiindu-le înclinarea și cât de fermi stăteau.

Barrie inspiră șuierat când sfârcurile i se întăriră, drept răspuns la interesul lui fățiș, reacție ce se făcu brusc simțită până între picioare.

— Sunt mai sensibili acum? murmură el.

„O, Doamne, nu ar trebui să-mi facă asta”, își spuse ea înnebunită. Erau în mijlocul unui avion plin de oameni, ce rula pe pistă spre un terminal gol, iar el îi punea întrebări despre sâni ei și părea gata să sară să o dezbrace din clipă în clipă.

— Sunt sau nu?

— Da, șopti ea.

Întregul ei corp părea mai sensibil, atât datorită sarcinii, cât și a conștientizării acute a prezenței lui. În scurt timp, avea să fie soțul ei și urma să se culce din nou în brațele lui.

— Mai întâi ceremonia, spuse el, gândurile lui reluându-le ca un ecou pe ale ei, în acel stil bizar care îi era specific. Altfel nu vom ieși din hotel până mâine.

— Ești cumva capabil să citești gândurile? îl acuză ea în șoaptă.

Un zâmbet lent îi curbă gura frumoasă.

— Nu-i nevoie să-ți citesc gândurile ca să înțeleg mesajul

sfârcurilor tale întărite.

Barrie coborî privirea și își văzu sfârcurile strânse clar ca niște mărgele sub dantela și mătasea sutienului și a bluzei ei. Cu fața îmbujorată, se grăbi să-și tragă cămașa peste micii muguri trădători, iar Zane râse încet. Cel puțin nu exista riscul să-l fi auzit și altcineva, reflectă ea, prea puțin consolată. Păstrase un ton scăzut, iar gălăgia de la bordul avionului reducea oricum posibilitatea de a fi fost auziți accidental.

Stewardesele îi instruiră să rămână la locurile lor până când avionul se oprea și se deschideau ușile, dar, ca de obicei, pasagerii ignorară instrucțiunile, ieșind pe culoare, deschizând compartimentele de deasupra capului și trăgându-și jos bagajele de mână sau scoțându-le de sub scaune. Zane ieși pe culoar, iar mișcarea îi făcu sacoul să se deschidă pentru o clipă. Barrie văzu tocul de sub axila lui dreaptă și patul de metal lustruit al pistolului vârât confortabil în el. Apoi Zane ridică automat dintr-un umăr, iar sacoul reveni la locul lui – o mișcare pe care o făcuse de atâtea ori, încât îi intrase în reflex.

Știusese că era înarmat, desigur, fiindcă îi informase pe oficialii aeroportului și pe cei de securitate înainte de a urca la bordul aeronavei. În timpul plictiselii și inactivității forțate din cursul zborului însă, reușise să-și alunge din minte evenimentele recente, dar acum vederea acelei arme automate masive o aduse la realitate.

Zane îi întinse mâna pentru a o sprijini când ieși pe culoar în fața lui. Stând înghesuți ca sardinele la rând, îl simți ca un zid cald și solid în spatele ei, cu brațele ușor întinse, astfel încât mâinile ei se odihneau pe spătarele scaunelor, înconjurând-o din toate părțile cu un scut de protecție. Respirația lui îi flutură ușor părul din creștetul capului,

reamintindu-i exact cât de mare era. Ea avea o înălțime medie, dar, dacă s-ar fi lăsat pe spate, capul ei s-ar fi potrivit perfect în curba umărului lui.

Bărbatul din fața ei se foi, forțând-o să se dea înapoi, iar Zane își încolăci un braț în jurul ei, trăgând-o spre corpul lui, mâna lui mare oprindu-se protector peste abdomenul ei. Barrie își mușcă buza când mintea ei trecu brusc de la îngrijorare la plăcerea provocată de atingerea lui. Nu avea să mai poată îndura acest lucru mult timp – nici frustrarea delicioasă, nici fiorii tăioși de teroare – fără să-și piardă mințile.

Șirul de pasageri începu să avanseze greoi când ușile se deschiseră. Mâna lui Zane se desprinse de pe abdomenul ei. Când porniră spre ieșire, Barrie surprinse privirea unei doamne mai în vârstă care hotărâse să rămână la locul ei până se termina învălmășeala, iar femeia îi adresă un zâmbet cunoscător, arătând din priviri spre Zane.

— Doamnă, îi răspunse Zane cu finețe, și Barrie știu că surprinsese discreta pantomimă.

Simțul lui acut de conștientizare a tot ce-l înconjura începea să o sperie. Dar dacă n-ar fi vrut să observe chiar totul? Majoritatea femeilor ar fi fost teribil de încântate de un soț care să observe detalii, dar probabil nu în măsura în care o făcea Zane Mackenzie.

Pe de altă parte, dacă alternativa era să trăiască fără el, avea să învețe să accepte această trăsătură a lui, reflectă ea. Își petrecuse mai bine de două luni tânjind după el, iar acum, că era cu ea, nu intenționa să se răzgândească doar fiindcă el era mereu pe fază. Era un războinic profesionist – un asasin, după cum îl numise tatăl ei. Nu ar fi supraviețuit dacă nu ar fi fost conștient de tot ce se petrecea în jurul lui – și nici ea nu ar mai

fi fost în viață.

Atenția lui remarcabilă se făcu simțită când urmară indicatoarele până la zona de ridicare a bagajelor. Aeroportul era ca un stup aglomerat și agitat, iar privirea calmă a lui Zane evalua în permanență oamenii din jurul lor. După cum făcuse deja în repetate rânduri, se puse scut între ea și tot restul lumii, conducând-o aproape de perete și protejând-o din cealaltă parte cu propriul lui corp. Încasase deja un glonț făcând acest lucru, își aminti ea, și fu nevoită să își stăpânească impulsul de a-l prinde și de a-l împinge *pe el* cu spatele la perete.

Însă, înainte de a ajunge la zona de unde aveau să ridice bagajele, Zane o trase de mână, oprind-o.

— Să așteptăm aici o clipă, spuse el.

Barrie se strădui să rămână calmă, să-și stăpânească senzația de agitație apărută brusc în stomac.

— Ai văzut ceva suspect? întrebă ea.

— Nu, așteptăm pe cineva. O privi, ochii lui reci încălzindu-se când îi studie fața. Ești o fetișcană curajoasă, domnișoară Lovejoy. Orice ar fi, te ții tare și încerci să te descurci cât mai bine posibil. Nu-i rău, pentru o copilă răsfățată din înalta societate.

Barrie fu luată prin surprindere. Nu mai fusese niciodată numită fetișcană și nici copilă din înalta societate.

Dacă nu ar fi văzut sclipirea de tachinare din ochii lui, poate că s-ar fi simțit ofensată de comentariul lui. În schimb, se gândi o clipă, apoi aprobă scurt din cap.

— Ai dreptate, spuse ea senin. Chiar sunt curajoasă pentru o fetișcană răsfățată din înalta societate.

Îi surprinse, făcându-l să chicotească, un sunet delicios de bogat ce fu întrerupt brusc când fură abordați de un bărbat de

vârstă mijlocie îmbrăcat la costum care ținea în mână o stație radio.

— Șeriful Mackenzie? întrebă el.

— Da.

— Travis Hulsey, de la serviciul de securitate al aeroportului. Domnul Hulsey își prezintă scurt legitimația de identificare. Bagajele dumneavoastră vă așteaptă într-o zonă sigură, după cum ați cerut. Pe aici, vă rog.

Deci se gândise chiar și la acest aspect, se minună Barrie, urmându-l pe domnul Hulsey printr-o ușă nemarcată. O încercare de a o răpi din interiorul aeroportului ar fi fost dificilă, dat fiind nivelul de securitate, deci cel mai logic pentru răpitori ar fi fost să aștepte în zona prin care treceau toți pasagerii după ce își luau bagajele, apoi să îi urmărească până la destinație și să aștepte să apară o oportunitate mai bună. Zane le zădărniciase planurile; probabil făcuse aranjamentele necesare când pornise în față spre toaletă.

Căldura uscată a deșertului îi lovi de îndată ce ieșiră pe ușă. Cele trei valize ale ei și unica geantă cu haine a lui, pe care o luase dintr-un dulăpior din aeroportul National, îi așteptau la o intrare discretă, la mare distanță de ieșirea principală. Erau așteptați și de o mașină, lângă care stătea un tânăr cu tunsoarea distinctivă a militarilor, deși era îmbrăcat în civil.

Tânărul aproape luă poziția de dreپți când îi văzu.

— Domnule, spuse el. Aviator Zaharias, la dispoziția dumneavoastră, domnule.

Dintr-odată chipul întunecat al lui Zane se lumineă de amuzament.

— Pe loc repaus, spuse el. Nu sunt fratele meu.

Aviatorul Zaharias se relaxă și zâmbi.

— Când v-am văzut prima dată, domnule, nu eram sigur.

— Dacă a abuzat de gradul lui și te-a încurcat în timpul tău liber, am să fac rost de alt mijloc de transport.

— M-am oferit voluntar, domnule. Generalul mi-a făcut o favoare personală când de-abia terminasem pregătirea de bază. Măcar atât să fac și eu, să-l duc pe fratele dânsului cu mașina până în oraș.

Frater? *General*? Barrie ridică din sprâncene în sinea ei. Mai întâi caili, acum asta. Își dădu seama că nu știa nimic despre trecutul celui care avea să-i devină în scurt timp soț, dar detaliile pe care le prinsese până acum din zbor erau cel puțin surprinzătoare.

Zane o prezentă cu o politețe gravă:

— Barrie, aviatorul Zaharias e cel care ne va transporta în siguranță și și-a oferit mașina personală și timpul liber pentru a ne face acest serviciu. Aviator Zaharias, logodnica mea, Barrie Lovejoy.

Barrie scutură solemn mâna tânărului aviator, care era extrem de agitat, din dorința de a se face util.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă. Descuie portbagajul și începu să încarce rapid bagajele, protestând când Zane ridică două dintre valize și le așează chiar el. Lăsa-ți-mă pe mine, domnule!

— Sunt civil acum, spuse Zane, cu ochii încă licărind de amuzament. Și am făcut parte din marină, oricum.

Aviatorul Zaharias ridică din umeri.

— Da, domnule, dar sunteți fratele generalului. Eziță, apoi întrebă: E adevărat că ați fost luptător SEAL?

— Recunosc.

— Grozav, șopti aviatorul Zaharias.

Urcară în răcoarea asigurată de aerul condiționat din Chevroletul aviatorului și porniră. Era evident că tânărul șofer cunoștea Las Vegasul bine, și, fără a cere instrucțiuni, ignoră traseele principale. În schimb, o luă pe ocolite și optă pentru Paradise Road, aflată la nord de aeroport. Pălăvrăgi vesel în tot acest timp, dar Barrie observă că nu menționase natura exactă a favorii pe care i-o făcuse fratele lui Zane și nici nu se lansă în subiecte personale. Vorbi despre vreme, despre trafic, despre turiști, despre hoteluri. Zane îl ghidă spre un hotel ce nu se afla pe strada principală, și în scurt timp aviatorul Zaharias plecă, iar ei se cazară.

Barrie așteptă liniștită, stând tăcută deoparte în vreme ce Zane se ocupă să fie înregistrați în calculatorul hotelului sub numele de Glen și Alice Temple – de unde scosese aceste nume, habar nu avea – și ignorând zâmbetul atotștiutor al recepționarului. Probabil credea că erau amanți sosiți aici pentru o escapadă amoroasă, ceea ce îi convenea; avea să-l împiedice să devină prea curios în privința lor.

Nu rămaseră singuri nici în lift, așa că Barrie tăcu și acolo. Nu spuse nimic până când ajunseră în apartamentul pe care îl rezervase Zane, iar băiatul de serviciu își primi bacșișul cuvenit și plecă. Apartamentul era la fel de luxos ca oricare dintre cele în care stătuse în Europa. Cu câteva ore în urmă, poate și-ar fi făcut griji că era mai costisitor decât și-ar fi putut permite Zane, că îl alesese pornind de la premisa că la așa ceva s-ar fi așteptat ea. Acum însă, nu își mai făcea asemenea probleme. De îndată ce Zane închise și încuie ușa în urma băiatului, Barrie își încrucișă brațele și îl privi în ochi.

— Cai? întrebă ea politicos. Afacere de familie? Un frate care se întâmplă să fie general în aviația americană?

Zane ridică din umeri, descotorosindu-se de sacou, apoi de tocul de pistol.

— Toate astea, spuse el.

— Nu te cunosc deloc, așa-i?

Rămase calmă, chiar o idee derutată, privindu-l în timp ce înfășură curelele în jurul tocului și așează arma pe noptieră.

Zane deschise fermoarul genții lui de haine și scoase un costum, apoi începu să-și despacheteze și alte lucruri. Privirea lui alunecă pentru o clipă spre ea.

— Mă cunoști *pe mine*, spuse el. Atâta că nu cunoști încă toate detaliile despre familia mea, dar nu prea am avut timp de conversații relaxate. Nu încerc cu bună știință să-ți ascund nimic. Întreabă-mă orice vrei.

— Nu vreau să te supun unui interogatoriu, spuse ea, deși exact asta simțea nevoia să facă. Atâta că...

Își deschise mâinile într-un gest de frustrare, fiindcă urma să se căsătorească cu el fără a ști toate acele lucruri.

Zane începu să-și descheie cămașa.

— Îți promit că am să-ți ofer o informare completă când vom avea timp. În momentul de față, scumpo, aș prefera să-ți miști fundul dulce sub un duș, în vreme ce eu voi merge la celălalt, ca să putem să ne căsătorim și să ne întoarcem în patul ăsta cât de repede posibil. Cam la o oră *după aceea*, vom discuta.

Barrie studie patul, mai mare decât unul matrimonial. „Priorități, priorități”, reflectă ea.

— Suntem în siguranță aici?

— Suficient de în siguranță cât să pot să mă concentrez la alte lucruri.

Barrie nu fu nevoită să întrebe la ce alte lucruri se referea.

Privi din nou spre pat și inspiră adânc.

— Să știi că am putea schimba ordinea, propuse ea. Ce-ai zice de pat, discuție și apoi nuntă? De exemplu, mâine dimineată?

Zane tocmai începuse să-și dezbrace cămașa, dar încremeni. Barrie îi văzu ochii întunecându-se, observă tensiunea sexuală înăsprindu-i chipul. După o clipă, dădu drumul la haină și o lăsă să cadă la podea, cu mișcări măsurate.

— Nu te-am sărutat încă, spuse el.

Barrie înghiți în sec.

— Am observat. M-am întrebat...

— Nu, spuse el aspru. Nu te întreba. Motivul pentru care nu te-am sărutat e fiindcă, odată ce încep, n-am să mă mai opresc. Știu că ordinea în care facem lucrurile e dată peste cap – la naiba, tot ce am făcut, încă de la bun început, a fost de-a-ndoaselea, căci erai goală când te-am văzut prima dată. Te-am dorit încă de atunci, scumpo, și te doresc și acum, dureros de al naibii de tare. Dar încă ești în pericol, și treaba mea e să mă asigur că pericolul stă departe de tine și de copilul nostru. Aș putea fi ucis...

Barrie scoase un sunet găuit de protest, dar el o întrerupse:

— E o posibilitate, una pe care o accept. M-am obișnuit să o accept cu ani în urmă. Vreau să ne căsătorim cât de repede fiindcă nu știu ce ar putea să se întâmple mâine. În caz că am ghinion sau calculez ceva greșit, vreau ca micuțul nostru să fie legitim, să se nască purtând numele de Mackenzie. Există un anumit nivel de protecție asociat acestui nume, și vreau să te bucuri și tu de această protecție. Acum.

Ochii lui Barrie se umplură de lacrimi când îl privi pe Zane,

bărbatul care încasase deja un glonț pentru ea și care era dispus să mai încaseze unul. Avea dreptate – îl cunoștea *pe el*, știa ce fel de bărbat era, chiar dacă nu știa care era culoarea lui preferată sau ce note obținuse la școală. Cunoștea esențialul, și esența lui era ceea ce învățase să iubească atât de rapid și cu atâta ardoare. Și ce dacă nu era chiar atât de deschis pe cât și-ar fi dorit?! Avea să învețe să accepte acest lucru. Și ce dacă era înspăimântător de stăpân pe el?! Și ce dacă ochii lui supranaturali observau totul, ceea ce avea să îngreuneze organizarea de surprize pentru el de Crăciun și de ziua lui? Avea să învețe să se descurce și cu aceste aspecte, cu mare plăcere.

Dacă el era dispus să moară pentru ea, trebuia cel puțin să fie complet sinceră cu el.

— Mai există un motiv pentru care am fost de acord să mă căsătoresc cu tine, spuse ea.

Sprâncenele lui negre se ridicară într-o întrebare mută.

— Te iubesc.

Capitolul 11

Zane purta un costum gri-închis, bocanci negri și pălărie tot neagră. Barrie era îmbrăcată în alb. Era o rochie simplă, până la glezne și fără mâneci, clasică prin croială și prin lipsa ornamentelor. Își prinsese părul roșcat într-un coc lejer, lăsându-și câteva șuvițe să-i atârne în jurul feței pentru a reduce din severitatea coafurii. Singurele bijuterii pe care le purta erau o pereche de cercei din perle. Se pregătise în baia de lângă dormitor, în vreme ce el făcuse duș în baia de lângă salon. Se întâlneră la ușa dintre cele două camere, pregătiți

să facă pasul în urma căruia aveau să devină soț și soție.

La auzul declarației ei fățișe de iubire, o expresie la fel de evidentă de satisfacție se întipărise pe chipul lui și, pentru prima dată, nu încercase să ascundă ceea ce simțea.

— Nu mă pricep la iubire, spusese el, pe un ton atât de calm, încât lui Barrie îi venise să-l ia și să-l zgâlțâie zdravăn. Dar știi că nu am dorit niciodată o femeie așa cum te doresc pe tine. Știi că această căsnicie e pentru totdeauna. Voi avea grijă de tine și de copiii noștri, mă voi întoarce acasă la tine în fiecare noapte și mă voi strădui al naibii de tare să te fac fericită.

Nu era o declarație de dragoste, dar era, cu siguranță, una de devotament, iar lacrimile care își făceau apariția atât de ușor în ultima vreme îi inundară ochii. Războinicul ei atât de stăpânit avea s-o iubească, după ce-și lăsa garda jos suficient cât să-și permită să o facă. Își petrecuse ani întregi blocându-și emoțiile, operând în situații tensionate, de viață și de moarte, care impuneau o gândire rece și precisă, și decizii similare. Iubirea nu era nici rece, nici concisă; era furtunoasă, imprevizibilă și te lăsa vulnerabil. Zane avea să abordeze iubirea la fel de prudent cum ar fi făcut cu o bombă.

— Nu plânge, spusese el blând. Îți jur că voi fi un soț foarte bun.

— Știi, răspunse ea, apoi se retrăseseră fiecare în câte o baie pentru a se pregăti pentru nuntă.

Luaseră un taxi până la o capelă, una dintre cele mai mici, care nu avea prea mulți clienți și nici serviciu de oficiere a nunții în mașină. A te căsători în Las Vegas nu presupunea prea mare efort, deși Zane luă măsuri pentru a face evenimentul special. Îi cumpără un mic buchet de flori și îi

oferi o brățară din zale fine de aur, pe care i-o închise în jurul încheieturii de la mâna dreaptă. Barrie își simți inima bătându-i violent în piept când se opriră în fața judecătorului de pace, iar brățara părea să-i ardă în jurul încheieturii. Zane îi prinse bine mâna stângă în dreapta lui, strânsoarea lui fiind caldă și blândă, dar de neclintit.

Din exterior, totul părea foarte civilizată, dar, încă din prima clipă când se întâlniseră, Barrie îi intuise cu finețe spiritul și ghicise posesivitatea primitivă din spatele acțiunilor lui. O revendicase deja din punct de vedere fizic, iar acum făcea același lucru și din punct de vedere legal. Purta deja copilul lui în pânțele. Aerul lui de satisfacție masculină era atât de puternic, încât devenise aproape vizibil. Îl și simți când își rosti calmă jurămintele ce aveau să le lege viețile. În cursul unei zile lungi și fierbinți în Benghazi, se crease între ei o legătură ce încă rezista, în pofida evenimentelor care îi despărțiseră.

Zane îi pregătise încă o surpriză. Barrie nu se așteptase la un inel, nu când totul se petrecuse atât de rapid, dar, la momentul potrivit, el băgă mâna în buzunarul interior al sacoului și scoase două verighete simple de aur, una pentru ea și una pentru el. A ei păru puțin prea largă când și-o strecură peste încheietura degetului, dar privirile li se întâlniră într-un moment de înțelegere desăvârșită. Avea să se îngrășe și, în curând, inelul avea să îi vină perfect. Barrie luă verigheta mai mare și mai lată și o petrecu pe inelarul mâinii lui stângi, simțind propriul fior de satisfacție primitivă. Dumnezeu, era al ei!

Odată căsătoria înregistrată oficial și certificatul semnat în prezența martorilor, luă din nou un taxi pentru a se întoarce

la hotel.

— Cina, spuse el, conducând-o spre unul dintre saloanele de luat masa ale hotelului. Nu ai mâncat nimic în avion, și este trecut de miezul nopții după ora coastei de est.

— Am putea comanda cina în cameră, sugeră ea.

În ochii lui apăru expresia aceea de moleșală ce indica dorința.

— Ba n-am putea. Tonul lui era categoric, ușor tensionat. Mâna lui deveni fierbinte și grea la baza spatelui ei. Trebuie să mănânci, și nu sunt convins că mă pot stăpâni atâta timp dacă nu suntem într-un loc public.

Poate că, într-adevăr, îl interesa doar ca ea să se hrănească bine sau poate știa mai multe despre seducție decât majoritatea bărbaților, își spuse Barrie, susținându-i privirea de-a lungul a mai multor feluri de mâncare. Conștientizarea faptului că avea să facă dragoste cu ea de îndată ce ajungeau în apartamentul lor, nerăbdarea cu care aștepta să-i simtă greutatea peste ea, intrarea în forță a mădularului lui lung și tumefiat în ea... frustrarea... toate acestea o pregătiră pentru el la fel de eficient ca o mângâiere. Sâniile i se ridicară grei și umflați sub corsetul rochiei. Își simți măruntaiele contractându-se de dorință, fiind nevoită să-și strângă picioarele pentru a atenua pulsația dintre ele. Privirea lui Zane alunecă de mai multe ori înspre sâniile ei, și, la fel ca înainte, Barrie nu reuși să-și stăpânească reacția. Se simțea umezindu-se, simțea greutatea ce-i apăsa în pânțele.

Aproape că nici nu conștientiza ce mănăcă – ceva fad, pentru a reduce riscul de greață asociat începutului de sarcină. Bău doar apă. Dar i se păru corect să îi răspundă cu aceeași monedă, așa că zăbovi asupra fiecărei înghițituri, fixându-și între timp privirea asupra gurii lui sau mutând-o ușor înspre

poala lui. Își linse cu delicatețe buzele, înfiorându-se încântată când chipul lui se întunecă și bărbia îi căpătă o expresie tensionată. Mângâie buza paharului de apă cu buricul unui deget, atrăgându-i privirea, făcându-i respirația să devină tot mai chinută și mai accelerată. Pe sub masă, își frecă un picior de una din gambele lui musculoase.

Zane se întoarse pentru a-i atrage atenția chelnerului cu o privire întunecată și tăioasă ca un laser.

— Nota! lătră el, iar chelnerul se grăbi să se supună acelei voci autoritare.

Zane mâzgăli numărul camerei și numele lui fictiv pe nota de plată, iar Barrie se zgâi la el uluită. Îi venea greu să creadă că își putea aminti asemenea detalii, când ea abia dacă era în stare să umble.

Pentru a se răzbuna, când Zane îi trase scaunul ca să se poată ridica, Barrie își lăsă încheieturile degetelor de la o mână să-i atingă ușor, o, atât de ușor, șlițul pantalonilor. Zane înțepeni pentru o clipă, apoi scoase un șuierat. Cu toată inocența, Barrie se întoarse și îi adresă o privire întrebătoare, ca și cum n-ar fi înțeles care era problema.

Fața lui bronzată se întunecă și mai mult sub valul de sânge ce îi inundă pielea maronie. Expresia îi era fixă, dezvăluind prea puține, dar ochii îi scânteiau ca niște așchii de diamante. Mâna lui mare se închise ferm peste cotul ei.

— Să mergem, spuse el pe acel ton șoptit pe care îl auzise pentru prima dată într-o cameră întunecată din Benghazi. Și să nu mai faci asta, altfel îți jur că am să te posed chiar în lift.

— Serios. Îi aruncă un zâmbet șters peste umăr. Ce... înălțător!

Un fior vag, dar vizibil îl zgudui, iar privirea cu care îi

răspunse promitea răzbunare.

— Și eu care credeam că ești atât de dulce.

— Sunt dulce, declară ea, în timp ce se îndreptară cu pași mari spre lift. Dar nu mă las împinsă de la spate.

— Vom vedea. Am de gând să te împing pe la spate.

Ajunseră la șirul de lifturi, iar Zane apăsă butonul de chemare a liftului cu mai multă forță decât ar fi fost cazul.

— Nu va trebui să împingi prea tare. De fapt, ai putea pur și simplu să-mi sufli ce am de făcut.

Îi oferi un nou zâmbet dulce și își țuguie buzele, suflând o mică gură de aer spre pieptul lui, ca pentru a-i demonstra.

Se auzi zgomotul specific, ușile se deschisera, și ei se traseră mai în spate pentru a le permite oamenilor din lift să coboare. Întrară singuri, deși observară și alți oameni grăbindu-se spre ei pentru a apuca să urce în liftul respectiv. Zane apăsă nemilos butonul cu numărul etajului lor, apoi butonul de închidere a ușilor. Când liftul începu să urce, se întoarse spre ea ca un tigru ațâțat cu carne proaspătă.

Barrie se dădu grațioasă la o parte din calea lui, zgâindu-se la numerele ce apăreau scurt pe afișajul digital.

— Aproape am ajuns.

— Ai mare dreptate, mârâi el, venind după ea.

În spațiul restrâns al liftului, Barrie nu avea nicio șansă să scape de el, și nici nu voia. Ceea ce voia era să îl înnebunească la fel de tare cum o înnebunea el pe ea. Mâinile lui puternice se închiseră peste talia ei și o ridicară; corpul lui muscular o țintui de perete. Șoldurile i se împinseră cu insistență peste ale ei, iar Barrie icni când simți cât era de erect. Picioarele i se deschiseră automat, permițându-i să ajungă la profunzimea moi ale corpului ei. Zane se lipi de ea, mișcându-și șoldurile

ritmic, iar gura lui o atacă pe a ei, sufocantă, cu o lăcomie feroce.

Clopoțelul sună discret, iar liftul se opri cu o ușoară zdruncinătură. Zane nu-i dădu drumul. Se întoarse pur și simplu, continuând să o țină în brațe, și ieși din lift, pornind cu pași mari și rapizi pe coridor în direcția apartamentului lor. Barrie își petrecu brațele pe după gâtul lui și picioarele în jurul șoldurilor, înăbușindu-și mici gemete, căci fiecare pas al lui Zane făcea ca sexul lui umflat să se frece de moliciunea sensibilă dintre picioarele ei. Plăcerea o fulgera ca un arc electric la fiecare pas, și, neputincioasă, își simți șoldurile balansându-se spre el într-o căutare oarbă a unei plăceri mai profunde. O înjurătură șoptită scăpă șuierând printre dinții lui încleștați.

Barrie nu știa dacă trecuseră pe lângă cineva pe hol. Își îngropă fața în gâtul lui și se abandonează foametei ce creștea în ea. Îl dorea de atâta timp, îi fusese așa dor de el, își făcuse griji pentru el... Acum era aici, viu și plin de vitalitate, gata să o posede cu aceeași ferocitate necomplicată ca înainte, și nu o interesa nimic altceva.

Zane o lipi cu spatele de un perete, și, preț de o clipă înspăimântată, delirantă, crezu că îl ispitise prea tare. Însă el îi desfăcu picioarele din jurul taliei lui și o lăsă să alunece pe podea. Respira gâfâit, cu ochii dilatați de o foame sexuală ce nu mai putea fi amânată multă vreme, dar, într-o anumită măsură, își păstrase foarte bine controlul. Ducând un deget la buze pentru a-i face semn să tacă, își strecură mâna în sacou. Când o scoase, ținea în palmă patul pistolului automat uriaș. Ridică piedica folosindu-se de degetul mare, dezactivează încuietoearea electronică a ușii de la apartamentul lor, apăsă

clanța și se strecură fără un sunet înăuntru. Ușa se închise la fel de silențios cum se deschisese.

Barrie rămase încremenită pe hol, teroarea bruscă alungând dorința, și așteptă cu ochii închiși, cu pumnii strânși și cu toată atenția concentrată pentru a încerca să audă ceva din interiorul apartamentului. Nu auzi nimic. Absolut nimic. Zane se mișca precum o felină, dar la fel se mișcau și alți bărbați, bărbați ca el, bărbați care operau cel mai bine la adăpostul întunericului și care puteau ucide la fel de silențios cum îl omorâse el pe acel paznic din Benghazi. Răpitorii ei nu fuseseră la fel de capabili, dar personajul din spatele răpirii ei, oricine era el, nu avea să se folosească aici de oameni din Orientul Mijlociu, nu în Las Vegas, în mijlocul strălucirii și al luxului din acest oraș. Poate că de data aceasta avea să apeleze la cineva cu adevărat letal, cineva mai degrabă interesat să își îndeplinească misiunea decât să înspăimânte o femeie legată și neajutorată. Orice bufnitură, orice șoaptă ar fi putut indica sfârșitul vieții lui Zane, și credea că ar fi fost devastată dacă ar fi trecut printr-o asemenea durere.

Nu auzi când ușa se deschise din nou. Îl auzi doar pe Zane spunând „E totul în regulă” pe un ton calm, normal, apoi se trezi din nou în brațele lui. Nu i se părea să se fi clintit. Zane o trăsese pur și simplu spre el, învăluind-o în siguranța îmbrățișării lui.

— Îmi pare rău, murmură el, cu buzele lipite de părul ei, ducând-o înăuntru. Se opri să încuie ușa și să pună lanțul. Dar nu sunt dispus să-mi asum riscuri privind siguranța ta.

Furia se aprinse furtunos în ea, ca un incendiu de vegetație uscată. Înalță capul din sanctuarul umărului lui și îl privi mânioasă.

— Cum rămâne cu siguranța ta? îl întrebă ea violent. Ai habar cum mă simt eu când faci așa ceva? Crezi că nu observ când te pui scut între mine și restul oamenilor, astfel încât, dacă cineva trage spre mine, tu să fii cel care încasează glonțul? Îl lovi în piept cu pumnul, surprinzându-se chiar și pe ea însăși cu acest gest – nu mai lovise niciodată pe nimeni. O făcu din nou. La naiba, te vreau sănătos și întreg! Vreau ca bebelușul nostru să se poată bucura de prezența tatălui lui! Vreau să am mai mulți copii cu tine, ceea ce înseamnă că trebuie să rămâi în viață. Înțelegi ce spun?

— Înțeleg, mormăi el, pe un ton liniștitor, prinzându-i pumnii agitați și lipindu-i de pieptul lui, oprindu-i. Mi-aș dori și eu aceleași lucruri. Ceea ce înseamnă că trebuie să fac tot ce e nevoie pentru a vă ști pe tine și pe Junior în siguranță.

Barrie se relaxă în brațele lui, cu buzele tremurându-i, străduindu-se să-și înghită lacrimile. Nu era o persoană plângăcioasă; de vină era furtuna hormonală provocată de sarcină, dar, chiar și așa, nu voia să-l ude cu lacrimile ei. Avea destule pe cap și fără povara unei soții care să izbucnească în plâns la fiecare pas.

Când reuși să-și recapete calmul, spuse cu voce subțire:

— Junior, zici tu?

Văzu străfulgerarea unui zâmbet când Zane o ridică în brațele lui.

— Mă tem că da, spuse el, ducând-o la pat. Sora mea Maris e singura fată pe care a reușit s-o producă întregul clan Mackenzie, iar asta s-a întâmplat cu douăzeci și nouă de ani și zece băieți în urmă.

Se aplecă și o lăsă blând pe pat, așezându-se lângă ea. Chipul lui întunecat deveni concentrat când întinse mâna la

spatele ei pentru a ajunge la fermoarul rochiei.

— Acum, hai să vedem dacă te pot duce din nou în starea în care erai înainte să te sperii, și îi vom face cunoștință Juniorului cu tatăl lui, șopti el.

Barrie fu cuprinsă de un amestec de sfială și neliniște când Zane îi trase rochia în jos peste șolduri și picioare, apoi o aruncă deoparte. De când răpitorii o dezbrăcaseră la piele într-o încercare deliberată de a o teroriza, de a-i frânge spiritul, nu se mai simțise niciodată confortabil goală. Cu excepția celor câteva ore pe care le petrecuse ascunsă în ruinele din Benghazi, când Zane o convinsese într-un final să renunțe la cămașă, iar ea se abandonase amorului, evitase să mai rămână goală chiar și când era nevoie, grăbindu-se să se îmbrace după ce făcea duș, trăgându-și imediat pe ea haine sau un halat. Altădată savurase momentele de după baie, apreciind atingerea aerului pe pielea ei umedă în timp ce se răsfața cu uleiuri și loțiuni parfumate, dar în ultimele două luni acel lux fusese dat uitării din cauza nevoii ei urgente de a se acoperi cu ceva.

Zane o voia goală.

O dezbrăcase deja de rochie, iar mătasea și dantela setului asortat de sutien și slip nu îi ofereau prea multă protecție. Zane deschise abil cu degetul mare închizătoarea frontală a sutienului, iar cupele se lărgiră, alunecând și dezvăluind curbele interioare ale sânilor ei. Barrie nu se putu abține; își încrucișă protector brațele peste sâni, ținându-și sutienul la locul lui.

Zane se opri, cu fața încremenită, ridicând privirea spre chipul ei și studiindu-i expresia neajutorată și rușinată. Nu era nevoie să-i explice. Fusese acolo; știa.

— Încă mai ai probleme cu cămașa aia? întrebă el blând, referindu-se la felul în care se agățase disperată de acea haină.

Aprinsese o singură lampă. Barrie era expusă în micul cerc de lumină, în vreme ce fața lui rămăsese în umbră. Își umezi buzele și încuviință o dată din cap – o confirmare vagă, dar suficientă pentru Zane.

— Nu putem schimba ceea ce s-a întâmplat, spuse el, cu seriozitatea marcându-i expresia și tonul. Cu un singur deget, mângâie fin curba superioară a sânilor ei, unde stăteau ridicați peste scutul brațelor ei încrucișate. Putem lăsa acele evenimente în urma noastră și să mergem mai departe, dar nu le putem schimba. Rămân o parte din noi, ne transformă pe dinăuntru, dar, pe măsură ce se întâmplă și alte lucruri, ne transformăm din nou. Îmi amintesc chipul primului om pe care l-am ucis. Nu regret că am făcut-o, fiindcă era un gunoi amator de bombe care își lăsase cartea de vizită pe o navă de croazieră, omorând nouă oameni în vârstă care nu făceau decât să încerce să se bucure de pensie. În momentul respectiv, se străduia din răspuțeri să mă omoare *pe mine...* dar chipul lui îmi va rămâne pentru totdeauna în minte, undeva în adâncurile ei. Se opri, reflectând, rememorând. El face parte din mine acum, fiindcă uciderea lui m-a transformat. M-a făcut mai puternic. Știu că pot să fac orice trebuie făcut și știu cum să merg mai departe. Am ucis și alți oameni, spuse el calm, ca și cum ar fi discutat despre vreme, dar nu-mi amintesc fețele lor. Doar pe a lui. Și îmi pare bine că am câștigat.

Barrie se zgâi la el, umbrele scoțând în evidență suprafețele și scobiturile feței lui sumbre, adâncind expresia îmbătrânită a ochilor lui. În adâncul sufletului, Barrie înțelese, revelația străbătând-o până în miezul instinctelor ei. Faptul că fusese

răpită o transformase; acceptase acest lucru înainte ca Zane să o salveze. *Era* mai puternică, mai hotărâtă, mai dispusă să acționeze. Când Zane își făcuse apariția în după-amiaza aceea, fusese pregătită să ia măsuri extraordinare pentru a se proteja pe ea și copilul care creștea în ea, renunțând la viața confortabilă de care se bucurase dintotdeauna. Rămăsese goală lângă Zane și înainte – și îi făcuse plăcere. Avea s-o facă din nou.

Ridică încet o mână și mângâie linia precisă a micii cicatrice de pe pometul lui stâng. Zane își întoarse ușor capul, frecându-și obrazul de degetele ei.

— Dezbracă-te *tu* mai întâi, sugeră ea încet.

Echilibru. Dacă nuditatea ei era echilibrată de a lui, avea să se simtă mai confortabil.

Sprâncenele lui se arcură brusc.

— În regulă.

Barrie nu fu nevoită să-i explice, însă știuse de la bun început că nu avea să fie necesar. Se întinse pe pat și îl privi scoțându-și sacoul, apoi dându-și jos tocul de sub umăr, cu tot cu încărcătura letală aflată din nou în el. Acesta din urmă fu așezat cu grijă pe noptieră, la îndemână. Apoi se dezbracă și de cămașă, aruncând-o pe jos, lângă rochia ei și sacoul lui.

Noua cicatrice de pe abdomenul lui superior era roșie umflată și intersectată de o cicatrice chirurgicală lungă, rămasă în locul unde îl despicasese chirurgul de pe vas pentru a opri sângerarea și a-i salva viața. Barrie văzuse acea cicatrice și când își scosese cămașa înainte de a intra la duș, dar atunci primise ordin să nu-l atingă, pentru a nu-l face să-și uite prioritățile. Acum nu mai exista nicio astfel de restricție.

Degetele ei mângâiară cicatricea, simțind fierbințeala și

vitalitatea acelui bărbat, și se gândi cât de ușor ar fi putut fi năruite toate acestea. Fusesse atât de aproape de a-l pierde...

— Nu te gândi la asta, murmură el, prinzând-o de mână și ducându-i-o la buze. Nu s-a întâmplat.

— Ar fi putut să se întâmple.

— Dar nu a fost cazul.

Tonul lui sună categoric în vreme ce se aplecă să-și scoată bocancii. Aceștia căzură pe podea cu două bufnituri identice, apoi el se ridică pentru a-și descheia pantalonii.

Avea dreptate. Nu se întâmplase. „Adună-te, învață ce-i de învățat și mergi mai departe.” Făcea parte din trecut. Viitorul însemna căsnicia lor, copilul lor. Prezentul era *acum*; iar când Zane se dezbracă rapid de ultimele haine, prezentul se dovedi mult mai urgent.

Zane se așează din nou lângă ea, simțindu-se confortabil în pielea lui. Era o piele atât de minunată, își spuse ea ușor visătoare, întinzând mâna pentru a-i mângâia umerii lucioși și pieptul păros și pentru a masa sfârcurile minuscule ascunse în păr până se întăriră și se ridicară. Știa că îl invita să-i răspundă la fel, și răsuflarea i se opri în piept, așteptând ca el să accepte.

Zane nu pierdu vremea. Mâinile lui se așezară pe cupele desfăcute ale sutienului ei, și ridică privirea spre a ei.

— Ești gata? întrebă el, zâmbind ușor.

Barrie nu răspunse, ci doar ridică dintr-un umăr pentru a-și elibera sânul din cupa sutienului, iar el nu avu nevoie de un alt răspuns.

Coborî privirea și îi împinse și cealaltă cupă deoparte, iar Barrie îi văzu pupilele dilatându-se de excitație când o privi. Expiră șuierat printre buzele întredeschise.

— Văd copilașul nostru aici, spuse el, atingându-i blând un

sfârc cu vârful unui singur deget. Nu te-ai îngrășat deloc, abdomenul ți-e încă plat, dar sarcina te-a schimbat aici. Sfârcurile tale sunt mai întunecate și mai umflate.

Foarte, foarte ușor, desenă un cerc cu degetul în jurul aureolei, făcând-o să se întărească. Barrie scânci, invadată de dorință, fiorul familiar fulgerând-o din dreptul sânilor până între picioare.

Zane își frecă degetul mare peste vârful sfârcului, apoi își curbă blând mâna sub sânul ei, ridicându-l astfel încât să stea umflat în căușul palmei lui.

— Cât de sensibili au devenit? întrebă el, fără a-și desprinde nicio clipă privirea de la aceste noi detalii ale corpului ei ce îl fascinau.

— Une... uneori nu pot suporta atingerea sutienului, șopti ea.

— Și venele îți sunt mai albastre, murmură el. Arată ca niște pârlăieșe ce curg sub un strat de satin alb.

Se aplecă și o sărută, posedându-i gura, continuând să se joace cu sânii ei cu o grijă plină de delicatețe. Bârne se înmuie toată și scoase un mic sunet vibrant de plăcere ca un tors, ridicându-se pentru a putea să-l guste mai din plin. Buzele lui erau la fel de fierbinți și de ferme cum și le amintea, la fel de delicioase. Zane nu se grăbi; o sărută lent și profund, lăsându-și limba să exploreze. Sânii ei sensibilizați de sarcină se întăriră, excitați până în pragul durerii, vintrele îi deveniră fierbinți și lichide.

Zane o întinse pe perne, mâinile lui strecurându-se sub corpul ei, îndepărtându-i complet sutienul, apoi descotorosindu-se și de slip. Ochii îi licăriră arzători când se aplecă deasupra ei.

— Am să-ți fac tot ce nu ți-am putut face înainte, șopti el. Nu avem de ce să ne facem griji că trebuie să rămânem vigilenți, sau să nu facem zgomot, sau să ne întrebăm cât e ceasul. Am de gând să te devorez, micuța mea roșcată.

Ar fi trebuit să se simtă alarmată, fiindcă expresia lui era atât de feroce și de flămândă, încât mai că ar fi putut lua de bune cuvintele lui. În schimb, Barrie se întinse spre el, aproape înnebunită de nevoia de a-l simți peste ea, posedându-o.

Zane avea alte intenții. Îi prinse mâinile și i le lipi de pat, așa cum făcuse cândva ea cu el. Atunci, Zane îi încredințase ei controlul, iar acum ea îi oferea același lucru, arcuindu-și trupul și oferindu-i-l pentru plăcerea lui, orice ar fi însemnat asta.

Plăcerea lui erau sânii ei, cu schimbările fascinante prin care treceau. Luă în gură un sfârc contractat, ușor, cu multă grijă. Fu suficient pentru a o face să geamă, deși nu de durere; furnicăturile erau incredibil de intense. Limba lui îi atinse sfârscul, se învârti în jurul lui, apoi îl împinse cu forță spre cerul gurii când începu să îl sugă.

Barrie țipă subțire, sălbatic. Răsuflarea îi ieși exploziv din plămâni, și păru incapabilă să mai inspire. O, Doamne, nu-și dăduse seama că sânii ei erau *chiar* atât de sensibili, sau că Zane avea s-o împingă atât de brusc dincolo de pragul plăcerii și al durerii deopotrivă, ducând-o pe un tărâm atât de neîmblânzit și de intens, încât nu mai putea îndura. Se înălță necontrolat, dar el stăpâni mișcarea, ținându-o la pat, transferându-și gura la celălalt sfârc, care avu la rându-i parte de tandrețe și dezmiardare, apoi de aceeași presiune neașteptată și deliberată ce o făcu să țipe din nou.

Zane refuză să se oprească. Barrie Țipă la el, îl imploră, dar el refuză să se oprească. Își auzi propria voce înnebunită, rugătoare:

— Zane... te rog. O, Doamne, te rog! Nu mai... mai vreau. Mai vreau. Apoi, plângând în hohote: Mai tare!

Și își dădu seama că nu îl implora să se oprească, ci să continue. Se zvârcoli în brațele lui, în vreme ce el o împinse pe noi culmi, tot mai tare și mai tare, gura devorându-i lacom sânii, și brusc toate simțurile ei se coagulară într-o singură pulsație uriașă ce se localizează între picioarele ei, după care fu sfâșiata de plăcere.

Când își recăpătă răsuflarea și capacitatea de-a judeca limpede, își simți membrele slăbite și incapabile să se miște. Zăcu fără vlagă pe pat, cu ochii închiși, și se întrebă cum fusesse posibil să supraviețuiască imploziei.

— Doar fiindcă ți-am supt sânii? murmură el, nevenindu-i să creadă, coborând cu săruturi până pe abdomenul ei. O, la naiba, da' știu că o să ne distrăm bine în următoarele șapte luni!

— Zane... așteaptă, șopti ea, ridicând o mână spre capul lui. Era singurul gest pentru care mai avea suficientă energie. Nu pot... trebuie să mă odihnesc.

Zane se lăsă să alunece între picioarele ei și îi săltă coapsele, sprijinindu-le pe umerii lui.

— Tu nu trebuie să te miști, îi promise el cu o voce profundă, bogată. N-ai nimic de făcut decât să stai întinsă.

Apoi o sărută, lent, adânc, iar corpul ei se arcui cuprins din nou de spasme, și Zane îi arătă toate lucrurile pe care nu putuse să i le facă înainte.

O aduse din nou la orgasm înainte de a se târî, în sfârșit, în

față, poziționându-și șoldurile între coapsele ei. Barrie gemu când Zane o umplu dintr-o singură mișcare puternică. Se înfioră sub el, șocată de grosimea lui și de profunzimea penetrării. Cum fusese în stare să uite? Durerea o luă prin surprindere, și se agăță de el, încercând să se ajusteze, să îl primească în ea. Zane o alină, șoptindu-i cuvinte fierbinți și dulci în ureche, mângâindu-i pielea, care era deja atât de sensibilă, încât până și așternuturile moi de sub ea păreau aspre.

Dar, o, cât de mult își dorise asta. Asta. Nu doar plăcerea, ci și senzația de contopire, înlănțuirea profundă și intimă a trupurilor lor. Această întâlnire a trupurilor satisfăcea în ea o dorință de care orgasmele nici măcar nu se apropiaseră. Șoldurile i se ridicară în aer. Voia să-l primească înăuntru cu totul, îl voia atât de adânc în ea, încât să-i ajungă în pânțele în care creștea acum sămânța lui. Zane încercă să tempereze mișcările de penetrare ce o împingeau rapid spre un nou orgasm, dar Barrie își înfipse unghiile în spatele lui, insistând fără cuvinte să îi ofere tot ce avea de oferit.

Zane se înfioră și, cu un geamăt născut din adâncul gâtului, îi oferi ceea ce cerea.

Barrie adormi apoi. Trecuse cu mult de miezul nopții după ora de pe coasta de est, și era extenuată. Însă o deranja prezența bărbatului masiv și musculos întins lângă ea în pat, cu trupul radiind căldură ca un cuptor, și se trezi în repetate rânduri din somnul ei agitat.

Zane dormea probabil iepurește, constată ea, căci, de fiecare dată când se trezea și își schimba poziția, Zane se trezea și el. În cele din urmă, o trase peste el, așezând-o cu fața cuibărită lângă gâtul lui și cu picioarele încălecate peste

șoldurile lui.

— Poate acum ai să te poți odihni, murmură el, sărutând-o pe păr. Așa ai dormit și în Benghazi.

Barrie își aminti, rememorează ziua aceea pe care o petrecuseră făcând dragoste, își aduse aminte că uneori el stătuse deasupra cât ațipiseră, alteori ea. Sau poate că doar ea ațipise și el rămăsese în permanență atent.

— Nu am mai dormit niciodată cu un bărbat, murmură ea somnoroasă în chip de explicație, cuibărindu-se lângă el. Adică *efectiv* să dorm.

— Știu. Eu sunt primul cu care ai făcut și una, și alta.

Camera era cufundată în întuneric, căci, la un moment dat, Zane stinsese lampa, deși nu-și amintea când. Draperiile groase erau trase pentru a ascunde neoanele nopții din Las Vegas, doar câteva fâșii înguste de lumină reușind să se strecoare pe la margini. Își aminti pentru o clipă de acea încăpere îngrozitoare din Benghazi, înainte ca Zane s-o salveze, dar apoi alungă amintirea. Nu mai avea puterea să o înspăimânte. Zane era soțul ei acum, iar durerea plăcută din corpul ei era dovada că mariajul lor se consumase temeinic și cu adevărat.

— Povestește-mi despre familia ta, spuse ea, căscând cu gura lipită de gâtul lui.

— Acum?

— Mmmm. Suntem trei amândoi, așa că ai putea s-o faci.

Barrie simți o bucată de carne tresărind pe interiorul coapsei ei.

— Știu și alte lucruri pe care le-am putea face, murmură el.

— Nu exclud nimic. Își răsuci șoldurile și fu răsplătită cu o zvâcnire mai insistentă. Dar poți să vorbești în același timp.

Povestește-mi despre clanul Mackenzie.

Îl simți ridicând ușor din umeri.

— Tatăl meu e metis amerindian, mama mea e profesoară. Locuiesc pe un munte, la mică distanță de Ruth, Wyoming. Tata crește și dresază cai. E cel mai bun pe care l-am văzut în domeniul ăsta, cu excepția surorii mele. Maris are o mână magică în ceea ce privește caii.

— Deci caii chiar sunt o afacere de familie.

— Da. Toți am fost crescuți în șa, dar Maris e singura care s-a dedicat dresajului. Joe s-a înscris la Academia de Aviație și a devenit pilot de vânătoare, Mike a ajuns crescător de vite, Josh a ales aviația în cadrul marinei americane, iar eu și Chance am optat pentru Academia Navală și am devenit ofițeri de marină. Suntem amândoi capabili să pilotăm diverse tipuri de avioane, dar zborul e doar un mijloc de a ajunge acolo unde e nevoie de noi, nimic mai mult. Chance s-a retras din serviciile de informații ale marinei acum câțiva ani.

Talentul lui Barrie de a reține numele se făcu simțit, înălță capul, uitând complet de somn, trecând în revistă acea listă de nume. Se opri asupra unuia dintre ele, puse detaliile cap la cap și icni surprinsă.

— Fratele tău e generalul Joe Mackenzie, care face parte din Statul-Major al armatei americane?

Bineînțeles. Câți Joe Mackenzie existau care să fie generali de aviație?

— Chiar el.

— Păi, i-am cunoscut pe el și pe soția lui. Cred că s-a întâmplat acum doi ani, la un dineu caritabil din Washington. Numele ei e Caroline.

— Ai nimerit la fix.

Zane se foi puțin, iar Barrie simți ceva împingându-se între picioarele ei. Inspiră când se strecură în ea. Dacă tot venise vorba despre nimerit la fix.

— Joe și Caroline au cinci fii, Michael și Shea au doi băieți, iar Josh și Loren au trei, murmură Zane, penetrând-o cu mișcări line. Juniorul va fi cel de-al unsprezecelea nepot.

Barrie se prăbuși peste el, cu atenția făcută țândări de plăcerea ce creștea în ea cu fiecare legănare a șoldurilor lui.

— Nu mai vorbi, spuse ea, și îi auzi râsul tăcut când o rostogoli și o prinse sub el... exact unde voia să se afle.

Capitolul 12

Barrie fu trezită de senzația de greață, intensă și urgentă. Țâșni din pat și fugi la baie, abia reușind să ajungă la timp. Când termină de vomitat, se prăbuși sleită pe podea și închise ochii, incapabilă să găsească în ea suficientă energie cât să-i pese că stătea ghemuită goală pe podeaua unei toalete de hotel sau că bărbatul care îi devenise soț cu mai puțin de douăsprezece ore în urmă era martor la toate acestea. Îl auzi pe Zane dând drumul la apă, apoi un prosop umed, minunat de răcoros, îi fu așezat pe fruntea înfierbântată. Zane trase apa, ceea ce ea nu reușise să facă, și spuse:

— Mă întorc imediat.

Ca de obicei, Barrie începu să se simtă mai bine când termină de vomitat. Jenată, se ridică și își dăți gura și tocmai stătea în fața oglinzii, studiindu-și aspectul răvășit cu o oarecare uluire, când Zane apăru cu o doză verde familiară în mână.

O desfăcuse deja. Barrie îi smulse doza din mână și începu

să bea cu lăcomie, dând suc peste cap cum ar face un boboc de facultate cu o cutie de bere. După ce o goli, oftă îndestulată și trânti cutia pe blatul chiuvetei, de parcă ar fi fost, într-adevăr, o sticlă goală de alcool. Apoi îl privi pe Zane și făcu ochii mari.

— Sper că n-ai ieșit așa până la automatul de băuturi, spuse ea cu glas pierit.

Zane era încă gol-puşcă. Minunat, impresionant de gol-puşcă. Și foarte excitat.

El păru amuzat.

— Am luat suc din minibarul din salon. Coborî privirea spre propriul lui corp, iar amuzamentul se intensifică. Mai este o doză. O vrei?

Barrie își îndreptă spatele și înfășură o mână îndrăzneată în jurul sexului lui ce pulsa.

— Nu sunt genul de femeie care uită de inhibiții după câteva doze de Seven-Up, îl informă ea, cu o demnitate studiată. Se întrerupse, apoi îi făcu cu ochiul. Una este de ajuns.

Se așteptase să ajungă înapoi în pat. Dar nu se întâmplă acest lucru. Foamea lui era deosebit de intensă dimineața, și, după câteva clipe furtunoase, Barrie se trezi în genunchi, pe jumătate aplecată peste marginea căzii, cu Zane așezat pe vine în spatele ei. Făcură dragoste sălbatic și rapid, astfel încât, la sfârșit, se trezi din nou zăcând sleită pe podea. Găsi o oarecare satisfacție în faptul că și el era trântit lângă ea, cu picioarele lungi întinse sub măsuta de toaletă.

După multă vreme, Zane spuse leneș:

— Credeam că am să fiu în stare să aștept până ajungeam la duș. Am subestimat efectul băuturilor carbogazoase asupra ta,

scumpo... și ce mi se întâmplă când te privesc savurându-le.

— Cred că s-ar putea să fi descoperit ceva, reflectă ea, ghemuindu-se goală lângă el și ignorând răceala podelei. Trebuie să cumpărăm acțiuni în companie.

— Bună idee. Întoarse capul și începu să o sărute, și, pentru o clipă, Barrie se întrebă dacă podeaua toaletei avea să găzduiască o a doua rundă de... antrenament. Dar Zane o eliberă și se ridică, apoi o ajută și pe ea să se ridice. Vrei să cerem de mâncare în cameră sau să coborâm la un restaurant pentru a lua micul dejun?

— Prefer în cameră.

Îi era foame deja, și, dacă apelau la room-service, micul dejun avea să le fie cel mai probabil adus până să termine ea cu dușul și cu îmbrăcatul. Îi spuse lui Zane ce voia să comande, apoi, cât timp el sună la recepție, își alese hainele. Rochia de mătase era foarte șifonată, așa că o luă cu ea în baie, ca aburii de la duș să o mai îndrepte.

Zăbovi îndelung la duș, dar, chiar și așa, rochia mai avea câteva cute când termină. Lăsă apa să curgă, pornind mai tare robinetul de apă fierbinte, pentru a produce mai mulți aburi. Pe un cârlig din spatele ușii găsi un halat de baie gros din prosop cu logoul hotelului brodat pe buzunarul de la piept. Îl îmbracă și legă cordonul în jurul ei, zâmbind de greutatea și mărimea acestuia, și ieși să vadă cât mai dura până sosea micul dejun.

Zane nu era în dormitor; îl auzi vorbind în salon și se întrebă dacă mâncarea comandată sosise atât de repede. Dar nu auzi decât vocea lui, și se apropie de ușa deschisă.

Zane vorbea la telefon, întors pe jumătate cu spatele spre ea, așezat pe brațul canapelei. Avu impresia că asculta zgomotul

făcut de apa de la duș chiar în timp ce purta conversația.

— Urmărește-l în continuare pe tatăl ei, precum și pe cei care sunt pe urmele *lui*, spuse Zane. Vreau să-i prind pe toți deodată, ca să nu fiu nevoit să-mi bat capul cu unele aspecte nerezolvate. După ce se liniștesc apele, justiția și agențiile de stat pot lămuri problema între ele.

Barrie icni, toată culoarea dispărându-i brusc din obraji. Zane întoarse capul, zgâindu-se la ea, cu ochii aproape fără urmă de albastru, licărind tăioși și cenușii ca gheața.

— Da, spuse el în receptor, fără a-și desprinde nicio clipă privirea de la chipul ei. Totul e sub control aici. Menține presiunea.

Închise și se întoarse complet cu fața spre ea.

Încă nu făcuse duș, remarcă Barrie năucită. Părul lui nu era ud; pe piele nu licărea nici urmă de umezeală. Probabil dăduse acel telefon de îndată ce intrase ea la duș, punând în mișcare trădarea ce ar putea să-l arunce pe tatăl ei în închisoare.

— Ce ai făcut? șopti ea, abia abținându-se să nu se prăbușească sub durerea ce o zguduia. *Zane, ce ai făcut?*

Calm, Zane se ridică și se apropie de ea. Barrie se dădu înapoi, strângând în mâini reverele halatului gros, ca și cum acestea ar fi putut s-o protejeze.

Zane aruncă o scurtă privire curioasă spre baie și văzu rotocoale de aburi ieșind pe ușa întredeschisă.

— De ce curge apa la duș?

— Folosesc aburii să-mi netezesc cutele rochiei, răspunse ea automat.

Zane ridică ironic din sprâncene. Deși jocul de cuvinte nu i

se părea deloc amuzant, lui Barrie îi trecu prin minte gândul că aceasta era, evident, o șmecherie¹ la care el nu se așteptase:

— Cu cine ai vorbit? Întrebă ea, cu vocea asprită de durere, de senzația de trădare și de efortul de a ține totul sub control.

— Cu fratele meu Chance.

— Ce legătură are el cu tatăl meu?

Zane o fixă cu privirea.

— Chance îndeplinește misiuni de spionaj pentru o agenție guvernamentală; alta decât FBI-ul și CIA-ul.

Barrie înghiți nodul ce i se oprise sufocant în gât. Poate că Zane nu îl trădase pe tatăl ei; poate fusese deja pus sub supraveghere.

— De cât timp îl urmărește pe tatăl meu?

— Chance doar coordonează supravegherea, nu o face el personal, o corectă Zane.

— De cât timp?

— De azi-noapte. L-am sunat în timp ce făceai duș.

Cel puțin nu încerca să mintă sau să se eschiveze.

— Cum ai putut să faci asta? Întrebă ea, cu o privire severă și cu ochii mari de uimire.

— Foarte ușor, răspuse el pe un ton tăios. Sunt om al legii. Înainte de asta, am fost ofițer de marină, în serviciul acestei țări. Credeai că am să ignor un trădător, fie el și tatăl tău? Mi-ai cerut să am grijă de tine și de copilul nostru, și exact asta fac. Când stârpești un cuib de vipere, nu alegi doar câteva pe care să le omori și pe restul le lași în viață. Le faci pe toate una cu pământul.

¹ În engleză, în original, *wrinkle* înseamnă și „cută, încrețitură”, dar și „șmecherie, soluție ingenioasă”, (n. Red.)

Privirea lui Barrie se înceteșă, și ea începu să se clatine pe picioare. O, Doamne, cum ar fi putut vreodată să-l ierte dacă tatăl ei ajungea în închisoare? Cum ar fi putut vreodată să se ierte pe ea însăși? Știuse ce fel de om era Zane, dar își permisesese să ignore ceea ce știa fiindcă îl dorise cu atâta disperare. Bineînțeles că îl turnase pe tatăl ei; dacă ar fi gândit limpede, în loc să se lase condusă de emoții și de hormoni, și-ar fi dat seama exact ce intenționa să facă, ce anume făcuse. Nu trebuia să fii geniu ca să prezici acțiunile unui bărbat care își petrecuse întreaga viață veghind la respectarea legilor țării lui, și doar un neghiob ar fi ignorat concluzia evidentă.

Ea nici măcar nu se gândise la ea, ceea ce însemna că era cea mai mare neghioabă a tuturor timpurilor.

Îl auzi rostindu-i numele, pe un ton insistent, apoi câmpul ei vizual fu blocat de corpul lui masiv când o prinse de brațe.

Se încăpățână să rămână conștientă, înghițind lacomă aer și refuzând să-și îngăduie să leșine.

— Dă-mi drumul, protestă ea, și fu șocată de cât de îndepărtată părea vocea ei.

— S-o crezi tu.

În schimb, o ridică în brațe și o duse la pat, apoi se aplecă pentru a o întinde pe așternuturile în dezordine.

După cum făcuse și în seara precedentă, se așeză lângă ea. Acum, că stătea întinsă, mintea i se limpezi rapid, îl văzu aplecat deasupra ei, cu brațele sprijinite de o parte și de cealaltă a șoldurilor ei, închizând-o în cercul de oțel al îmbrățișării lui. Privirea lui nu se desprinse nicio clipă de pe fața ei.

Barrie și-ar fi dorit să se poată refugia în furie, dar nu simțea așa ceva. Înțelegea motivele lui Zane și acțiunile sale. Nu

putea simți decât un vârtej imens de durere ce o trăgea în jos. Tatăl ei! Oricât de mult l-ar fi iubit pe Zane, nu știa dacă ar fi în stare să îndure gândul că el dusesese la arestarea tatălui ei, dacă se ajungea la așa ceva. Aici nu era vorba despre ceva mărunț, o hoție sau conducere sub influența alcoolului. Trădarea era atroce, de neconceput. Indiferent de concluzia la care ar fi ajuns logica ei, pur și simplu nu și-l putea imagina pe tatăl ei făcând așa ceva, doar dacă nu cumva fusese obligat. Știa că nu *ea* era arma folosită împotriva lui, deși fusese târâtă și ea în toată povestea, probabil atunci când el refuzase să facă un lucru anume. Nu, atât ea, cât și Zane își dăduseră seama imediat că, dacă în joc ar fi fost siguranța ei, iar el nu ar fi avut nimic de ascuns, ar fi apelat imediat la protecția FBI-ului, chiar înainte ca ea să înțeleagă ce se petrecea.

— Te rog, îl imploră ea, agățându-se de brațul lui. N-ai putea să-l avertizezi cumva, să-l ajuți să iasă din asta? Știu că nu ți-a plăcut de el, dar tu nu-l cunoști așa cum îl cunosc eu. A făcut întotdeauna ce considera că era cel mai bine pentru mine. A fost întotdeauna lângă mine când am avut nevoie de el și înainte de a pleca mi-a dat binecuvântarea lui. Vocea îi fu întreruptă de un hohot de plâns, dar se stăpâni repede. Știu ce e un snob, dar nu e un om rău! Dacă s-a băgat în ceva necurat, a fost din întâmplare, iar acum nu știe cum să iasă fără a mă pune pe mine în pericol! Doar asta *poate* fi. Zane, te rog!

Zane îi prinse mâna, învăluind-o cu căldura mâinii lui.

— Nu pot face asta, spuse el încet. Dacă nu a făcut nimic rău, va fi bine. Dacă e un trădător... Ridică din umeri, în semn că nu avea de ales. Nu era dispus să ridice niciun deget pentru a ajuta un trădător, și cu asta, basta. Nu voiam să știi nimic despre toate astea fiindcă nu voiam să suferi mai mult decât e

absolut necesar. Știam că nu te voi putea scuti de îngrijorare dacă are să fie arestat, dar nu voiam să aflu înainte. Ai trecut prin destule în ultimele câteva luni. Prioritatea mea e siguranța ta și a copilului, și am să v-o asigur, Barrie, fie ce-o fi.

Barrie se zgâi la el cu ochii încețoșați de lacrimi, știind că se lovise de zidul de oțel al convingerilor lui. Onoarea nu era doar un concept teoretic pentru el, ci un stil de viață. Chiar și așa, mai avea o armă care ar fi putut funcționa împotriva lui.

— Dar dacă ar fi fost tatăl *tău!* întrebă ea.

Pentru o clipă, fața îi fu cuprinsă de un spasm, dovedindu-i lui Barrie că atinsese un punct sensibil.

— Nu știi, recunosc el. Sper că aş fi în stare să fac ceea ce trebuie... dar nu știu.

Nu mai avea ce altceva să spună.

Singurul lucru pe care-l putea face era să-l avertizeze chiar ea pe tatăl ei.

Se îndepărtă de el, lăsându-se să alunece din pat. Zane ridică brațele, permițându-i să plece, deși o urmări foarte atent, ca și cum s-ar fi așteptat să leșine, să vomite sau să-l plesnească peste față. Având în vedere sarcina și starea ei de spirit, își dădu seama, toate acestea erau posibilități reale, dacă își slăbea chiar și pentru o fracțiune de secundă controlul. Dar nu avea de gând să facă nimic din toate acestea, fiindcă nu-și putea permite să piardă timpul.

Strânse halatul supradimensionat în jurul ei, așa cum strânsese cândva cămașa lui.

— Ce face fratele tău, mai exact? întrebă ea.

Avea nevoie de cât mai multe informații dacă voia să-și ajute tatăl. Poate că era o greșeală, dar avea să-și bată mai târziu capul cu asta – și să suporte consecințele. Știa că era

mânată exclusiv de dragoste și de încredere oarbă, dar nu avea nimic altceva pe care să se bazeze. Când se gândi la tatăl ei așa cum îl cunoștea ea, își dădu seama că trebuia să aibă încredere atât în ceea ce știa, cât și în onoarea lui. În pofida diferențelor enorme dintre ei, în această privință semăna foarte mult cu Zane, bărbatul pe care îl disprețuise ca ginere: onoarea făcea parte din codul lui de conduită morală, din viața lui, din însăși ființa lui.

Zane se ridică.

— Nu e nevoie să știi.

Pentru prima dată, Barrie simți o roșeață de furie urcându-i în obraji.

— Nu-mi arunca propriile cuvinte înapoi, izbucni ea. Poți să mă refuzi și fără să fii sarcastic.

Zane o studie, apoi confirmă scurt din cap.

— Ai dreptate. Îmi pare rău!

Barrie intră valvârtej în baie și trânti ușa.

Mica încăpere era încinsă și umedă de la aburii ce îmbâcseau aerul. Barrie închise apa la duș și porni ventilatorul. Nu mai era nici urmă de cute pe rochia ei de mătase. În mare grabă, își scoase halatul și se îmbracă, luându-și lenjeria pe care o adusese cu ea în baie, apoi trăgându-și rochia peste cap. Mătasea se lipi de pielea ei umedă; fu nevoită să smucească de material pentru a-l așeza. Graba fâlfâia în ea ca o pereche de aripi. Cât timp mai avea până când le era adus micul dejun?

Oglinda era complet aburită. Luă un prosop și curăță o bucată din ea, apoi își pieptănă rapid părul și începu să se fardeze ușor. Aerul era atât de încărcat de aburi, încât ar fi pierdut degeaba timpul dacă ar fi încercat să aplice mai mult machiaj, dar voia să pară cât mai normală posibil.

O, Doamne, ventilatorul era atât de zgomotos, încât era posibil să nu fi auzit sosirea micului dejun. Îl opri în grabă. Zane ar fi bătut la ușă dacă mâncarea ar fi sosit deja, presupuse ea. Nu sosise încă.

Încercă să-și amintească unde își lăsase poșeta și să găsească o cale de a o lua și de a ieși pe ușă fără ca Zane să observe. Auzul lui era excelent și avea să fie în permanență atent la ea. Dar chelnerul avea să le aducă micul dejun în salon, iar Zane, cu prudența care îi stătea în fire, avea să urmărească fiecare mișcare a lui. Era singurul moment când avea să-i fie distrasă atenția și singura ei șansă de a ieși din cameră neobservată. Fereastra ei de oportunitate avea să fie scurtă, fiindcă el urma să o cheme imediat după plecarea chelnerului. Dacă era nevoită să aștepte liftul, se duceau pe apa sâmbetei toate planurile ei. Ar fi putut să o ia pe scări, dar Zane n-ar fi avut altceva de făcut decât să coboare cu liftul până în holul central și să o aștepte acolo. Dată fiind acuitatea lui auditivă, probabil auzea clopoțelul liftului de fiecare dată când suna, ceea ce i-ar fi permis să își dea seama dacă reușise să urce într-unul dintre lifturi sau optase pentru scări.

Întredeschise ușa băii, ca el să nu audă mai apoi clinchetul.

— Ce faci? îi strigă el.

Avu impresia că stătea exact lângă ușile duble ce făceau legătura între dormitor și salon, așteptând-o.

— Mă machiez, îi aruncă ea mâniaoasă, dar sinceră.

Își tamponă transpirația de pe frunte și începu din nou să aplice pudra. Scurta ei izbucnire de mânie se încheiase, dar nu voia ca el să știe. Era mai bine să o creadă furioasă; o femeie care era deopotrivă însărcinată și nervoasă merita mult spațiu.

Se auzi o bătaie scurtă în ușa salonului și o voce cu accent

spaniol anunță:

— Room-service.

Barrie deschise rapid robinetul, ca zgomotul apei să îi mascheze din nou manevrele. Aruncând o privire prin mica deschizătură din ușă, îl văzu pe Zane trecând prin câmpul ei vizual și mergând să răspundă la ușă. Purta tocul de umăr, ceea ce însemna, după cum sperase și ea, că era în gardă.

Se strecură afară din baie, trase atent ușa înapoi pentru a o lăsa întredeschisă ca înainte, apoi traversă în fugă dormitorul, dispărând din raza lui vizuală dacă s-ar fi întâmplat să arunce o privire înauntru când trecea pe lângă ușile duble. Poșeta ei se afla pe unul dintre scaune și o luă rapid, apoi se încălță cu pantofii.

Căruciorul cu micul dejun intră zăngănind în cameră. Prin ușile deschise ale salonului, Barrie îl auzi pe chelner pălăvrăgind relaxat în timp ce așeza masa. Pistolul lui Zane stârnise neliniștea chelnerului; o auzea în vocea lui. Iar agitația bărbatului îl făcea pe Zane să fie și mai atent la el. Probabil îl urmărea ca un vultur, cu ochii lui deschiși la culoare și reci ca de gheață.

Acum urma partea dificilă. Se furișă până la ușile duble rămase deschise, aruncând o privire prin crăpătură pentru a vedea unde se afla soțul ei. Ușurarea îi înmuie genunchii; stătea cu spatele spre uși, urmărindu-l pe chelner. Robinetul pornit își făcea treaba; Zane asculta sunetul lui, în loc să stea de cealaltă parte a mesei, astfel încât să poată supraveghea și chelnerul, și ușa de la baie în același timp. Probabil o făcea intenționat, împărțindu-și simțurile, în loc să reducă din atenția vizuală pe care i-o acorda chelnerului.

Soțul ei nu era un bărbat obișnuit. Nu avea să-i fie ușor să

fugă de el, nici măcar pentru cinci minute.

Inspirând adânc, traversă în liniște spațiul larg, cu fiecare nerv din corpul ei întins la maximum, așteptând să simtă mâna soțului său strângându-se pe umărul ei. Ajunse la ușa dormitorului ce dădea spre coridor și ținu lanțul cu mâna ca să nu zăngănească atunci când avea să-l scoată. Odată ce reuși acest lucru, următorul ei obstacol era încuietoarea. Își apropie corpul de ușă cât mai mult posibil, pentru a atenua sunetul, și roti încet zăvorul. Opritorul se deschise cu o precizie fără cusur și un clic pe care abia de-l auzi ea.

Închise ochii și roti mânerul, concentrându-se să execute mișcarea lin și silențios. Dacă făcea vreun sunet, avea să fie prinsă. Dacă se întâmpla ca pe coridor să se afle cineva care vorbea, schimbarea nivelului de zgomot urma să atragă atenția lui Zane, și avea să fie prinsă. Dacă liftul venea prea încet, avea să fie prinsă. Totul trebuia să decurgă perfect, altfel nu avea nicio șansă.

Cât timp mai avea la dispoziție? I se părea că trecuseră deja zece minute, dar probabil nu se scursese mai mult de unul. Încă mai auzea vasele zăngănind în salon în timp ce chelnerul aranja platourile și farfuriile și paharele pentru apă. Ușa se deschise, iar Barrie se strecură prin ea, apoi petrecu la fel de mult timp, chinuitor de mult, pentru a se asigura că avea să se închidă la fel de silențios cum se deschisese. Dădu drumul mânerului și fugi.

Ajunse la lifturi fără să-l audă strigându-i numele și apăsa cu forță butonul. Acesta se aprinse cuminte și rămase aprins. Nu se auzi sunetul de întâmpinare al clopoțelului ce anunța sosirea liftului. Barrie își stăpâni impulsul de a apăsa butonul de mai multe ori, într-o încercare inutilă de a-i transmite graba

ei unei mașinării.

— Te rog, șopti ea în barbă. Mai *repede*.

Ar fi încercat să îl sune pe tatăl ei din camera de hotel, dar știa că Zane ar fi oprit-o dacă ar fi auzit-o vorbind la telefon. Știa și că telefonul tatălui ei era ascultat, ceea ce însemna că toate apelurile telefonice pe care le primea erau înregistrate automat. Avea să încerce să-l protejeze pe tatăl ei, dar refuza să facă orice ce ar fi putut să-l pună în pericol fie pe Zane, fie pe copilul lor, conducându-i pe răpitori direct la hotel. Avea să fie nevoită să-l sune pe tatăl ei de la un telefon public, preferabil unul aflat pe o altă stradă decât hotelul.

În celălalt capăt al coridorului auzi din nou zăngănitul căruciorului de room-service când chelnerul ieși din apartamentul lor. Cu inima bubuindu-i, se zgâi la ușile închise ale liftului, încercând să le impună prin forța voinței să se deschidă. Timpul aproape expirase, nu mai avea decât câteva secunde.

Clopoțelul sună melodic deasupra capului ei.

Ușile se deschiseră.

Aruncă o privire în urmă când intră în lift, și inima aproape i se opri în piept. Zane nu țipase, nu-i strigase numele. Alerga în viteză maximă pe coridor, cu mișcări la fel de fluide și de pline de forță precum cele ale unui jucător de fotbal american, și o expresie de furie pură îi ardea în ochi.

Aproape ajunsese.

Panicată, apăsă simultan butonul pentru a coborî la parter și pe cel pentru închiderea ușilor. Se dădu înapoi, îndepărtându-se de deschizătura ce începuse să se închidă, exact când Zane se aruncă în față, încercând să-și bage mâna pe ușă, ceea ce ar fi declanșat senzorul automat de deschidere.

Zane nu reuși totuși să intre. Ușile se închiseră și liftul începu să coboare.

— La *naiba*, tună el frustrat, și Barrie tresări când pumnul lui bubui în ușă.

Slăbită, se sprijini de perete și își acoperi fața cu mâinile, cutremurată de șoc. Dumnezeu mare, nu crezuse vreodată că cineva putea fi atât de furios. Fusese aproape incandescent de mânie, cu ochii gata să-i izbucnească în flăcări.

Probabil în acel moment cobora în goană scările, dar avea de străbătut douăzeci și unu de etaje și nu putea concura cu viteza liftului – doar dacă nu cumva oprea să ia pasageri și de la alte etaje. Gândul mai că o făcu să i se taie picioarele. Urmări numerele schimbându-se pe afișaj, incapabilă să respire. Dacă liftul se oprea chiar și o singură dată, era posibil să o ajungă din urmă pe stradă. Dacă se oprea de două ori, ar prinde-o în holul de la parter. De trei ori, ar aștepta-o la ușa liftului.

Avea să fie nevoită să înfrunte acea furie, și nimic nu o înspăimântase mai tare vreodată. Nu intenționase nicio clipă să-l părăsească pe Zane. După ce îl avertiza pe tatăl ei, avea de gând să se întoarcă în apartament. Nu îi era teamă de Zane din punct de vedere fizic; știa instinctiv că nu ar lovi-o niciodată, dar, cumva, gândul nu îi oferea prea multă alinare.

Își dorise să-l vadă pierzându-și stăpânirea de sine și în afara momentului exploziv al unei partide de amor, când corpul lui prelua controlul și se abandona orgasmului. Un val de greață i se rostogoli în stomac, și se cutremură. Cum de își dorise ceva atât de stupid? O, Doamne, nu voia să-l mai vadă vreodată ieșindu-și din fire.

Era posibil ca Zane să nu o ierte niciodată. Poate că tocmai

distrugea orice șansă să-l facă să o iubească într-o bună zi. Conștientizarea deplină a riscului pe care și-l asuma pentru a-l avertiza pe tatăl ei îi împovără umerii până ajunse în bolul de la intrare, la capătul unei coborâri lungi și line, fără opriri.

Zdrăngănitul și clinchetul aparatelor de păcănele nu înceta niciodată, indiferent de oră. Zgomotul lor asurzitor o înconjură când traversă în grabă holul și ieși în stradă. Soarele era de un alb orbitor și temperatura se apropia de treizeci de grade, deși dimineața nu se scursese decât pe jumătate. Barrie se alătură turiștilor care se îngrămădeau pe trotuar, mergând repede, în pofida căldurii. Ajunse la colț, traversă strada și merse mai departe, fără a îndrăzni să privească în urma ei. Părul ei roșu ar fi fost destul de ușor de observat de la distanță, chiar așa înconjurată de oameni cum era, doar dacă nu cumva era mascată de cineva mai înalt. Zane ajunsese probabil la parter. Avea să cerceteze rapid mulțimea din jurul aparatelor de păcănele, apoi urma să țâșnească în stradă.

Simți o durere în piept și își dădu seama că își ținuse din nou răsufierea. Inspiră cu înghițituri mari și se grăbi să interpună o clădire între ea și intrarea în hotel. Îi era teamă să privească în urmă, teamă că avea să-și vadă soțul masiv venind spre ea ca o furtună, și știa că nu ar fi putut nici în ruptul capului să fugă mai repede decât el.

Traversă încă o stradă și începu să caute un telefon public. Erau la tot pasul, dar se dovedi mult mai greu să găsească unul disponibil. De ce erau atât de mulți turiști care foloseau telefoane publice la acea oră a dimineții? Barrie așteptă răbdătoare, cu soarele fierbinte bătându-i în creștet, în vreme ce o doamnă în vârstă cu părul albastru și cu ciorapi medicinali dădea cuiva instrucțiuni detaliate despre momentul

în care să pună mâncare la pisică, să-i hrănească peștii și să-i ude florile. În cele din urmă, aceasta închise cu un vesel „Pa, pa, drăguț” și îi adresă lui Barrie un zâmbet amabil când trecu șchiopătând pe lângă ea. Zâmbetul o luă pe Barrie prin surprindere și mai că o făcu să izbucnească în lacrimi, în schimb, reuși să-i răspundă cu un zâmbet și se apropie de telefon înainte ca altcineva să apuce să se strecoare înaintea ei.

Folosi seria cartelei ei telefonice, fiindcă era o modalitate mai rapidă și fiindcă oricum suna de la un telefon public, așa că nu conta cum iniția apelul. „Te rog, Doamne, fă să fie acolo”, se rugă ea în gând, ascultând tonurile, apoi sunetul de apel. Era ora prânzului pe coasta de est; poate lua prânzul cu cineva sau. Poate juca golf – ar fi putut fi oriunde. Încercă să-și amintească programul lui, dar nu îi veni nimic în minte. Relația lor fusese atât de tensionată în ultimele două luni, încât se detașase complet de întâlnirile lui sociale și politice.

— Alo?

Vocea care îi răspunse era atât de prudentă și părea atât de speriată, încât la început nu îl recunoscă pe tatăl ei.

— Alo? spuse el din nou, părând și mai speriat, dacă așa ceva era posibil.

Barrie își lipi cu forță receptorul de ureche, străduindu-se să nu-și lase mâna să-i tremure.

— Tati, spuse ea, cu voce gâtuită. Nu-i mai spusese așa de ani buni, dar vechiul apelativ se strecură peste bariera vârstei ei adulte.

— Barrie? Scumpo?

Vocea îi vibră plină de viață, iar Barrie și-l imaginează în gând îndreptându-și spatele la birou.

— Tati, nu pot spune prea multe. Se strădui să-și păstreze

vocea calmă, ca el s-o poată înțelege. Trebuie să ai grijă. Trebuie să te protejezi. Oamenii știu. Mă înțelegi?

Tatăl ei tăcu pentru o clipă, apoi spuse cu un calm de care ea nu se simțea în stare:

— Înțeleg. Ești în siguranță?

— Da, spuse ea, deși nu era sigură.

Încă mai trebuia să-și înfrunte soțul.

— Atunci ai grijă, scumpo, și ne auzim curând.

— Pa, șopti ea, apoi așeză cu grijă receptorul în furcă și se răsuci pe călcăie pentru a se întoarce la hotel.

Nu făcuse nici zece pași, când fu prinsă în strânsoarea de care se temuse. Nu-l văzuse venind, nu apucase să se pregătească sufletește. Apăruse efectiv într-o clipă, ieșind din mulțime ca un rechin.

În pofida a toate, Barrie se bucură să îl vadă, se bucură să înfrunte ceea ce avea de înfruntat, în loc să se gândească temătoare la întâlnirea lor cu fiecare pas târșăit pe care l-ar fi făcut până la hotel. Tensiunea și efortul o epuizaseră. Se sprijini vlăguită de el, iar el își încolăci un braț în jurul taliei ei, pentru a o susține.

— Nu ar trebui să stai în soare fără nimic pe cap, fu tot ce spuse el. Mai ales că nici nu ai mâncat nimic toată ziua.

Se controla perfect, reușind să-și calmeze și să-și învingă acea furie incandescentă. Dar Barrie nu era atât de naivă încât să creadă că aceasta dispăruse.

— Trebuia să-l avertizez, spuse ea istovită. Și n-am vrut ca apelul să-l poată conduce pe un eventual urmăritor la hotel.

— Știu, zise el pe un ton concis, aproape tăios. S-ar putea să nu conteze. Las Vegasul colcăie de un anumit gen de persoane în dimineața asta, și e posibil să te fi observat careva. Părul

tău.

Nu fu nevoie să adauge nimic. Roșcatele se remarcău întotdeauna, fiindcă erau atât de puține. Barrie se simți tentată să-și ceară scuze pentru strălucirea profundă și bogată a părului ei.

— Sunt aici? întrebă ea pe o voce pierdută. Răpitorii?

— Nu aceiași. Jocul ăsta are implicații profunde, iubito, și mi-e teamă că tocmai ai sărit în mijlocul lui.

Soarele o lovi în capul neacoperit, căldura crescând în intensitate cu fiecare minut. Fiecare pas i se părea din ce în ce mai dificil. Gândurile i se împrăștiară. Era posibil să îl fi aruncat pe Zane – și pe ea însăși – exact în situația periculoasă pe care încercase s-o evite.

— Poate *chiar* sunt o copilă răsfățată din înalta societate, mai mult frumoasă decât deșteaptă, spuse ea cu voce tare. N-am vrut...

— Știu, spuse el din nou și, spre surprinderea ei, o strânse de talie. Și nu am afirmat niciodată că ai fi mai mult frumoasă decât deșteaptă. Ba chiar cred că ești prea a naibii de deșteaptă și ai un talent natural la a te furișa. Nu multă lume ar fi putut să iasă din acel apartament fără știrea mea. Fantomaticul, poate. Și Chance. Nimeni altcineva.

Barrie se lăsă cu și mai multă greutate pe el. Era în stânga lui și simți umflătura tare a tocului de la pistol sub sacoul lui. Când o prinsese, își păstrase instinctiv mâna dreaptă liberă, în caz că avea nevoie de pistol. Lucrul de care nu avea nevoie, reflectă ea obosită, era să fie obligat să-i susțină greutatea și să-și păstreze echilibrul într-un schimb de focuri. Se forță să se îndrepte și să nu se mai sprijine de el, în pofida felului în care brațul lui se strânse în jurul taliei ei. Zane o privi

întrebător.

— Nu voiam să te încurc, îi explică ea.

Gura lui se curbă într-un zâmbet amar.

— Vezi la ce mă refeream? Acum te gândești la aspecte ce țin de luptă. Dacă n-ai fi atât de dulce, doamnă Mackenzie, ai fi o femeie periculoasă.

De ce nu sărea să o certe? Nu putea înțelege cum de fusese în stare să-și depășească furia atât de rapid. Zane i se părea genul de bărbat care rareori își ieșea din fire, dar, atunci când se întâmpla așa ceva, era fără îndoială o ocazie memorabilă – una ce putea avea urmări ani la rând. Poate aștepta până avea să ajungă în intimitatea apartamentului lor, rămânând în gardă cât timp erau pe stradă. Era în stare să facă asta, să-și închidă furia într-un sertăraș, s-o împingă deoparte până putea să-i dea frâu liber în siguranță.

Barrie se trezi studiind mulțimea de turiști ce apăreau în valuri în jurul lor, se împrăștiau, se plimbau relaxați, căutând orice semn care ar fi putut trăda un interes deosebit față de persoana ei. Exercițiul o ajută să nu se mai gândească la cât de incredibil de vlăguită se simțea. Sarcina se făcea simțită tot mai acut; deși fusese stupid din partea ei să iasă la soare fără să fi luat micul dejun și fără să-și acopere capul cu o pălărie, în mod normal nu ar fi avut nicio problemă din pricina căldurii într-un interval atât de scurt.

Cât mai aveau până la hotel? Se concentrează asupra pașilor ei, asupra fețelor din jurul ei. Zane păstră un ritm de deplasare lent și constant și, de câte ori putea, se așeza între ea și soare. Umbra oferită de corpul lui o ajută cât de cât.

— Am ajuns, spuse el, conducând-o în peștera răcoroasă și mai slab luminată a holului de la intrare.

Barrie miji ochii pentru a-i ajuta să se adapteze după lumina intensă a soarelui și oftă ușurată când simți un val de aer condiționat deasupra ei.

Urcară cu un lift plin de oameni. Zane o trase lângă peretele din spate, pentru a avea o parte mai puțin de protejat și, totodată, pentru a crea un zid de oameni între ei și ușile deschise. Barrie simți o ușoară tresărire de surpriză când își dădu seama că îi putea ghici gândurile, motivele din spatele acțiunilor lui. Avea să facă tot ce-i stătea în putință pentru a preveni o situație periculoasă și pentru a-i proteja pe oamenii aceia, dar, dacă s-ar fi ajuns la măsuri extreme, i-ar fi sacrificat fără milă pe ceilalți oameni din lift pentru a o ști pe ea în siguranță.

Coborâră la etajul douăzeci și unu, după o urcare fără evenimente. Un bărbat și o femeie coborâră în același timp cu ei, un cuplu de vârstă mijlocie cu accent de Rochester. Cotiră pe coridorul ce se îndepărta de apartamentul lor. Zane o conduse pe Barrie după ei, urmărindu-i pe cei doi până ajunseră la camera lor, după colț. Când trecură pe lângă ea, Barrie aruncă o privire în cameră exact în clipa în care intră cuplul respectiv; era în dezordine, plină cu plase de cumpărături și cu hainele murdare pe care le purtaseră cu o zi în urmă.

— Sunt în regulă, murmură Zane, în vreme ce își croiau drum înapoi spre apartamentul lor.

— Nu ar fi avut toate acele lucruri specifice turiștilor dacă tocmai ar fi sosit?

Zane îi aruncă o privire imposibil de descifrat.

— Mda.

Apartamentul era minunat de răcoros. Barrie intră

împleticindu-se, iar Zane încuie și puse lanțul la ușă. Micul dejun încă îi aștepta pe masă, neatins și rece. Zane aproape o împinse pe un scaun.

— Mănâncă, îi porunci el. Măcar pâinea prăjită, dacă nu și altceva. Pune-ți dulceață pe ea. Și bea toată apa.

Se așeză pe brațul canapelei, luă telefonul și începu să formeze un număr.

Că să fie sigură, Barrie mănă la început doar o jumătate de felie de pâine prăjită, evitând untul, care oricum nu s-ar fi topit pe pâinea rece. Stomacul îi era liniștit în acel moment, dar nu voia să facă nimic ca să-l agite, își unse cea de-a doua jumătate de felie cu dulceață.

Pe măsură ce mănă și bău, începu să se simtă mai bine. Zane nu făcu niciun efort să o împiedice să-i audă conversația, iar Barrie presupuse că discuta din nou cu fratele lui, Chance.

— Dacă a fost observată, avem vreo jumătate de oră la dispoziție, spuse Zane. Pune-i pe toți în gardă. Ascultă o clipă, apoi spuse: Da, știu. O tai. Își luă rămas-bun cu un criptic: „Ține-o la rece”.

— Ce anume să țină la rece? întrebă Barrie, întorcându-se în scaun pentru a fi cu fața spre el.

O scânteie de amuzament licări în privirea lui rezervată.

— Chance are obiceiul de a-și băga nasul, precum și o altă parte din anatomia lui, în locuri fierbinți. Din când în când, se arde.

— Și tu nu, vrei să spui?

Zane ridică din umeri.

— Din când în când, recunosc el.

Era foarte calm, neobișnuit de calm, chiar și pentru el. Era ca și cum ar fi așteptat să izbucnească o furtună. Barrie inspiră

adânc și se pregăti sufletește.

— În regulă, mă simt mai bine, spuse ea, pe un ton mai sigur decât se simțea în realitate. Zi-mi ce ai de zis.

Zane o privi o clipă, apoi clătină din cap – cu regret, i se păru ei.

— Va trebui s-o mai amân. Chance spunea că activitatea s-a intensificat brusc. Situația e pe punctul de a o lua razna.

Capitolul 13

Nu avură nici măcar jumătatea de oră la care sperase Zane.

Telefonul sună, iar el răspunse.

— Recepționat, spuse el, punând receptorul la loc în furcă. Se ridică și se apropie de Barrie. Sosesc trupele, o anunță el, săltând-o de pe scaun cu o mână implacabilă. Iar tu te vei muta la alt etaj.

O dădea la o parte din calea pericolului. Barrie se crispă, opunându-se presiunii mâinii lui, înfigându-și călcâiele în podea. Zane se opri și se întoarse spre ea, apoi își puse o mână pe burta ei.

— Trebuie să mergi, spuse el, fără pic de emoție.

Intrase în starea de spirit de luptă; chipul îi era impasibil, privirea rece și distantă.

Avea dreptate. De dragul copilului, trebuia să meargă. Își puse mâna peste a lui.

— În regulă. Dar ai să-mi dai și mie un pistol – pentru orice eventualitate?

Zane ezită pentru o clipă, apoi intră în dormitor de unde luă geanta cu haine. Arma pe care o scoase era un revolver compact cu cinci gloanțe.

— Știi să-l folosești?

Barrie își închise mâna în jurul patului pistolului, simțind finețea lemnului.

— Am mai tras în ținte de argilă, dar n-am folosit niciodată un pistol. Am să mă descurc.

— Nu are nicio cameră goală și nici siguranță, spuse el, conducând-o afară pe ușă. Poți să tragi cocoșul în spate înainte de a apăsa pe trăgaci sau poți să folosești ceva mai multă forță și să apeși pur și simplu pe trăgaci. Nu ai altceva de făcut decât să țintești și să tragi. E un pistol de calibrul treizeci și opt, deci poți opri un inamic cu el. Se îndreptă rapid spre scări în timp ce vorbea. Deschise ușa de la casa scării și începu s-o împingă în sus pe scări, pașii lor răsunând cu ecou în buncărul de beton. Am să te bag într-o cameră goală de la etajul douăzeci și trei, și vreau să rămâi acolo până venim după tine – fie Chance, fie eu. Dacă oricine altcineva deschide ușa, împușcă-l.

— Nu știi cum arată Chance, spuse ea pe nerăsuflăte.

— E brunet, cu ochii căprui-verzui. Înalt. Atât de chipeș, încât vei începe să salivezi la vederea lui. Cel puțin așa susține el că reacționează femeile.

Ajunseră la etajul douăzeci și trei. Barrie găfâia puțin, Zane deloc. În vreme ce înaintau în tăcere pe coridorul acoperit cu covoare, Barrie îl întrebă:

— De unde știi care camere sunt goale?

Zane scoase o cartelă electronică din buzunar.

— Unul dintre oamenii lui Chance a rezervat camera aseară și mi-a dat mie cartela, ieri la cină. Pentru orice eventualitate.

Zane avea întotdeauna un plan de rezervă – pentru orice eventualitate. Barrie ar fi trebuit să-și fi dat până acum seama

de asta.

Deschise ușa camerei 2334 și o conduse înăuntru, dar el nu o urmă.

— Încuie ușa, pune lanțul și stai aici liniștită, spuse el, apoi se întoarse și porni rapid spre casa scărilor. Barrie rămase în prag, urmărindu-l. Zane se opri și îi aruncă o privire peste umăr. Aștept să aud ușa încuindu-se, spuse el încet.

Barrie se dădu înapoi, răsuci încuietoarea și puse lanțul.

Apoi se opri în mijlocul camerei ordonate, cufundată în tăcere, și se prăbuși fără un cuvânt.

Pur și simplu nu putea suporta. Zane înfrunta cu bună știință pericolul – *de dragul ei* –, iar ea nu putea să îi fie alături. Nu putea fi lângă el, nu putea să-i păzească spatele. De dragul copilului care creștea în ea, fusese exilată în acest colțișor sigur, în vreme ce bărbatul pe care îl iubea înfrunta gloanțele pentru ea.

Se așază pe podea, legănându-se în față și în spate, cu brațele încrucișate peste abdomen, fredonând încet un cântec trist, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Groaza resimțită când se gândea la siguranța lui Zane era mai teribilă decât orice simțise până atunci, mult mai teribilă decât ceea ce suferise în mâinile răpitorilor ei, mai teribilă chiar decât atunci când fusese împușcat. Cel puțin atunci *fusese* de față. Putuse să-l ajute, să-l atingă.

Acum nu putea face nimic.

Sunetul tăios și adânc al unui foc de armă ce răsună ca un trăsnet o făcu să tresară. Dar nu era un tunet; cerul era luminos și senin. Își lipi fața de genunchi, plângând mai tare. Se auziră din nou focuri de armă, de data asta mai puțin intense. O tuse ciudată. Un alt tunet profund, apoi mai multe, succedându-se

cu repeziciune. Urmate de tăcere.

Barrie se adună și se târî până în colțul îndepărtat al camerei, retrăgându-se în dosul patului. Se așeză cu spatele lipit de perete și cu brațele sprijinite pe genunchi, ținând ferm pistolul îndreptat spre ușă.

Nu vedea cum ar fi putut altcineva în afară de Zane sau Chance să știe unde se afla, dar nu era dispusă să-și asume vreun risc. Nu avea habar despre ce era vorba în toată povestea asta sau cine erau inamicii ei – cu excepția lui Mack Prewett, probabil.

Timpul se scurse cu încetinitorul. Nu purta ceasul de mână, iar radioul cu ceas de pe noptieră nu era cu fața spre ea. Nu se ridică să vadă cât era ceasul. Rămase pur și simplu așezată acolo, cu pistolul în mână, și așteptă, murind puțin câte puțin cu fiecare clipă ce se scurgea fără să-l aibă pe Zane alături.

Nu venise. Simți răceala disperării crescând în inima ei, întinzându-se până îi umplu tot pieptul, presiunea ei aproape sufocându-i plămâni. Bătăile inimii îi încetinesc până ajunseră la un ritm greoi, dureros. Zane. Ar fi venit dacă ar fi putut. Fusese împușcat din nou. Rănit. Refuză să-și permită fie și doar să se gândească la cuvântul „mort”, dar era acolo, în inima ei, în pieptul ei, și nu știa cum ar putea merge mai departe.

Se auzi o scurtă bătaie în ușă.

— Barrie? o strigă cineva încet, o voce ce părea și obosită, și familiară. Sunt Art Sandefer. S-a terminat. Mack e arestat, poți să ieși acum.

Doar Zane și Chance ar fi trebuit să știe unde se afla. Zane îi ceruse să tragă dacă oricine altcineva deschidea ușa. Dar îl cunoștea pe Art Sandefer de ani buni, îl cunoștea și îl respecta

atât pe el ca om, cât și munca lui. Dacă Mack Prewett fusese vârat în ceva murdar, Art era cel care să rezolve problema. Prezența lui acolo era logică.

— Barrie?

Mânerul ușii zdrăngăni.

Barrie dădu să se ridice și să-i deschidă, apoi se lăsă din nou să cadă pe podea. Nu. Nu era Zane și nici Chance. Dacă îl pierduse pe Zane, măcar atât putea să facă: să-i îndeplinească instrucțiunile pe care i le dăduse. Obiectivul lui fusese siguranța ei, și avea încredere în el mai mult decât avusese vreodată în oricine altcineva, chiar mai mult decât în tatăl ei. Cu siguranță avea mai multă încredere în el decât în Art Sandefer.

Sunetul discret, ca o tuse ciudată, o luă prin surprindere. Apoi încuietoarea ușii explodează, iar Art Sandefer deschise ușa și intră. În mână ținea un pistol cu un amortizor gros montat la capătul țevii. Privirile li se întâlneau așa cum stăteau în părți opuse ale camerei, a lui prudentă, cinică și de o inteligență vie. Iar ea înțelese.

Barrie apăsă pe trăgaci.

Zane ajunse la fața locului doar câteva clipe, câteva secunde mai târziu. Art se prăbușise în fund lângă ușa deschisă, cu o mână apăsată peste gaura din piept și cu ochii sticlindu-i de șoc. Zane lovi cu piciorul arma ce se afla în mâna întinsă a lui Art, aruncând-o departe, dar nu se sinchisi să-i acorde ajutor bărbatului rănit. Pășii peste el ca și cum nici n-ar fi fost acolo, traversând rapid camera până la colțul unde Barrie stătea ghemuită, cu fața trasă și cenușie. Privirea îi era neobișnuit de distantă și neclară. Panica îl zgudui violent, dar,

la o cercetare rapidă, nu descoperi nici urmă de sânge. Părea teafără.

Se lăsă pe vine lângă ea, dându-i blând la o parte părul de pe față.

— Scumpo? șopti el pe un ton cald. S-a terminat acum. Ești bine?

Barrie nu răspunse. Zane se așeză pe podea lângă ea și o trase în poala lui, ținând-o strâns și aproape de căldura corpului său. Începu să-i murmure liniștitor un sunet blând de alinare. Îi simțea inima bătând lângă a lui, în ritmul ăla greoi și alarmant de lent. O strânse mai tare în brațe, îngropându-și fața în părul ei bogat.

— E bine? întrebă Chance, pășind și el peste Art Sandefer și apropiindu-se de fratele lui și de noua lui cumnată.

În cameră începură să sosească și alți oameni, care îl luară în primire pe bărbatul rănit. Mack Prewett se numără printre ei, aruncându-i o privire tăioasă și aspră fostului său superior.

— Va fi bine, murmură Zane, ridicând capul. L-a împușcat pe Sandefer.

Privirile celor doi frați se întâlneau, și înțeleseră amândoi în același timp. Primul foc tras în cineva lăsa întotdeauna urme. Cu puțin noroc și cu îngrijirea medicală adecvată, Sandefer avea să supraviețuiască, dar Barrie avea să fie pentru totdeauna una dintre acele persoane care știu cum e să apeși pe trăgaci.

— De unde a știut numărul camerei? întrebă Zane, păstrându-și vocea calmă.

Chance se așeză pe pat și se aplecă în față, sprijinindu-și antebrațele pe genunchi. Expresia lui rămase oarecum relaxată, dar privirea îi era rece și meditativă.

— Probabil am un trădător în echipă, spuse el pe un ton neutru. Și știu și despre cine e vorba, fiindcă o singură persoană cunoștea numărul camerei. Am să mă ocup de asta.

— Așa să faci.

Barrie se foi în strânsoarea lui Zane, ridicând brațele pentru a le încolăci în jurul gâtului său.

— Zane, spuse ea, cu vocea slăbită și gătită.

Fiindcă trecuse și el prin asta, Zane desluși panica din vocea ei, disperarea.

— Sunt bine, îi șopti el, sărutând-o pe tâmplă. Sunt foarte bine.

Fu zguduită de un hohot de plâns, dar se stăpâni rapid. Încerca în continuare să se țină tare. Un val de emoție îi crescuse în piept, ca o bulă uriașă de aur, atât de puternic, încât amenința să-i taie răsuflarea, să-i oprească bătăile inimii. Închise ochii pentru a-și reține lacrimile ce îi ardeau sub pleoape.

— O, Doamne, spuse el cu glas tremurător. Credeam că am ajuns prea târziu. L-am văzut pe Sandefer intrând înainte să apuc să trag spre el, apoi am auzit împușcătura.

Brațele ei se strânseseră convulsiv în jurul gâtului lui, dar nu spuse nimic.

Zane își puse mâna pe abdomenul ei, inspirând aerul cu înghițituri mari, străduindu-se să-și recapete controlul.

Tremura, remarcă el cu o surpriză rezervată. Doar Barrie reușea să-i facă țândări nervii.

— Îmi doresc copilul, spuse el, cu vocea încă nesigură. Dar nici măcar nu m-am gândit la asta atunci. Nu mă puteam gândi decât că, dacă te pierdeam...

Se întrerupse, incapabil să continue.

— Copilul? întrebă Chance politicos.

Barrie încuviință din cap, fără a se dezlipi însă de pieptul lui Zane și fără a ridica privirea.

— Barrie, el e fratele meu Chance, zise Zane pe un ton încă răgușit, neuniform.

Barrie întinse mâna orbește. Amuzat, Chance i-o scutură blând, apoi o așeză din nou pe gâtul lui Zane. Încă nu îi văzuse chipul.

— Mă bucur să te cunosc, spuse el. Și mă bucur și pentru copil. Asta ar trebui să-i distragă atenția mamei pentru o vreme.

Camera se umplu până la refuz: agenții de securitate ai hotelului, poliția din Las Vegas, medici de pe ambulanță, plus Mack Prewett și FBI-ul, care controlau în tăcere totul. Oamenii lui Chance se retrăseseră, dispărând în umbră, acolo unde le era locul, de unde operau cel mai bine. Chance ridică receptorul, dădu un telefon scurt, apoi îi spuse lui Zane:

— Se rezolvă.

Mack Prewett se apropie și se așeză pe pat lângă Chance. O privi tulburat pe Barrie, care stătea cuibărită strâns în brațele lui Zane.

— E bine?

— Da, răspunse ea în locul lui Zane.

— Art e în stare critică, dar e posibil să supraviețuiască. Ne-ar scuti de o grămadă de bătăi de cap dacă n-ar face-o, adăugă Mack cu voce seacă, lipsită de emoție.

Barrie se înfioră.

— Tu n-ar fi trebuit niciodată să fii implicată, Barrie, spuse Mack. Am început să suspectez că Art juca pe două fronturi, așa că l-am rugat pe tatăl tău să mă ajute să-l prind în flagrant.

Informațiile trebuiau să fie legitime, iar ambasadorul cunoaște mai multă lume și are acces la mai multe informații confidențiale decât s-ar putea crede. Art a mușcat momeala ca un pește flămând. Dar apoi a cerut o informație cu adevărat esențială, ambasadorul s-a eschivat, și ne-am trezit că ai fost răpită. Tatăl tău a fost la un pas să-și piardă stăpânirea de sine.

— Înseamnă că ticăloșii ăia din Benghazi fuseseră informați de sosirea noastră, spuse Zane, cu o privire ca de gheață.

— Da. Am reușit să dau puțin peste cap indicatorii de timp când i-am comunicat informația lui Art, dar mai mult n-am avut cum să ajut. Nu se așteptau totuși să ajungeți atât de devreme.

— Nu mi-a venit să cred că tocmai el era. Art Sandefer, dintre toți oamenii, spuse Barrie, ridicând capul pentru a-l privi pe Mack. Până i-am văzut ochii. Avusesem impresia că *tu* erai cel vârat în treburile murdare.

Mack zâmbi strâmb.

— M-a bulversat faptul că ți-ai dat seama că se petrece ceva.

— Tata m-a băgat la bănuieli. Părea mult prea înspăimântat de fiecare dată când ieșeam din casă.

— Art te voia pe tine, îi explică Mack. A stat liniștit o vreme, altfel am fi terminat cu toată povestea asta acum câteva săptămâni. Dar nu era interesat doar de informație. Pe tine te voia.

Barrie fu uluită de această dezvăluire. Se uită la Zane și îi văzu chipul înăsprindu-se. Deci așa se explica de ce nu fusese violată în Benghazi. Art voia s-o păstreze pentru el însuși. Nu ar mai fi putut să-i dea drumul vreodată, desigur, odată ce îi vedea chipul. Poate ar fi drogat-o, dar mult mai probabil ar fi

violat-o pur și simplu, ar fi ținut-o pentru el însuși o vreme, apoi ar fi ucis-o. Se cutremură, întorcându-și din nou fața spre gâtul lui Zane. Îi venea greu să creadă că era teafăr și nevătămat; i se părea dificil să se târască afară din puțul negru al disperării, deși știa că cel mai sumbru scenariu eșuase. Se simțea năucită, îngreșoșată.

Dar apoi un gând îi trecu prin minte, unul care ar fi apărut mai devreme dacă îngrijorarea ei pentru Zane nu i-ar fi șters orice altceva din minte. Îl privi pe Mack din nou.

— Asta înseamnă că tatăl meu e fără pată.

— Nu încape îndoială. A colaborat cu mine de la bun început. Îi întâlni privirea și ridică din umeri. Tatăl tău poate fi un adevărat ghimpe în coastă, dar loialitatea lui nu a fost niciodată pusă la îndoială.

— Când l-am sunat azi-dimineață...

Mack se strâmbă.

— A fost ușurat să afle că îl iubești suficient cât să-l suni, în ciuda faptului că dovezile îl acuzau. Însă ieșirea ta din hotel a stârnit un cuib de viespi. Credeam că avem totul sub control.

— Cum?

— Cu ajutorul meu, interveni Chance, și, pentru prima dată, Barrie își privi cumnatul.

Nu începu să saliveze, dar se văzu nevoită să admită că frumusețea lui era surprinzătoare. Privit obiectivă cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată. Însă prefera de departe chipul sumbru și plin de cicatrici al lui Zane, cu ochii lui ce purtau amprenta vremii.

— M-am cazat la un alt hotel sub numele lui Zane, explică Chance. Tu nu erai trecută deloc în registru, dar Art știa că erai însoțită de Zane, fiindcă verificase numărul de

înmatriculare al mașinii închiriate și aflase că fusese plătită cu cârdul de credit al lui Zane. Nu am vrut să-i dăm totul mură în gură, voiam să se chinuiască să ne găsească, altfel i-am fi stârnit suspiciuni. Însă, când a aflat că te-ai căsătorit cu Zane, a încetat să mai fie atât de prudent. Chance afișă un zâmbet larg. Apoi tu ai ieșit la plimbare azi-dimineață, și lucrurile au luat-o pe arătură. Telefonul public pe care l-ai ales era exact peste drum de hotelul unde mă cazasem eu, iar oamenii lui Art te-au observat imediat.

În celălalt capăt al încăperii, medicii de pe ambulanță îl stabilizaseră în sfârșit pe Art Sandefer, pregătindu-l pentru a fi transportat la spital. Zane urmări targa cu care era scos, apoi își îndreptă privirea spre Mack.

— Dacă aș fi aflat despre tine puțin mai devreme, o mare parte din toată nebunia asta ar fi putut fi evitată.

Mack nu se trase îndărăt din fața privirii lui glaciale.

— În privința asta, comandante, nu m-am așteptat să ai asemenea contacte – îi aruncă o privire lui Chance – sau să te miști atât de repede cum ai făcut-o. Eu îl urmăresc pe Art de câteva luni. Tu ai precipitat evenimentele într-o zi.

Zane se întinse și-o luă pe Barrie în brațe, fără pic de efort.

— S-a terminat acum, spuse el categoric. Dacă binevoiți să mă scuzați, domnilor, trebuie să mă ocup de soția mea.

Pentru a se ocupa de ea fu nevoit să ceară o a treia cameră, fiindcă apartamentul era într-o stare cam proastă și n-ar fi vrut ca Barrie să îl vadă. O întinse pe pat, încuie ușa, apoi scăpă de toate hainele de pe ei și se băgă în pat lângă ea, ținând corpul ei gol cât mai aproape de al lui. Aveau nevoie amândoi de alinarea contactului dintre trupurile lor goale, fără nicio barieră între ei. Mădularul i se întări imediat, dar momentul nu

era potrivit pentru a face dragoste.

Barrie nu părea să se poată opri din tremurat – și, spre uluirea lui, nici Zane. Se agățară unul de celălalt, atingându-și fețele, absorbindu-și reciproc parfumul și senzațiile stârnite de atingerea celuilalt, într-o încercare de a risipi teroarea.

— Te iubesc, îi șopti el, strângând-o atât de tare în brațe, încât coastele începură să o doară sub apăsarea mâinilor lui. Doamne, mi-a fost atât de teamă! Nu reușesc să-mi păstrez sângele-rece când vine vorba despre tine, scumpo. De dragul sănătății mele mintale, sper ca restul zilelor noastre să fie plictisitoare ca o zi ploioasă.

— Așa vor fi, promise ea, sărutându-l pe piept. Vom avea noi grijă de asta.

Iar ochii i se încețoșară de lacrimi, căci nu se așteptase la atât de mult, atât de repede.

Apoi, într-un final, sosi clipa pentru mai mult. Zane se afundă în ea cu blândețe, apoi rămaseră împreunați, fără a se clinti, ca și cum nervii lor n-ar fi putut suporta o stimulare intensă în acel moment, nici măcar una de plăcere. Veni însă și vremea pentru așa ceva... plăcerea ei – și a lui.

Epilog

— Gemeni, spuse Barrie, cu vocea încă marcată de uluială, în timp ce mașina în care se afla cu Zane urcă drumul ce șerpuia în sus pe coasta Muntelui lui Mackenzie. Băieți.

— Ți-am spus eu cum va fi, comentă Zane, aruncând o privire spre umflătura abdomenului ei, care era mult prea mare pentru a cincea lună de sarcină. Băieți.

Barrie îi aruncă o privire sticloasă din pricina șocului.

— Însă nu mi-ai spus, zise ea cu precauție, că vor fi doi.

— Nu am mai avut gemeni în familie până acum, admise Zane, la fel de precaut. Adevărul era că se simțea la fel de zdruncinat ca Barrie. E o premieră.

Barrie privi pe geamul mașinii fără a vedea panorama răpitoare a munților albaștri și stâncoși. Locuiau în Wyoming acum; după ce Zane își încheiase cei doi ani de mandat ca șerif în Arizona, refuzase să candideze pentru a fi reales și se mutaseră mai aproape de restul familiei. În cursul acelor doi ani, Chance îl tot bătuse la cap să se alăture organizației din care făcea el parte – deși Barrie încă nu înțelegea foarte clar ce anume era respectiva organizație –, iar Zane cedase într-un final. Nu avea să facă muncă de teren, fiindcă nu voia să riște viața de care se bucura alături de Barrie, de Nick și acum de acești doi copilași care creșteau în ea, dar avea o abilitate rară de a face planificările în situații neașteptate, așa că acela era talentul pe care îl exploata.

Întreaga familie, inclusiv tatăl lui Barrie, se adunase pe munte pentru a sărbători Ziua Independenței. Zane, Barrie și Nick veniseră cu mașina cu două zile în urmă, pentru o vizită prelungită, dar azi Barrie trebuise să meargă la consult, și el o dusesse cu mașina în oraș, la cabinetul doctorului. Date fiind proporțiile pe care le căpătase talia ei, ar fi trebuit să se aștepte la această veste, dar Zane se gândise că pur și simplu sarcina era mai avansată decât crezuseră. Vederea acelor doi mici fetuși pe ecograf fusese un șoc destul de mare, dar nu exista nici urmă de îndoială. Două capete, două funduri, patru brațe și mâini, patru picioare – și ambii bebeluși în mod evident de sex masculin. Foarte evident.

— Nu pot să aleg două nume, spuse Barrie, părănd pe

punctul de a izbucni în lacrimi.

Zane întinse mâna și o bătu pe un genunchi.

— Mai avem încă patru luni să ne gândim la nume.

Barrie se smiorcăi:

— În niciun caz, spuse ea, n-am să-i mai pot purta încă patru luni. Va trebui să le găsim nume mai devreme.

Chiar erau copii mari, amândoi, mult mai mari decât fusese Nick la vârsta respectivă.

— După Nick, a fost nevoie de mult curaj din partea mea chiar și să mă gândesc să fac un alt copil, continuă ea. Mă pregătisem sufletește pentru unul. *Unul*. Zane, dar dacă sunt *amândoi ca Nick*?

Zane se albi la față. Nick era un drăcușor care avea șanse mari să scoată peri albi întregii familii în decurs de un an. Pentru o persoană atât de micuță și cu un vocabular limitat, odrasla lor era capabilă să provoace un război incredibil într-un interval de timp remarcabil de scurt.

Ajunseră în vârful muntelui, iar Zane reduce viteza mașinii când se apropiară de casa mare de la fermă. Curtea era presărată cu diverse vehicule – camioneta lui Wolf, mașina lui Mary, Suburbanul cu care veniseră Mike și Shea, mașina închiriată de Josh și Loren, mașina închiriată a ambasadorului Lovejoy, camioneta fercheșă a lui Maris, motocicletă lui Chance. Joe și Caroline și cei cinci huligani ai lor sosiseră cu elicopterul. Curtea era împânzită de băieți, de la cel mai mic al lui Josh, care avea cinci ani, la John, băiatul cel mare al lui Joe, student acum, care venise cu prietena lui actuală.

Iar ei aveau să mai adauge încă doi clanului.

Coborâră din mașină și urcară treptele verandei. Zane își petrecu brațul în jurul ei și o îmbrățișă strâns, ridicându-i fața

spre el pentru un sărut ce se încinse rapid. Barrie strălucea de o sexualitate specială când era însărcinată și adevărul era că el pur și simplu nu-i putea rezista. Jocurile lor amoroase le ocupau adesea mult timp, acum, că sarcina îi făcuse din nou sânii la fel de sensibili ca atunci când o purtase în pânțe pe Nick!

— Încetează! îi strigă Josh vesel din casă. Așa ai adus-o în starea asta de la bun început!

Cu regret, Zane își eliberă soția, și intrară împreună în casă.

— Nu-i tocmai așa, îi spuse lui Josh, și acesta râse.

Televizorul cel mare era pornit, iar Maris, Josh și Chance urmăreau un eveniment de sărituri obstacole. Wolf și Joe discutau despre vite cu Mike. Caroline purta o discuție pe teme politice cu ambasadorul. Mary și Shea organizau un joc pentru copiii mai mici. Loren, care era adesea o oază de calm în mijlocul uraganului Mackenzie, aruncă o privire cu subînțeles spre abdomenul rotunjit al lui Barrie.

— Cum a decurs consultul? întrebă ea.

— Gemeni, spuse Barrie, cu vocea încă plină de uimire.

Îi aruncă lui Zane o privire nedumerită, ca pentru a-l întreba cum de era posibil așa ceva.

Frenezia din jur încetă brusc. Capetele se ridicară și se întoarseră. Tatăl ei icni. Chipul lui Mary se luminează brusc, devenind radios.

— Ambii băieți, anunță Zane, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să întrebe.

Un oftat ce aducea a ușurare răsună din piepturile tuturor celor prezenți.

— Slavă Domnului, spuse Josh vlăguit. Cum ar fi fost să se nască încă unul – sau *doi* – așa ca Nick?!

Barrie își suci gâtul într-o parte și-n cealaltă, începând să caute un anume cap mititel.

— Dar unde e Nick? întrebă ea.

Chance se ridică fulgerător din poziția lui stând tolănit pe canapea. Adulții priviră în jurul lor, cuprinși de o panică tot mai intensă.

— Era chiar aici, spuse Chance. Târa după ea una dintre cizmele lui Wolf.

Zane și Barrie începură amândoi o căutare rapidă prin casă.

— Cu cât timp în urmă? strigă Barrie.

— Acum două minute, nu mai mult. Chiar înainte să apăreți voi, spuse Maris, așezându-se în genunchi și căutând pe sub paturi.

— Acum două minute! exclamă Barrie, aproape gemând. În două minute, Nick putea aproape de una singură să distrugă toată casa. Era uimitor cum reușea o fetiță atât de mică, cu un chip atât de angelic, să fie atât de neastâmpărată. Nick! strigă ea. Mary Nicole, ieși acum din ascunzătoare, oricare ar fi ea! Uneori, chemarea funcționa. De cele mai multe ori însă, nu.

Toată lumea începu să o caute, dar mica lor teroare brunetă nu era de găsit nicăieri. Întreaga familie fusese extaziată la nașterea ei, și fusese răsfățată de toți, chiar și verii ei cu spirit liber fiind fascinați de delicatețea și de frumusețea celui mai nou membru al clanului Mackenzie. Arăta cu adevărat angelică, precum Pebbles din vechiul film de desene animate *Familia Flintstone*. Era adorabilă. Avea părul negru al lui Zane, ochii albaștri ușor oblici, amăgitor de inocenți, și gropițe de fiecare parte a gurii ei ca un boboc de trandafir. Fusese capabilă să stea singură în șezut la patru luni, să se târască la șase și să umble la opt, iar de atunci întreaga familie

stătea în gardă.

Găsiră cizma lui Wolf sub colecția de îngerii a lui Mary, închisă într-o vitrină. Judecând după urmele de murdărie de pe perete, Zane deduse că draga lui copilică încercase să dărâme colecția lovind-o cu cizma. Din fericire, cizma fusese prea grea pentru forțele ei. Brațul pe care îl folosea la aruncat nu era încă bine dezvoltat, slavă Domnului!

Avea un temperament ce te băga în sperieți pentru o ființă atât de mică și o voință supradimensionată. A-ți propune să o împiedici să faci un lucru pe care-l voia cu tot dinadinsul era ca și cum ai fi încercat să ții în frâu marea cu o găleată. Moștenise totodată talentul tatălui ei în materie de planificare, ceea ce era terifiant la un copil de doi ani. Nick era capabilă să urzească prăbușirea oricui ar fi supărat-o.

Odată, când Alex, al doilea băiat al lui Joe, o văzuse cu un cuțit în mână și i-l luase rapid înainte să apuce să rănească pe cineva sau ceva, Nick făcuse o criză de plâns cu urlete care nu se încheiase decât atunci când Zane îi aplicase câteva palme peste fund. Când era pedepsită de taticul ei adorat, începea să plângă atât de sfâșietor, încât toată lumea se trezea cu un nod în gât. Măsurile disciplinare luate de iubitul ei tată și faptul că o puneă să stea pe scaunul de pedeapsă erau singurele două lucruri care păreau a reuși să o facă să plângă.

Când terminase de plâns, stătuse bosumflată într-un colț o vreme, aruncându-i lui Alex priviri amenințătoare peste umărul ei minuscul. Apoi căutase alinare la Barrie, târându-se în poala mamei ei pentru a fi legănată. Următoarea oprire fusese în brațele lui Zane, pentru a-i arăta că îl iertase. Își încolăcise brațele miciute în jurul gâtului lui și își frecase micul obraz bucălat de obrazul aspru al lui. Ațipise chiar pentru scurt

timp, atârând fără vlagă pe umărul lui lat. Se trezise, coborâse din brațele lui și o tulise în bucătărie, unde o implorase pe Mary, căreia îi spunea Buni, să-i dea o „băutulă”. Avea voie să bea sucuri carbogazoase fără cafeină, așa că Mary îi dăduse una dintre sticlele verzi cu care se aproviziona întotdeauna anume pentru Nick. Zane și Barrie schimbau întotdeauna o privire de amuzament intim când li se dovedea încă o dată pasiunea fiicei lor pentru Seven-Up, dar nu li se părea neobișnuit s-o vadă strângând sticla familiară în mâinile ei minuscule. Lua câteva înghițituri, apoi, foarte concentrată, înșuruba capacul la loc și căra sticla peste tot cu ea, până ajungea s-o golească, ceea ce dura, de regulă, câteva ore.

În ziua respectivă, se întâmplase ca Zane să o privească, zâmbind ca reacție la expresia ei fericită când mâinile ei micuțe se strânseseră în jurul sticlei. Ieșise cu pași mari din bucătărie, fără a-i da voie lui Mary să-i deschidă sticla, și se oprise pe hol, unde scuturase viguros sticla cu atâta forță, încât întregul ei corp mititel fusese zdruncinat. Apoi, cu un zâmbet înduioșător de dulce pe chip, intrase aproape ținând în sufragerie și îi întinsese sticla lui Alex, plecându-și cochetă capul într-o parte.

— Dechide te log, spusese ea, cu vocea ei subțire adorabilă, apoi se dăduse înapoi câțiva pași.

— Nu! țipase Zane, sărind de pe scaun, dar era prea târziu. Alex răsucise deja capacul și rupsese sigiliul. Sticla făcuse spume și explodase, lichidul lipicios întinzându-se pe perete, pe podea, pe scaun. Îl lovi pe Alex direct în față. Până să reușească să înșurubeze la loc capacul, era ud din cap până în picioare.

Nick bătuse din palme și spusese „Hi, hi, hi”, iar Zane nu

fusese sigur dacă se amuza sau îl lua în râs. Nu conta. Se prăbușise la podea, râzând incontrollabil – și exista o lege implacabilă cioplită în piatră care spunea că nu ai voie să pedepsești un copil dacă pozna lui te face să râzi.

— Nick! strigă el acum. Vrei o acadea?

Dacă băutura preferată era Seven-Up, acadelele erau desertul ei favorit.

Nu primi niciun răspuns.

Sam fiind fiul mijlociu al lui Josh și al lui Loren, în vârstă de zece ani, dădu buzna în casă. Ochii lui albaștri se făcuseră cât cepele.

— Unchiule Zane! strigă el. Nick este pe acoperișul casei!

— O, Doamne, icni Barrie și ieși din casă cât de repede putu.

Zane trecu în fugă pe lângă ea, cu inima blocată în gât, toate instinctele strigându-i să ajungă la copilul lui cât de repede posibil.

Ieșiră cu toții în curte, cu fețele palide de spaimă, și ridicară privirile. Nick stătea picior peste picior pe marginea acoperișului, zgâindu-se la ei cu o expresie de fericire pe chipul ei micuț.

— Salut, ciripi ea.

Barrie își simți genunchii înmuindu-se, iar Mary își petrecu un braț în jurul ei pentru a o susține.

Nu era greu de înțeles cum ajunsese Nick pe acoperiș – o scară stătea sprijinită de casă, iar Nick era agilă ca o căpriță. Scara nu ar fi trebuit să se afle acolo; de fapt, Zane ar fi putut jura că nu se aflase acolo când sosiseră el și Barrie, cu mai puțin de cinci minute în urmă.

Dădu să urce scara, cu privirea ațintită asupra fiicei sale. O

expresie de încruntare îi schimonosi trăsăturile minuscule, și se ridică, periculos de aproape de marginea acoperișului.

— Nu! țipă ea. Nu, tati!

Zane încremeni. Nick nu voia să coboare, și era absolut neînfricată. Nu se simțea mai în pericol decât dacă s-ar fi aflat în propriul pat.

— Zane, șopti Barrie, cu vocea gătuită.

Zane începuse să tremure. Nick bătu dintr-un picioruș și îndreptă un deget cu gropițe spre el.

— Tati, jos! comandă ea.

Nu putea să ajungă la timp la ea. Oricât de repede s-ar fi mișcat, fetița lui avea să cadă. Nu-i rămânea decât un singur lucru de făcut.

— Chance! strigă el.

Chance știu imediat ce avea de făcut. Se apropie încet, evitând orice mișcare bruscă pentru a nu o speria. Când ajunse chiar sub ea, îi zâmbi larg nepoatei lui cu chip de heruvim, iar ea îi răspunse cu un zâmbet similar. Era unchiul ei favorit.

— Dance, croncăni ea, dezvelindu-și toți dinții mici și albi.

— Micuțule anticrist, spuse el afectuos. O să-mi fie foarte dor de tine după ce vei ajunge la închisoare. Estimez că mai ai... o, poate până pe la vârsta de șase ani.

Benjy, fiul cel mai mic al lui Josh, apăru din spatele lor.

— De ce i-a zis unchiul Chance Danicrist? O cheamă Nick.

Nick își deschise brațele larg, țopăind în vârful picioarelor. Chance ridică brațele.

— Haide, drăguța mea, spuse el, și râse. Sari!

Nick sări.

Chance o prinse și îi strânse trupul mic și drag la piept. Barrie izbucni în lacrimi de ușurare. Apoi Zane ajunse lângă

Chance, luându-și fiica în brațe, apăsându-și buzele pe micul ei cap rotund, iar Barrie se grăbi să li se alătore, pentru a fi și ea prinsă în îmbrățișare.

Caroline îi aruncă o privire lui Joe.

— Te iert pentru faptul că sperma ta n-a produs nicio fată, îl anunță ea, iar Joe râse.

Josh se uită încruntat spre Sam.

— Cum a ajuns scara acolo? îl întreabă.

Sam își coborî privirea în pământ.

Mike și Joe începură să se încrunte spre băieții lor.

— Cine a avut ideea genială să vă jucați pe acoperiș? îi întreabă Mike pe cei șapte băieți care nu se aflaseră în casă, fiind astfel absolviți de vină.

Șapte băieți scormoniră pământul cu ghetete, neîndrăznind să ridice privirea spre cei trei tați din fața lor.

Josh luă scara, care ar fi trebuit să se afle în șură. Arată spre clădirea respectivă.

— În pas de marș, spuse el sever, și doi băieți porniră ezitând spre șură – pedeapsa lor. Benjy se agăță de piciorul lui Loren, clipind nedumerit spre cei doi frați ai lui mai mari.

Mike arată spre șură. Cei doi băieți ai lui porniră într-acolo.

Joe ridică dintr-o sprânceană spre cei trei mezini ai lui, care o luară și ei în aceeași direcție.

Cei trei frați înalți, cu umeri lați, își urmară fiii în șură.

Nick o bătu ușor pe față pe Barrie.

— Mami plânje? întreabă ea, și buza de jos începu să-i tremure, în vreme ce-l privea pe tatăl ei. Face tati să tleacă.

— Fac eu să treacă, sigur că da, bombăni el. O să fac să treacă și un lipici peste fundul ăla mic al tău și o să te prind de un scaun.

Barrie chicoti printre lacrimi.

— Toată lumea și-a dorit o fată, spuse ea, sughițând, râzând și plângând în același timp. Ei bine, ni s-a împlinit dorința!

Wolf se întinse și își luă singura nepoată din brațele musculoase ale fiului său. Nick îi zâmbi radios, iar el spuse melancolic:

— Cu puțin noroc, vor mai trece treizeci de ani până să apară o alta. Doar dacă nu cumva...

Ochii lui întunecați se mijiră, și se întoarse spre Chance.

— Nici să nu te gândești, spuse Chance cu hotărâre. Poți să-ți îndrești privirea aia spre Maris. Eu n-am de gând să mă căsătoresc. Nici să mă reproduc. Încep să vină câte doi acum, deci e timpul să spunem stop. Nu mă apuc de treaba asta de tătic.

Mary îi zâmbi dulce.

— Vom vedea, spuse ea.

Sfârșit

Ofițerul SEAL Zane Mackenzie este un profesionist, cel mai bun în branșă, și lui îi revine misiunea de a o salva pe Barrie Lovejoy, fiica ambasadorului Statelor Unite în Grecia, ținută ostatică de teroriști în Liban. Salvarea frumoasei tinere decurge ca la carte – mai puțin noaptea de pasiune înnebunitoare pe care cei doi o trăiesc și care încalcă toate regulile pe care Zane le-a respectat cu strictețe până acum. Ajutat de echipa lui, Zane reușește să ducă la bun sfârșit planul de evadare, însă nu fără a plăti un preț pe măsură: este împușcat și se află la un pas de moarte, iar salvarea înseamnă pentru cei doi o despărțire forțată și dureroasă.

Întoarsă după o vreme în America, Barrie simte că viața ei este în continuare în primejdie, iar acum grijile ei sunt și mai mari, pentru că între timp a aflat că poartă în pânțec copilul lui Zane. Căsătoria cu chipșul ofițer pare singura soluție pentru ca ea și copilul lor să fie în siguranță, iar Zane realizează că lupta pentru dragoste este cea mai importantă misiune pe care viața i-a scos-o în cale până acum.

Linda Howard este câștigătoarea multor premii pentru romanele sale, clasate în topul de bestselleruri din *New York Times*. De asemenea, Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America a premiat-o pentru întreaga activitate.

Află mai mult pe:

 www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-741-132-4

9 786067 411324